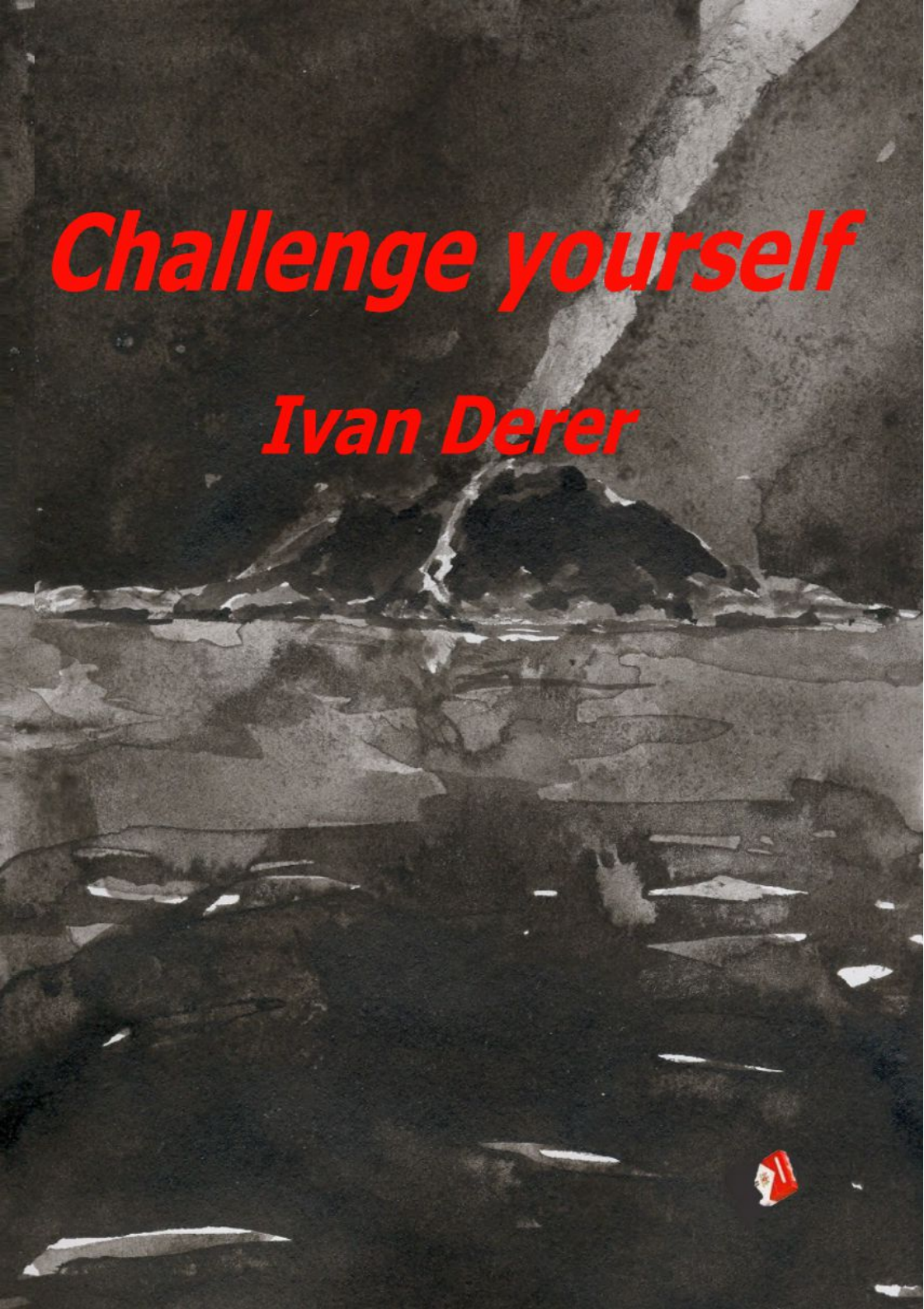

Challenge yourself

Ivan Derer

Děj knihy se odehrává zhruba sto kilometrů jižně od Rio de Janeira, v ostrovní oblasti u města Angra dos Reis. Výlet pětice lidí na opuštěný ostrov se změní v peklo, kdy nakonec účastníci musí bojovat o své životy.

A přežije to vůbec někdo?

A bude rád, že to přežil?

*Temný komický příběh je doplněn ještě temnějšími obrázky
Jolany Ruchařové - Kahounové.*

Challenge yourself

Ivan Derer

© Ivan Derer, 2007

Illustrations © Jolana Kahounová – Ruchařová

ISBN 978-80-239-9208-3

Challenge Yourself

*Veškerá podobnost se skutečnými osobami
a událostmi je čistě náhodná.*

"FUCK!"

"Co fuck?"

"Ale zdá se, že je něco s motorem."

"Ty vole, to mi neříkej, jak s motorem, dyk máš squeej novej motor."

"Nevim, zdá se, že jede jen na jeden válec."

"Tak pojedem na jeden válec, dělej, holky sou tu za chvíli, skočim koupit pivo a za chvíli jedem."

"Nevim, nechce se mi, nebudu to moct pořádně rozjet," řekl Ole a utřel si pot z čela.

Nechal sem ho bejt a šel do vobchodu koupit plechovky.

Dostal sem hezkej žlutej balík a vrátil se do přístavu.

Lod' stála na vodě a ve vnitřnostech se rejpalí lidi. Ole stál na molu a kouřil. Vypadal nervózně.

"Tak co válce?"

Ole se na mě podíval a neřek nic.

Vlez sem do lodě a dělal chytrýho. Černoch rozebíral motor a další dva se na něj dívali.

"Tak jak to vypadá?" zeptal sem se.

"Funguje jenom jeden válec, " řekl černoch. Vypadalo to, že informace sou konzistentní.

Strčil do motoru šroubovák. V motoru se zajiskřilo.

Chlapík zmáčknul startér.

Nic.

"Už nefunguje ani jeden válec!" vykřiknul.

Ole se na molu chytil za hlavu.

Votevřel sem plechovku.

Zase situace.

Ole pozval kamarádky na vejlet, že se předvede se svojí lodí, a teď nejenže mu nefunguje jeden válec, ale navíc vůbec celý motor.

Já sem byl v pohodě, věděl sem, že se to vyřeší. Všichni ostatní byli nervózní, Ole byl úplně rudej.

Měli sme namířeno na ostrov nedaleko od pobřeží ale pořád dost daleko na to, abychom tam dojeli s lodí, který nefunguje motor.

Vyhlídlí sme to místo na starý mapě, s tím, že je tam jen jeden barák, kde se dá přespát, ale jinak nic, jen pláže a džungle.

Na mapě, kde sme ostrov našli, byla něčí neumělou rukou přikreslená lidská lebka. Tomu sme se zasmáli a přičetli to na vrub znuděnému adolescentovi, kterej musel na ostrov za trest na dovolenou se svejma rodičema.

To byla bohužel asi naše největší chyba.

Seděli sme s Ole na molu a pili pivo. Ole se tím trochu zklidnil a díval se na celou situaci s větším nadhledem.

"Tak, až přídou, tak jim řeknem, že se nikam nejede a hotovo."

Ole se na mě podíval a procedil mezi zubama.

"Sme řekli, že se jede, tak se pojede!"

"No jasně, jasně, bez debat!" vykřik sem a vylil si pivo za triko.

Chlapům se podařilo nahodit motor. Za lodí se objevily bubliny a ozval se výbuch benzínu.

Lod' poskočila a motor ztichnul.

Ole se chyt za srdce, vyskočil a začal dánsky nadávat černochoům.

Černoši nerozuměli dánsky, takže řekli, že jo, a strčili znova šroubováky do motoru. Ozval se další výbuch a lod' se malinko nahnula na stranu.

"Hej, Ole, napij se," řek sem.

Ole jen zakejval hlavou.

"To tady budem sedět a pít pivo a koukat se, jak se moje lod' potápí?!" řek potichu ten náš výbornej kapitán.

"Nee, to bude dobrý," pokusil sem se ho nereálně uklidnit.

Viděl sem ale, že je to blbý. Lod' se nakláněla čím dál víc.

Když to zjistili černoši, začali balit nářadí.

"CO JE?!" vykřiknul Ole.

"Nic, dobrý, všechno v pohodě, akorát potřebujem jiný součástky," křičeli kreolové a překotně začli vyskakovat z lodě na molo.

"SPRAVTE MI MOTOR!"

"Ano, jistě, " křičel poslední, zřejmě vedoucí směny, když skákal.

Stoupnul sem si, abych Ole uklidnil.

"Hele, představ si, že by se nám tohle stalo na otevřenym moři, človeče."

Zád' člunu pomalu klesala ke dnu.

Ole na to koukal a z huby mu vypadlo cigáro.

"MOJE LOŽ!" vykviknul.

"To je směla," řek vedoucí směny a rychle odešel.

Stáli sme s Olem vedle sebe. Já měl výhodu, že to nebyla moje loď.

Zadek pomalu mizel pod vodou, a jak do motoru natekla voda, loď to během pár sekund celou stáhlo ke dnu. Najednou zmizela, byla pryč.

Kouknul sem na Ole. Bylo to blbý.

"Moje loď," zašeptal Ole.

"No, nechci bejt poslem špatnejch zpráv, ale mám takovej dojem, Ole, že tvojí loď asi dneska nepojedem."

Ole nic neřikal, jenom se díval mlčky na místo, kde byla před chvílí jeho loď za padesát tisíc dolarů.

"OLE!"

"C...co?" otočil se ke mně a měl skelný voči.

"NO."

"Viděls, jak potopili moji loď?"

"Člověče, no jo, viděl sem to, čistá práce!"

"Ale...", chudák Ole, pořád to eště nebyl ochotnej pochopit.

V ruce držel klíčky od loď.

"Nech to bejt, zavoláme jeřáb, ať loď vytáhnou a vysušej, a až se vrátíme z vejletu, bude spravená," řek sem něco, abych ho utěšil.

Nevim, proč to vždycky dělám. Asi reflex z práce.

"Seru, " řek Ole.

"COŽE!"

"Seru na zsranej vejlet, jedem domu!"

"Ježku, dyk si říkal, že jedem za každou cenu!"

Měl sem už upito, a tak sem se začal na vejlet těšit. Slunce peklo a voda se zdála teplá.

"A jak chceš asi jet na vejlet, když je MOJE LOĎ pět metrů pod vodou?!"

"No," zamyslel sem se, "to nevím, ale vždycky se takovýhle situace ňák vyřešej!"

"Hovno, se akorát vožereš, spadneš do vody a druhej den to budeš vyprávět jako vynikající historku."

"Blbost, Ole, copak si už někdy něco takovýho viděl?"

Ole se na mě podíval a usmál se. Aha, tak se mi konečně povedlo ho rozveselit.

"Ole, kašli na to, nahlásíme ztrátu lodi a třeba eště dostaneš od pojišťovny ňáký prachy!"

"Ty seš debil, copak můžu jít na pojišťovnu a říct, že mi před vočima zmizela loď!? Dyk mě pošlou do blázince!"

Ole zas dostal ustaranej výraz.

Na konci mola se vozvaly kroky a dívčí hlasy.

Ole vyskočil a začal zmateně točit tělem zleva doprava a naopak.

Seděl sem na zemi a koukal na to.

Bylo to ohromně vtipný.

Holky mávaly a blížily se pomalu po molu.

Zpomalil sem čas a měl sem televizní módní přehlídku, zpomalený kroucení bokama, úsměvy střídané s krutou tváří a do toho Ole, Ole, kerej se točil a dělal, že jako nic a všechno dobrý.

První dorazila samozřejmě Nicol.

Tu sem jedinou znal. Krásná žena, tmavý vlasy kolem ramen a sympatickej úsměv, svaly na nohou a tetování na krku.

Dostal sem pocit, že se nám nemůže nic stát, že všechno dobře dopadne.

"Čau, Nicol," stoup sem si.

"Ola, Ivan, tak jedem, kde je lod'?"

Podíval sem se na Ole, ten se ale zdravil s dalšíma příchozíma.

"Víš, lod' má bohužel rozbitej motor," začal sem mlžit.

"ALE KDE JE ta lod'?!"

"No, ehm, hmmm, no, vona je teda jako... Hele, Ole, tady Nicol se ptá, kde je lod'."

Ole se ke mně votočil a řek:

"Tak tohle je Carol a tady to je Nelma."

Políbil sem Carol a Nelmu. Carol byla blondýna kolem třiceti, nesla na zádech obrovskéj batoh.

Co tam asi má, na dvoudenní výlet.

Nelma byla efemerní. Černá jak Černá. Dredy na zadek a obrovský rty.

Měla šátek kolem pasu.

"Ole, kde je ta lod', cos nám slíbil?!"

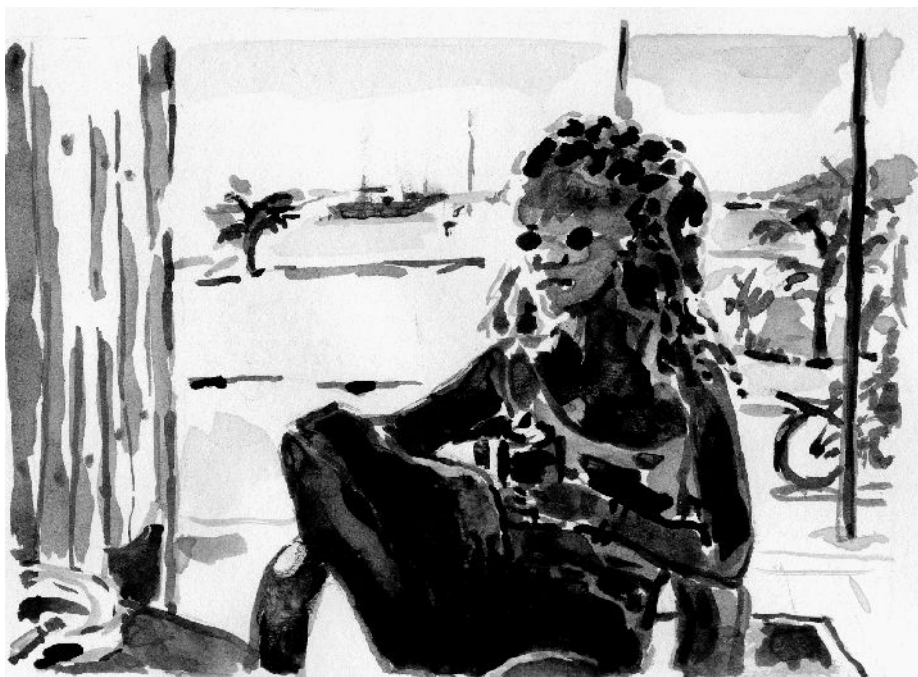
Nicol.

A co teď, teď to asi praskne, že jo, napadlo mě.

Ole se začal kroutit.

Bylo to blbý, protože tam bylo jenom molo a naše skupinka výletníků, ale žádná loď.

"Jestli si nás vytáh, jako že si budu povídat, tak to si snad přehnal!" řekla Nicol.

To je Nelma

Nelma si vyndala plechovku z mýho žlutýho balíku, cvakla víčkem a napila se.

Koukal sem na to. Tohle by byla reklama na pivo!

Nelma dopila plechovku naráz a utřela si pivo z brady.

Vejlet moh bejt výbornej, kdybychom měli čím jet.

Viděl sem, že Nicol křičí na Ole.

To je v prdeli, před chvílí přišel vo lod' a ted' na něj eště křičí žena.

Carol si sedla a zamyšleně koukala na moře.

Ježkovy velký voči, intelektuálka, feministka s batohem plným gender časopisů.

Umim si výborně udělat o lidech představu během první minuty. Většinou je pak ta moje představa úplně odlišná od skutečnosti.

Popíjeli sme pivo, zatímco se Ole s Nicol hádali. Ole byl úplně rudej.

"To je krásně, že jo, " řekla Nelma.

"To teda jo."

"A jak se dostanem na ten ostrov, když neni lod'?"

"Něco vymyslíme!"

"Vymyslíte zase to vaše typický - jít do hospody!"

"Hm..."

Přišla Nicol. Byla rudá vzteky.

"Představte si, že VON mi tvrdí, že se ta jeho lod' potopila."

"Určitě si to všechno vymyslel, všechny ty kecy vo vejletu na ostrov. Se z toho zblázním! Vymyslí si takovou historku!"

Koukali sme všichni na Nicol.

Žíla na krku ji vystoupila do nepřičetný velikosti.

Vůbec sem se nevodvážil říct, že sem to taky viděl.

*"Jestli tady nebude do půl hodiny loď, tak s váma končím!"
křikla Nicol, pak mrskla batohem o molo a šla pryč.*

Zpomalil sem si to a bylo to zase hezký. Zezadu vypadá Nicol prostě taky výborně.

Ole si sednul k nám a otevřel plechovku. Bylo jasný, že toho je na něj moc.

Na konci mola se vobjevil vedoucí směny, která potopila Olemu loď.

Šel k nám.

Když ho Ole uviděl, vyskočil a řtil se na něj s napřaženou rukou. Vedoucí směny se otočil a vzal nohy na ramena.

Ole se zastavil a oddechoval.

Slyšel sem, že vedoucí něco křičí.

Zved sem se, prošel kolem kolabujícího dánskýho kapitána a došel k chlapíkovi.

"Co je?"

"Sme vám zařídili jinou loď, tu potopenou zejtra vytáhnem a pokusíme se ji spravit. Ta vaše nová loď přijede za půl hodiny!"

Vzpomněl sem si na ultimátum, který dala Nicol.

"Hele, hod'te sebou. Ať je tady za čtvrt hodiny, jinak vás můj kamarád stáhne z kůže a tou kůží si vyzdobí prkýnko na hajzlu!"

"Dobrý, dobrý," řek kreol a začal ustupovat a pak běžet.

Vrátil sem se zpátky do společnosti.

"Je to vyřízený."

Ole a Carol ke mně zvedli hlavy, Nelma se ani neobtěžovala, vypadalo to, že to věděla.

"Za čtvrt hodiny je tu nová loď."

"Ty seš dobrej, " řekla Carol.

"To teda jo, všechno vyřídím, vyřeším jakéjkoliv problém," začal sem se naparovat.

"CHA!" řekla Nelma.

"Dokázal bys rozepnout dámskou podprsenku?" řekla Carol.

"No, hm... no jasně, určitě!"

"Tak mi ji rozepni!"

Kouknul sem na Nelmu. Pohodila hlavou a vzala si pivo.

Koukal sem na Carol.

NO TO nééé! Ježkovy zuby!

"Tak dělej, si říkal, že všechno umíš, všechno vyřešíš."

"Uhm, hek..."

"Tak se votoč," rezignoval sem. Snad to něk rozepnu, ach jo.

"Ne zezadu, ZEPŘEDU!" řekla Carol.

Hlavou mi počítač projížděl situace, kdy se mi to povedlo. Bylo to blbý.

"Tak dělej!" řekla Carol, stoupla si a sundala triko.

Stála tam jenom v podprsence.

"To mě baví," řekla Nelma.

Musel sem se ke Carol přiblížit, abych se dostal dozadu k těm háčkům. Začal sem se potit. Kapky potu mi stejkaly z čela.

"Copak je?!"

"Co tady děláte?!"

OLE.

"No, sundávám Carol podprsenku."

Ole zakroutil hlavou a šel si sednout na konec mola.

Sakra, neměl sem dost dlouhý ruce, abych se ji nedotk a zároveň abych dosáhnul na háček.

Carol stála a měla strnulej výraz.

Nedalo se nic dělat, musel sem se přitisknout. Rukama sem rychle nahnát háčky.

Krucipísek, Cipísek, jak to tam je, sakra, daný... hrk, prc.

"Fuj, to je humus, jak se potíš," řekla Carol.

"Vám to sluší," řekla Nelma.

Zalepily se mi oči potem. Otřel sem si pot, ale bohužel sem tím ztratil pozici na háčku. Všechno znova.

"CO TO JE!?? TO SE MI SNAD ZDÁ!"

Jezus Kristus, NICOL!

"Co to děláte!?"

"No, nic, se ji pokouším sundat podprsenku!"

"JEŽIŠ, vy ste kreténi, to se mi snad zdá, jeden si vymyslí vejlet lodí, KTEROU NEMÁ, a druhý začne sundavat podprsenku mý kamarádce, kterou nikdy neviděl.

"JÁ SE Z VÁS ZJEVIM, IDIOTI!!!"

"Hele, Nicol, nekřič, prosím tě," řek sem potichu a začal šátrat po těch háčkách, který sem ztratil, jak sem se lek, když Nicol vykřikla.

"JAK, NEKRIČ?!!!" Co si to dovoluješ, ty jelimane, ježíš, vy ste sebranka, já s váma končím, KONČIM, rozumíte, můžete si tady povídat nesmysly, ale já KONČIM!"

Háčky se vodsekly. HURÁ.

Sundal sem podprsenku.

"Vidiš, všechno vyřeším!"

"Jo, ale dost si se u toho zpotil!" řekla Carol.

Kolem mola přijížděla nová loď.

Na lodi stál vedoucí potápěcí směny. Když se blížil k molu, podíval se na Carol. V ruce měl provaz, kterým se loď přidělová k molu. Furt koukal na Carol. Malinko otevřel hubu.

Držel sem v ruce podprsenku a koukal na lodivoda.

Byl tak fixovanej na nahou bělošku, že zapomněl, kde je.

Lod' byla rozjetá a v podstatě bez řidiče.

Narazila do mola bez brzdění.

Ole vykřik a spad do vody.

"Nicol!" křičel sem.

"Pomoc!" křičel Ole.

"Nicol, máme loď!"

Nicol už zahybala za ohradu.

"Nicol, sakra, dyk to bylo míň než půl hodiny!" vykřik sem z úplně posledních sil.

Nicol se otočila.

Ole se máchal ve vodě, plný oleje.

Skočil sem za nim.

Připlaval sem k němu a chyt ho zezadu za krk.

"Co děláš, kreténe?" vykřik on.

Pustil sem ho.

"No, tě přece zachraňuju, nee."

"Cha, cha, to byl vtip, aby ses taky napil voleje!"

"Vtip, aha..."

Vyplazil sem se na molo a vypliv olej.

Dyk to bylo všechno na hraně, všechno sem vyřešil a nakonec odjedem.

Kdybych věděl, co nás v dalších dvacetičtyrech hodinách čeká, moh sem si ušetřit ponížení s podprsenkou, skok do oleje, lod' a halekání na Nicol.

Ole si nasadil brejle a opřel se o páku.

Seděl sem na přídi a zrychlení mi úplně vzalo dech.

Vyvolalo to ale euforii, a tak sem začal křičet.

Když sem se vykřičel, ohlíd sem se na posádku.

Carol se držela křečovitě žbrlení, Nelma pila pivo a Nicol se dívala nenávistně na Ole.

Je jasný, že mu nevěřila a myslela si, že sme šíleně ve vypjatý situaci improvizovali.

Ole držel loď pod plynem, v hubě měl cigáro a bylo jasné, že na svojí potopenou loď zapomněl; tahle byla totiž ještě lepší, se silnějším motorem a větší.

Seděl sem na špici a fotil delfíny. Některý se předváděli jak malý děti.

"Proč fotíš ryby?" zeptala se Nelma.

"Nevím, jen tak."

"Vy z tý Evropy ste ale divný."

"To je pravda," řekl sem a strčil foťák do kapsy.

Dostali sme se na otevřený moře a projížděli údolíma a kopcema tvořenýma vodou.

Když přišly velký kopce, Carol vykřikla, Nicol ji chytla, Nelma spadla, protože už začla bejt vožralá, a já se křečovitě držel zábradlí.

Nakonec sme dorazili k ostrovu, kterej byl na půl cesty k našemu cíli.

Vylezli sme z lodi a zalezli do bufáče.

Hned sme měli spoustu novejch kamarádů, teda já a Ole ne. Ale to nevadilo.

"Sem myslel, že mě trefí šlak na tom molu," řekl Ole.

"To zas bylo, ale je to za náma a před náma je - " zadíval sem se přes moře na obrysy ostrova, kterej se matně rýsoval v dálce.

"Hovno," řekl Ole.

"Ale neee, trochu romantiky, ne. Před náma je ráj, moře, modré laguny, písek, krabi, romantická zákoutí v džungli, opice..."

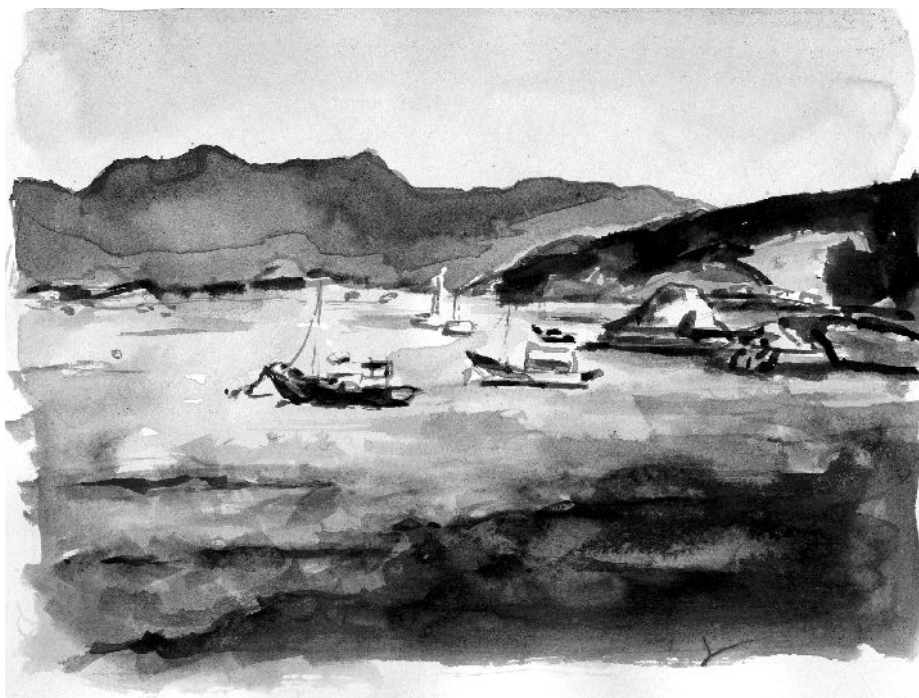
"FUCK!" řek Ole

"Co?" přerušil mi moje romantický halucinace.

"FUUUUUUUCK!" vykřik Ole, vyskočil a začal si prohledávat kapsy.

"OLE, si děláš legraci, snad mi nechceš říct, že si zapomněl klíče vod toho baráku!" zblednul sem během sekundy.

Ole se rozběh směrem k lodi.

Ostrov na půl cesty

No to je V PRDELI, jak to vysvětlíme NICOL!?!!!

Podíval sem se směrem, kde byly naše tři společnosti. Místní rybáři už je měli pěkně rozdělený, zdálo se, že všichni dávají přednost Carol.

Holky se dobře bavily, což nám dávalo trochu času na vymějšlení výmluv.

Viděl sem, že se Ole vrací, a už jenom z jeho pohybů mi bylo jasné, že je to blbý. Obloukem se vyhnul místu, kde stála Nicol, a přisedl si.

"Člověče, sme v prdeli."

Pokejval sem hlavou a představil si, jak to říkáme Nicol.

"Pod', stříhnem si, kdo ji to řekne."

"COŽE, dyk si zapomněl klíče ty!"

"Ale to je teď jedno."

Musel sem uznat, že má pravdu.

Ole zvedl ruku. Kámen, nůžky, papír.

"Počkej, Ole!"

"Co, co...?"

"KÁMEN, NŮŽKY, RYCHLE!" vykřikl sem.

Ole zamával rukou a dal NŮŽKY.

Strčil sem mu sevřenou pěst před nos.

"Ať tě provází síla..."

Ole vypadal popleteně a koukal na znamení vítězství na své ruce.

"POČKEJ, to neplatí!"

"Jak neplatí, co neplatí, si dal nůžky, dyk si moh dát klidně kámen."

"Hm."

"Hele, fakt nemáš ty klíče?"

"Člověče, nemám." Ole držel ještě pořád v ruce nůžky.

Měl sem pocit, že mu špatný zprávy zpomalují informace z mozku do zbytku těla.

Přišla Nelma. Byla už pěkně rozjetá.

Dala Ole ruku přes rameno.

"Chlapi říkaj, že na ten ostrov nemáme jezdit, že prej to není dobrý místo, že se zrovna tomuhle ostrovu každě vyhybá."

"Kravina, prostě chtěj, abyste tady zůstali," řekl Ole.

"Cha, to je trapná blbost, sou jak malí kluci," přidal sem se já.

"Nevim... sem si uvědomila, že mi kdysi babička vyprávěla vo ostrově, kde se dějou divný věci," řekla Nelma.

Otočil sem oči vsloup.

"No, ale kdybyste chtěly, můžem tady zůstat, nocleh tu seženem," řekl Ole.

Koukal sem na něj. Bylo jasné, že má z Nicol strach.

"Zeptám se holek," řekla Nelma a odběhla.

"Jé, to sou pitomosti. Ale třeba by se tak moh vyřešit ten problém s klíčem," řekl Ole.

"No, nevím, nevím." Koukal sem na Nicol, jak kroutí hlavou.

"Blbý je, že ten člověk, co mi ty klíče dával, říkal, že bez klíčů se dovnitř nedostanem."

"Ale blbost, tak vyrazíme vokno a pak to zaplatíme."

"No, nevím. Uvidíme... Rozhodně nemůžu říct Nicol, že se vracíme, protože nemáme klíče."

Holky se odpoutaly od rybářů a zaměřily k nám.

"Tak copak?"

"Hele, Nicol, prej je ten ostrov divnej... Nechcete tady zůstat?"
řek sem, abych Ole pomoh.

"Dyk si před minutou řek, že to je blbost," řekla Nelma.

"Hele, nechytej Ivana ani mě za slovo," řek Ole a konečně pustil z ruky nůžky.

"Tak, hybaj na lod' a jedem," řekla Nicol, jako by vůbec žádná debata neprobíhala.

"Nebo snad existuje nákej JINEJ důvod, proč bychom neměli jet!?" řekla a podívala se na Ole.

Ole kroutil hlavou jako sova, která umí otočit hlavu o třistašedesát až třistaosumdesát stupňů.

Chvilí sem se díval a přemejšlel, že kdyby to sova dokázala ještě o pár stupňů víc, asi by se tím pohybem sama nák zašmodrchala.

Pak mi došlo, že to je asi jenom stoosumdesát.

Přišli rybáři.

Jejich smutný obličej se snad ani nedaj popsat.

Jeden z nich, myslim, že Fernando, přišel, stáhnul si z krku stříbrnej kříž a dal ho Nicol. Když ji ho dával, políbil ji na tvář.

Podíval sem se na Ole. Kouknul na mě a zachechtali sme se.

Ty Brazilci sou fakt kretění, pro dobrej sex udělej a řeknou cokoliv.

"Vai com Deus," řek Fernando, když sme odráželi.

Ole se ohlíd, zatřás hlavou a narazil páku co nejdál dopředu.

Protože sem to nečekal, přelít sem z lodě rovnou do vody za motor.

Ole si toho nevším.

Začal sem křičet, ale hluk motoru byl asi tak desetkrát silnější než můj křik.

Přišel Fernando.

"Sme říkali, že budete mít smůlu!"

"VLEZ MI DO PRDELE! OLEEEEEEE!"

Lod' odjížděla obrovskou rychlostí, krásný bílý šmouhy vln se táhly za ní.

Viděl sem, že se Fernando přibližuje.

"Nech mě bejt, magore! OLEEEEE!!!!!"

Lod' se začla zmenšovat.

Sed sem si do písku a dal hlavu na kolena.

Viděl sem, že Fernando si přised.

Jezkovy nohy, co zas chce, chce mi snad říct, že bych měl jít s Bohem?!

"Hele, amigo..."

"NECH mě BEJT!"

"Se nerozčiluj, klid"

Kouknul sem na něj.

Koukal na mě. Docela sympatickej šlachovitej chlapík. Chyběla mu akorát spousta zubů.

"Co je?"

"No, ta co byla hrozně horkokrevná, mi dala svoje číslo, sem si myslel, že bys ho třeba teď moh potřebovat" - a vytáh z kapsy mobil.

"E, E," řek sem.

Podal mi telefon, kde bylo číslo na Nicol.

Než sem to zmáčk, kouknul sem na lod'. Byla už úplně malá jako auta z letadla. Ach jo, to bude křik! Ale už sem zažil horší situace, dodal sem si odvahu a zmáčk to.

Telefon zvonil, zvonil. Nic.

Jasný, že motor naplno to přerže.

Na potřetí to vzala.

"Nicol, kdo je tam?"

"TADY JE IVAN!" křičel sem, aby mi rozuměla.

"Cože, kdo to je?" Slyšel sem řev motoru.

"IVAN!"

Ticho v telefonu

"COŽEEE?!"

"KURVA, IVAAAAAN!!!"

"Ivan? Cože? Jo ty chceš mluvit s Ivanem?"

Začal sem se tak potit, že bych si nemusel solit žádný jídlo.

"NEEE, já sem Ivan!"

"Cožeee?"

To je peklo. No, řeknu, že chci mluvit sám se sebou, třeba mě začnou hledat.

"JOOO."

"COŽE! Nech mě bejt, tě neznám, kreténe!"

"Počkej, Nicol, počkej!"

V telefonu se ozvalo cvaknutí, jak to zavěsila.

Zmáčk sem to znova.

K mému překvapení to vzala.

"Ty seš Fernando?"

AHAAA. Ještě, že je Fernando zajímavěj.

"NOOO, hmm. JOOO, sem tak trochu Fernando.""

"A co chceš? Dneska nemůžu, chápeš."

"CHÁPU, chápu, amore, ale moh bych mluvit s Ivanem?"

"A proč?"

Neee, co proč, jak proč, jen tak, nee.

"Jen tak, něco si tu zapomněl, vypadlo to z lodi."

"Aha, jo, hned... Holky, kde je Ivan?"

Slyšel sem řeči a pak volání Ivane.

Volání pokračovalo zbytečně dlouho.

Telefon vzal Ole.

"Kdo je tam?" slyšel sem, že vypnul motor.

"Ole, to sem JÁ, sem vypad, jak si zmáčk plyn!"

Když se Ole dochechtal, řek mi:

"Tak to vysvětli Nicol a ať tě provází SÍLA!"

V telefonu bylo chvíli ticho.

"Nicol!"

No, to je v PR- DE - LI.

"Ahoj, Nicol, to sem já Ivan!"

"COŽE, TY!"

"No."

"TY KRETÉNE, KDE SEŠ, měls bejt na lodi, ty PROBLÉMISTO!"

"No, sem na tom ostrově, z kterýho ste odjeli..."

"JÉEE, já se z vás ZBLÁZNIM, to sem šlápla do hovna, to se mi snad zdá, to je dvojka IDIOTŮ, vy ste snad DOMLUVENÝ, vy dva BLBCI..."

Pokračovalo to takhle asi pět minut. Během těch pěti minut sem neřek nic jinýho než hm nebo jo nebo promiň.

Promiň sem pak opakoval furt dokola.

Pak to položila.

"Život je divnej, že jo," uslyšel sem vedle sebe.

Fernando a nákej jeho kámoš přišli a nabídli mi panáka.

"Hm, to jo, hele, díky moc, fakt!"

"To je dobrý... Hele, ty nejseš Američan, že jo."

"Ne, sem z Český republiky."

"Dneska ukazovali v televizi ty zajatce, musi to bejt hrozný."

Nevíš náhodou, proč se vždycky ty Američani někam serou?"

"Nevim, fakt nevim, asi - fakt nevim."

"Ja myslim, že to, čeho voni dosáhnou, nestojí za jeden jedinej lidskej život."

Koukal sem na Fernanda a přemejšlel, kde se tady na ostrově vzal zdравej rozum.

"No, možná, že chtěli předejít něčemu eště horšímu, nevim."

"Hm, ale skutečnost je taková, že je to spíš horší než lepší!"

"Hm..."

"No, Brazílie...včera umřela žena, která čekala ve frontě na ošetření celej den...znáš ty fronty!?"

"Hm."

Viděl sem, že přijíždí člun.

Nicol stála na přídi a vypadala jako bohyně války.

Vlasy ji vlály ve větru a do ruky eště meč, kterým by mi usekla hlavu.

Se s ní utkám! Hodil sem do sebe panáka a vstal.

Nicol vyskočila z lodi a běžela ke mně. Vypadalo to krásně.

Bylo to, jako kdyby se ke mně blížila nejmíň čtyřmetrová vlna.

Zapřel sem se nohama do písku.

Nicol byla tři metry ode mě. Měl sem pocit, že před sebou tlačí náhou hmotu, protože jak se blížila, úplně sem cejtil, jak se to do mě opírá.

"AU!" vykřikla a složila se k zemi. Chytla se za chodidlo.

"Co je, Nicol, co se ti stalo?"

"Au!" řekla Nicol.

Kouk sem tam, kde ležela. Na zemi ležel mořskej had. Dvoumetrověj superjedovatej mořskej had.

Ježkovy superjedovatý ZUBY!

Přiskočil sem k Nicol. Vzal sem ji nohu a očistil písek. Na palci byly dvě jasný tečky.

"Fernando, zavolej VRTULNÍK!"

"Člověče, sem naposled viděl vrtulník před půl rokem v televizi!"

"Někoho zavolej, ne!"

Otočil sem se k Nicol. V hlavě sem měl jenom jednu myšlenku- že nechci, aby umřela, i když nám teda dává šílený kapky.

Nicol ležela a had vedle ní.

To je divný, jak to, že se had nevodplazil pryč?

Přilez sem po čtyřech. Had byl mrtvej. Měl hlavu na kaši. Vedle něj ležela větev se spoustou trnů.

Vzal sem do ruky nohu Nicol. Na patě byla krev a na palci dvě rány. Kouk sem na zem.

CHA!

Nicol rozšlápla patou hada, ale píchla se o větev!

Příběh Ole.

"Co je?"

Nic zvláštního, akorát Nicol kousnul had," ukázal sem na zbytek hada na zemi.

"Aaa," vykřik Ole a uskočil.

Kouk sem na lod'. Nelma se opalovala a Carol si četla jeden ze svejch časopisů. Vůbec je nezajímalo, co se děje.

"Kam skáčeš, Ole, dyk je mrtvej, Nicol mu rozšlápla xicht..."

"Fuck!" řek Ole.

Nicol se začla zvedat. Snažil sem se rychle předejít tomu, co se stalo, ale jako vždycky sem to prostě nestih. Nicol se koukla na svoji nohu, pak na stočený hadí tělo, a než sem stačil vykřiknout, že se akorát bodla o větev, šly ji oči nahoru a padla na zem.

Zmateně sem se divil, co se děje, ale náš kapitán byl rychlejší.

"Dělej, naložíme ji na lod' a pak řeknem, že sme ji zachránili."

"Neni to nefér?"

"Nee, neni."

"Viš, že se všechno vrátí."

"Ale hovno a neprud' mě už s těma svejjma férovejma kecama."

"Hm."

Ole vzal Nicol do náručí a nesl ji na lod'.

Otočil sem se k Fernandovi.

Napřáh ke mně ruku a naklonil se.

"Kdybyste se snad TAM," udělal pomlku a ukázal směrem k cíli naší cesty," dostali do nesnází, dej mi znamení."

"Hek, a jaký? Mám vyslat Morseův signál a nebo křičet Spaste naše duše?"

Fernando se zakabonil a zakejval hlavou.

"Ne, ale znáš ten manažerskej úkol vo deseti věcech a která je nejdůležitější pro přežití v poušti?"

"Fernando, nechod' na mě s manažerama, to už mám za sebou! A jak to, že ty, rybář na ostrově, ví něco vo manažerskejch kvízecch?!"

"Tak co myslíš?" přešel Fernando můj dotaz. " Pistole, čepice, signální rakety, peníze, stan, zmrzlina, zrcátko, anglickej slovník, láhev vody nebo hromada pitomostí ?"

"Řek bych, že ta hromada."

Fernando se otočil a odcházel pryč.

Vlez sem do lodě a pozoroval Nicol.

Byla v tý fázi ER PE O - rychlý pohyby očí.

"Umřu, kous mě mořskej had," zašeptala.

"Sehnali sme neuvěřitelně rychle protijed, budeš v pohodě," řek Ole a mrknul na mě.

Tušil sem, že se nám to vymstí.

Ole dal Nicol ruku na čelo. Byl autentickejš jako auto. Ne jako auto, ale jako prodejce aut. Jako prodejce čehokoliv.

Dalo se mu prostě stoprocentně věřit asi jako každému prodejci nebo pojišťovacímu agentovi.

Ostrov už se rýsoval před náma.

Ole předal volant Carol a vlez do podpalubí.

Z moře vyrůstala skála a na ní se zelenal prales a kejvaly se palmy. Na jedné straně ostrova byla skála kolmá a vytvářela stěnu tak sto metrů vysokou, s písčitou pláží pod ní.

Zdálo se mi, že dole u skály stojí lidi. Zaostřil sem unavený oči, ale nebylo to lepší, neviděl sem pořádně. Navíc sme měli informaci, že ostrov je opuštěnej, takže... Ale fakt to vypadalo, že dole někdo je.

Trhnul sem sebou, protože mi někdo položil ruku na rameno.

Nelma.

Kymácela se s plechovkou piva.

"Dej si pivo, Ivane, dokud je teplý!"

Vzal sem od ní plechovku.

"Že seš romantickéj kretén, že jo?"

"Já? Ses zbláznila, já sem CYNIK!" skoro sem vykřik.

"Tak proč zasněně zíráš na ten blbej ostrov?"

"Zdálo se mi, že tam někoho vidím."

Nelma se ke mně přiblížila tak, že sem moh cejtit, jak ji táhne z huby pivo. Zdálo se, že zpozorněla.

"Jak vypadal?"

"To je blbost, nesmysl, nikdo tam není!"

"Dělej, jak ty lidi vypadali, bylo na nich něco zvláštního?"

Měl sem pocit, že Nelma je najednou úplně střízlivá.

"Nevim, zdálo se mi... Ehh, ne, to je blbost!"

"Dělej! Je to důležitý!"

"No, zdálo se mi, že... Ale NE, to je hovadina!"

Nelma otevřela pusu. Uviděl sem, že má spodní zuby zpilovaný do špičky, ježíšmarjá, to sem se lek!

"Jestli mi hned neřekneš, co si viděl, kousnu tě do..."

"Do nohy, že jo," vzpomněl sem si na svoji anabázi s trpaslíkem.

"Ne, do nohy ne, do břicha," řekla Nelma.

Kamarád Kuba se při hokejovým utkání amatérů vrhnul do rány držkou a pak říkal, že nejdůležitější na celém těle je břicho, protože zpracovává alkohol, xicht že je na hovno, náká díra se tam vždycky najde, jak to do břicha dostat.

"NE! Do břicha nechci!" vzpomněl sem si na Kubu.

"Dělej. Co si viděl?" řekla Nelma a dala mi obličej na břicho.

Cejtil sem jehličky upilovanejších zubů přes tričko.

"Nebudeš se mi smát, že ne."

Nelma zvedla oči a já viděl, že má úplně rozšířený zornice.

Rozhod sem se, že to řeknu, ale taková blbost. Co s tou Nelmou je?

"Co to děláte!?"

Nicol!!!

"Jé, Nicol, už je ti líp?"

"TO SE MI SNAD ZDÁ!!! CO TO ZAS DĚLÁTE, já sem v obležení TROTLŮ!"

Stisk na břicho povolil.

"MÍSTO TOHO, ABYSTE SE STAŘALI VO LOĎ, JEDEN SPÍ A DRUHEJ SE NECHÁ LÍZAT NA BŘÍŠE!"

Ha, ha. Ole usnul a tím to posral, protože nebyl u toho, jak se Nicol probírala z mrákot.

Naše finta byla v prdeli.

Ole se kymácel za Nicol.

"Ale dyk vona mě nelízala na bříše, vona jen, eh hh, no pře..."

"DRŽ HUBU!"

AHAAA, takže Nicol se voklepala.

"Dělej, Ole, vyndej kotvu!"

Ole začal poslušně tahat kotvu. Byli sme zase v defenzívě.

Lod' přistála na mělčině a holky vyskákaly do mělký průzračný vody.

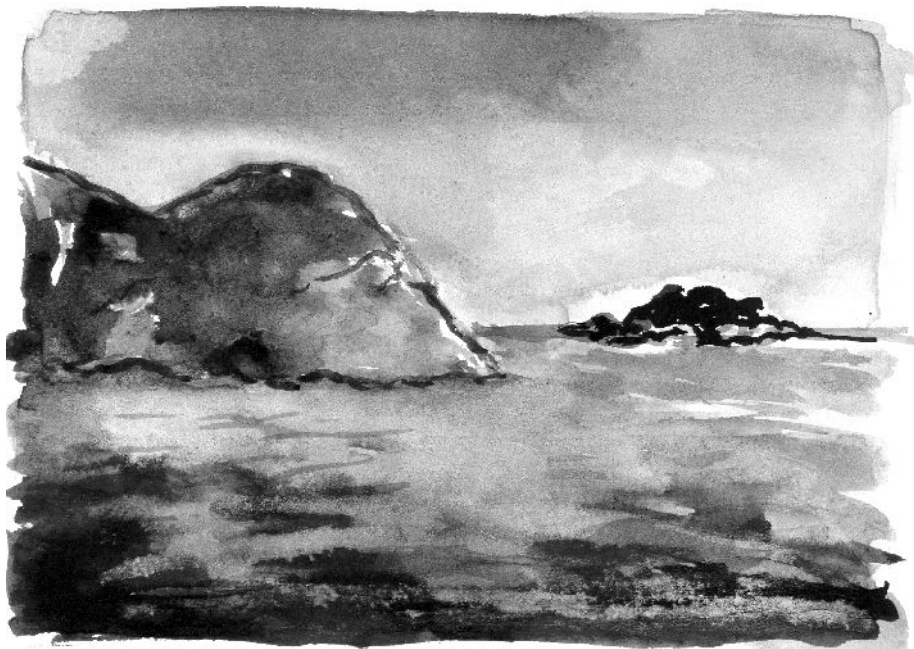
Dobrý místo.

Ostrov jak z románu nebo jihoamerický novely. Pobřežní palmy brzdily roztavený slunce a voda měla nejmiň osumadvacet.

Nikde nikdo, jen ptáci, a v dálce se rýsovaly obrysy pevniny.

Byli sme sami, tak jak sme chtěli.

Holky si sundaly oblečení a vlezly do vody. Nicol vůbec nevypadala, že by přestála průsmrtnej šok.

Ostrov

Vytáh sem zadní kotvu, že ji hodim do vody. Provazy ale byly zamotaný.

"Musíš to rozmotat, pak to tam hod'," řek Ole a vlez do vody za ženskejma. Viděl sem jeho superúsměv, jak se snažil vlichotit do přízně Nicol, Carol a Nelmy, přesně v tomhle pořadí. Přišlo mi to divný, já bych to dal asi naopak... Pak sem dumal o tom, že průměr mezi mnou a Ole by vyhrála asi Carol. Zajímavý.

Začal sem rozmotávat provaz ke kotvě a moc mi to fakt nešlo, bylo to čím dál horší.

Zbytek posádky ve vodě pařil, Ole kouřil doutník a pil pivo a holky ho vozily na matračce

Ja sem teda furt motal ten provaz.

Po dvou hodinách se mi začly dělat na rukách pucejře. Ole a jeho parta seděli na břehu, pili pivo, vesele se smáli a někdy mi zamávali.

Začal sem se do provazů motat.

SE POSERU, ted' se tady sám zamotám do provazů a na závěr si

zarazim kotvu pod žebro!

Ole na mě ze břehu zamával a zařval, jestli chci pivo.

"Jasně!"

Vzal plechovku a mrsknul ji po mně. Jelikož sem byl zamotaný v provazech, stačil sem si jenom krejť obličej a plechovka se ode mě odrazila.

Motal sem se po palubě a vrhnul se za pivem.

Bohužel poskakovalo po palubě a potom krásně zpomaleným pohybem přepadlo do vody.

ŽBLUŇK.

Nahnul sem se – A USKOČIL ZPÁTKY.

Pod vodou něco bylo. Hejbalo se to. Černej stín zhruba velikosti člověka. Pohltilo to mé pivo.

Stres ze ztráty piva a přirozená zvědavost mě přinutily se naklonit zpátky nad vodu.

Viděl sem už jenom černej stín, jak mizí v hloubce.

"OLEEE, pomoc, mý pivo sežrala RYBA!!" začal sem křičet.

Všichni se smáli a Ole mi ukázal prostřední prst.

Sed sem si zpátky a začal dál rozmotávat provaz ke kotvě.

Ježkovy druhý zuby, co TO bylo?!

Naklonil sem se ještě jednou, ale všechno bylo pryč. Moje pivo i divná věc, co ho pohltila. Nemohlo se mi to zdát, pivo bylo úplně zřetelně, křišťálově čistě, v prdeli.

Měl sem pocit, že sem zahlídl něco divnýho ve chvíli, kdy černej stín mizel pod hladinou... NE, TO NENI MOŽNÝ, už z těch provazů a z tý kotvy fakt blbnu.

Konečně se mi podařilo rozmotat poslední uzel. Hodil sem kotvu do vody, zajistil lod' a skočil do vody.

Aaah, krása. Děsně příjemná voda.

Najednou mě napad ten stín a vyběh sem z vody jak Colin Powell - teda tak nějak se menoval kdysi rekordman na stovku.

Nebo je to ten generál? Kdo je vlastně Colin Powell?

"Tak, dem se ubytovat," řekla Nicol a aktivně vstala.

Vyměnili sme si s Olem pohledy.

"Hele, Nicol, já se tam skočím podívat, připravim to. "

"Ne, dem vsichni! Kde to je? Hej, Ole, kde to je?"

Čekala nás situace, při který by se nám hodil Pan Tau se svym kloboukem.

Tadatadaada, pam pam - a klíč je v kapse.

Bohužel, klíč i my dva s Olem sme byli v prdeli, jej, co řeknem.

Vzali sme věci a vyrazili.

Barák měl bejt asi kilometr od místa, kde sme přistáli, nákejch sto metrů od pláže v džungli.

Ale co, prostě vyrazíme okno a bude to v pohodě.

Cestou sem přemejšlel o tom, co sem zahlíd, když divná věc s mym pivem mizela pod vodou.

Je to možný, nebo se mi to zdálo?

"Tak sme tady!" slyšel sem, jak Ole křičí.

A já jaj, to bude peklo dělat, že jako nic.

"Ivaneee, dej sem klíče!"

"COŽE!"

"Klíče, dělej, přines klíče!" křičel Ole.

Provlíknul sem se skrz rostliny a vyšel na mýtinu a kouknul na barák. Všim sem si, že ostatní taky koukaj s otevřenejma hubama.

"Nemám," řek sem potichu.

Ten švenk kamerou, která by nám představila scénu, vidim před sebou, je krásnej.

Pod klip bych seknul Devátou.

Bylo to šílený.

Dřevěnej barák stál uprostřed mýtiny. Všechny okna a dveře byly přetlučený masivníma prknama. Hřebíky měly hlavy jak mince, musely bejt dlouhý nejmíň patnáct čísel.

Dřevo bylo hrubý a přišerně poničený.

Každopádně bylo jasné, že se žádný okno vyrazit nedá, protože barák prostě žádný okna neměl.

"Tak rychle, Ivane, klíče!"

Nicol!

Koukal sem na Ole. Ole koukal na mně.

Vypadalo to, jakoby se tady lidi opevnili proti něčemu, co chodí z lesa. Další švenk kamery by představil okolní temnou džungli. Koukal sem na Ole. Nesklopil ani oči.

"Jasně, Nicol, už du," řekl sem a vydal se ke dveřím. Bylo to jediný místo, který nebylo pretlučený prknama.

Cejtil sem pohled Nicol. DO PR DE LE, takže je to na mě... Ježkovy smrtonosný zuby, Nicol mě roztrhá ve svejch!

Dřevěnej barák

Došel sem ke dveřím.

Na zemi ležel papír. Zved sem ho.

Byla to pozvánka na schůzi. Kerej blbec sebou na opuštěnej ostrov tahá takovýhle kraviny?

"Dělej, Ivane, chci se umejt."

"Hele, Nicol, klid, hledám klíče..."

Vůbec nevím, proč sem to hrál. Fakt sem hledal klíče, přestože sem žádný neměl.

Když už to trvalo dlouho, rozhod sem se, že tu blbost ukončím. Otočil sem se.

Ole konečně koukal do země, Nicol měla vystrčenou bradu, Carol seděla na svym batohu a něco si četla.

Nelma... Nelma stála ke mně zády a točila hlavou, jakoby rentgenovala okolní džungli.

Nadech sem se, že všechno řeknu.

Viděl sem Nicol, jak se ji rozšiřujou zorničky.

Jakoby NĚCO POZNALA!

Rychle sem se otočil ke dveřím. JEŽKU, CO TĚŽ?

Uplně nesmyslně sem vzal za kliku.

Dveře se otevřely.

Strčil sem do nich a myslí mi prošlo, že není dobrý, že se otvíraj dovnitř.

Vešel sem a rozsvítil. Lampa s jednou žárovkou osvětlovala velkou strohou místnost a slabý světlo vytvářelo stíny za každým kusem nábytku.

Vlastně jen postele, židle, stůl, kredenc...

V rohu místnosti vedly schody do podkrovní.

"Kde je záchod?" řekla Nicol.

*"Hej, Ole, tys to zařizoval! Kde je záchod?" řek sem a ukázal
Ole middle finger.*

Ole se zakabonil a vyrazil k nejbližším dveřím.

*Otevřel je a zevnitř se vyvalil prach, co seděl na veřejích určitě
dlouho.*

Nakouk sem dovnitř. Byla tam neuvěřitelná věc.

Místnost

Ivan zíral do místnosti na počítač a promítačku, která promítala na bílou, čerstvě vymalovanou zed', screensaver s Oknama.

V otevřený skříni bylo vidět několik obleků na ramínku a tři ženský smokingy.

Šanony s nápisy jako Customer meetings nebo Faktury 2007" ležely vyrovnaný na policičce v řadě.

V rohu stolu byly v rámečcích fotky dětí.

Vedle klávesnice ležela velká kalkulačka a spousty vytištěnejch emailů. Vedle toho několik mobilních telefonů značky Nokia s příslušenstvím. Klíčky od firemního auta. Několik aktovek a kalendář s motivem vybavení kanceláře. Časopisy Men's Health a Houselady překrývaly několik výtisků Financial Times a Today.

Ivan se divil. Furt se diví.

"Tady žádněj záchod neni," řek Ole.

"Jak NENI! A kde je?!"

"Nevim!"

"Poslechni, kamaráde, jestli mi chceš říct, že tady neni záchod, TAK TI URAZIM TU TVOJÍ OBLUDNOU DRŽKU!! Chci hajzl a koupelnu, HNED!"

"To necha..., " řek Ole.

"Tak ty nechápeš, že ženská nejvíc ze všeho nechce nákýho děsnýho CHLAPA, ale HAJZL!?"

"Uhm, nech..., " řek Ole.

"Hele, Nicol, přestaň řvát, tohle je blbý, něco tady neni v pořádku."

"NESER MĚ! Já už to vim dávno a lituju, že sem s váma vůbec vyrazil, ale PRESTAŇTE SI už ZE MĚ DĚLAT LEGRACI!!"

"NESER MĚ, NICOL! Přestaň řvát, seš hluchá nebo co? Vracime se, to všechno je děsně divný, celej tenhle vejlet!"

"Hele, děti, nekřičte tady, ruší mi to myšlenky."

"JEEE, astrál, ruší ti to kosmický vlny, že jo! Já už se z toho zblázním, pivo mi pohltí démon v polobotkách a stěnu na pláži slaňují chlapi v oblecích! JEDEM PRYČ, vracíme se!

"Ivane, seš v šoku, žes neměl tak dlouho pivo, zklidni se!"

"Kurva, OLE, jedem z týhle prdele!"

"DRŽTE HUBY! Kreténi!"

"Ty debile, proč si vybral zrovna tenhle ostrov?!"

"Tys ho vybral!"

"Bud'te zticha!"

Ivan se snažil dostat ven z místnosti.

"Pusť mě pryč, nemůžu tady dejchat, v tý KANCELÁŘI!"

"SEŠ NEMOCNEJ, běž se léčit!"

"HOVNO, ty seš kretén, pusť mě VEN! Kurva. Uhni, Carol!"

Ole chyt Ivana ze jednu, Nicol za druhou ruku a Carol mu položila dlaň na čelo.

"Klid, Ivane, klid...to bude dobrý!"

"HOVNO BUDE DOBRÝ! Vám to říkám, že musíme okamžitě odjet, jinak se z tohodle místa nikdy nedostanem! CHÁPETE TO!?"

Bylo ticho.

"Našla sem hajzl," řekla Nelma a opírala se o futro.

"JEEEEEE, VYSERTE SE NA HAJZL" zaúpěl Ivan.

"Je dokonalej, Nicol," řekla Nelma.

"JASNĚ, MÁ VYBLEJSKANÝ SEDÁTKO A ZLATOU BATERII, pusťte mě, kurva, puhhhhshgedh."

Ole zatáhnul hadr Ivanovi kolem obličejů. Jejich oči se potkaly a Ivanův odpor skončil.

Ole se sklonil a šeptem řekl.

"Přestaň, děláš větší problémy než Nicol!"

"Uhhmm, hmmm, hhhh."

"Ole, počkej, pusť ho."

"Bacha, Carol, může být agresivní."

Ivan zatočil hlavou.

Carol si sedla na bobek a ze záďadří vytáhla amulet.

Vzala ho mezi palec a prostředníček a začla s ním pomalu kejvat Ivanovi před očima.

"Uhhmm, HA, HA, HAAA," řekl Ivan.

"Koukněte na zed'," řekla Nelma a spodními zuby si skousla horní ret tak silně, až se objevila krev.

Na zdi už nebyl screensaver.

Byla tam úvodní stránka prezentace v Powerpointu. Lidi na fotce se vesele smáli a byli šťastný tak, že všichni ostatní už museli být taky šťastný.

Přes tohle se táhnul nápis:

Challenge yourself.

V českém překladu by to znamenalo asi něco jako Vyzvi sám sebe. Vyzvi se. Tvoje výzva. VYZÝVEJ SE...

Nelma udělala pár kroků k hlavním dveřím, prudce je zabouchla a zamkla.

Ivan koukal na Ole. Ole koukal na Ivana. Něco jim nedocházelo.

"Prosim vás, dejte mu z huby ten hadr, do ruky plechovku a nechte ho bejt," řekla Nicol.

Carol furt hejbalá amuletem Ivanovi před obličejem. Ivan jí koukal za výstřih.

Ole zatáh za hadr a zeptal se:

"Už seš klidnej? Co to do tebe vjelo?!"

Ivan se naklonil k Ole a sípavě řek:

"MUSÍME zmizet."

Carol furt hejbalá amuletem - vypadala, že je jako nespokojená. Ivan vstal, odstrčil Carol a vylez z místnosti.

Bylo slyšet, jak se Nicol někde sprchuje.

Ivan odemknul dveře.

"Podťe, vrátíme se...jestli se dneska nevrátíme, už se nikdy nevrátíme."

Řek to trochu smutně, jako by věděl, že to asi nevyjde.

"Podívej, jaká je tam tma," řekla Nelma, "můžeš si bejt jistej, že JÁ do týhle temný džungle TED nevyrazim, ani kdyby ses tady změnil na Brada Pitta a začal se svlíkat."

"Tobě se líbí Brad Pitt? CHA!"

"Určitě se mi líbí víc než ty, plešouně!"

"Cha!"

"Mně se líbí Nicholson," řekla Carol.

"Cha, dědek starej, že jo, OLE. A kdo se libi tobě?"

"No, taa, jak se menuje..."

Bylo vidět, že Ole ví přesně, jak se menuje Pamela Anderson, ale nechával si čas, jestli jim to má říct, nebo ne. Asi taky dumal, jestli se tím neshodí.

"Klidně to řekni, Ole, čekaj nás horší věci."

"No taa, jak se...no...Pamela...ta z tý Pobrežní hlídky."

Carol se zhnuseně otočila k Ivanovi:

"Co tobě, Ivane, kdo se ti líbí?"

Ivan se zadumal... Asi chtěl říct, kdo se mu FAKT líbí, spíš než že by chtěl HNED říct, kdo se mu líbí.

"No...líbí se mi...ta..."

Ivan asi nechtěl říct Julia Roberts, aby se tím neshodil...

"No...ta, jak hrála s GEREM v tom filmu..."

Carol zakroutila hlavou a odešla směrem ke schodům na půdu.

"Julia, že jo, " potměšile řekla Nelma, "mně se teda taky dost líbí."

"NEEE, taa - JENIFER LOPEZ."

"Hmm, to je děsná kráva," řekla Nelma.

Carol se vrátila.

"Tobě se fakt líbí Jenifer Lopez, TY MACHISTO!"

"Soeee, ste se na to ptaly, ne?"

"Seš ubožák!"

"Cha."

"Má krásnou prdel" řek Ole.

"Že jo. A krásnej obličej."

"To jo."

"Ste tupý blbci, co myslej přirozenim. Nikdy vás nenapadlo, že krása je hlavně v tom, jakej člověk je, a ne v tom, jak vypadá, vy primitivové!"

"Jasně, a to že se Nelmě líbí svlečenej Brad Pitt, to je v pohodě, že jo, to se nekomentuje!"

"KRETÉNI!, už vás chvíli poslouchám."

Nicol.

Všichni se otočili k Nicol.

Vypadala krásně a mokré vlasy jí padaly na ramena.

"Jee, Nicol, vypadáš jak Jenifer Lopez," řekl Ivan.

Nicol se usmála.

"Ale nee, to je tím světlem..."

"Ne, fakt, vypadáš krásně," řekl Ole.

"Hele, chlapi, nechte těch keců, otevřte láhev vína a já udělám jídlo, jo," řekla Nicol a usmála se.

Fernando seděl na břehu a zadumaně koukal do dálky, kde v zapadajícím slunci byly vidět obrysy ostrova.

"Hej, mano, myslíš, že gringos ještě někdy uvidíme?"

Mano Arnaldo si přised.

"Fernando, amigo, už si někdy viděl někoho, kdo by se z toho ostrova vrátil? Myslim jako vrátil se všim všudy, nemyslim polomrtvý bledý zombie, co neudrží moč ani sraní."

"Hhh, ale co ty holky...gringos at' sežerou d'áblové, ale co ty holky, neni ti jich líto?"

Arnaldo jen pokejval hlavou.

"At' je provází síla," uzavřel debatu Arnaldo a zved se k odchodu.

"Ach jo, zas ty tvý americký filmy, se z toho zkurvíš, Arnaldo."

"Si ustrnul na primitivním antiamerikanismu, mano Fernando."

"Di do prdele!"

"Di ty do prdele!"

"Nepudu!"

"Pudeš, pudeš a dlouho tam budeš."

"Arnaldo, tvoje držka se podobá hovnu!"

"COŽE?!"

"Řek sem, že tvá držka je hovnu podobná."

"Tomu neverím, mano Fernando..."

"Se podívej do zrcadla, jestli ho teda máš."

"CO, CO, ty mi chceš říct, že nemám zrcadlo! To už..."

"Hi, hi," řekl Fernando.

Mačeta se Arnaldovi objevila v ruce úplně sama. Položil ji Fernandovi na krk.

"Chceš si ze mě ještě pořád dělat legraci?"

Fernando vypadal překvapeně, rukama se chyt za hlavu.

"Mano, co je, proč mám pod krkem tvůj nůž?"

"Smi řekl, že nemám zrcadlo!"

Fernando zíral v nesmírném údivu na kamaráda.

"Eště jednou mi něco takovýho řekni," přiblížil Arnaldo hlavu, "a smrt bude tvůj nejlepší přítel!"

Škubnul mačetou tak, že Fernandovi zůstala pod bradou jemná rána, která se rychle začala plnit krví.

Fernando byl najednou zase sám.

Ivane, dej si pivo a prestaň sejčkovat..."

Ivan jen pokejval hlavou. Zdálo se, že se mu vráska uprostřed čela prohloubila a vůbec celej jeho zev působil jednoznačně smutně.

"Nebudu pít, chci domu."

"Cha, cha," řek Ole.

"Ivane, tak si dej víno..., to je lepší než pivo, nebudeš po něm impotentní, nebude ti ráno blbě a vožereš se jako z piva."

Carol držela v ruce lahev a sklenici. Amulet už měla zase na krku.

"Já CHCI, aby mi bylo blbě, protože to se sem hodí," řek Ivan.

Carol si dolila a zakroutila hlavou.

"Ivane, chceš špagety?"

"Jej, Nicol, dík, špagety od dětství nesnáším, dej mi, prosim tě hodně a zalej to kečupem, to je hrůza."

"Víte, že u Bello Horizonte je vesnice, menuje se Varginhas, a tam se zjevují každou noc mimozemšťani?" začla Carol odlehčenou debatu.

"Jasně, a choděj každej večer do bufáce na pivo, že jo," začal se potměšile chechtat Ivan, tak že mu špagety padaly na bílý triko, kde zanechávaly červený fleky.

"Pak se vožralý zvednou a odletěj na Měsíc, že jo," řek Ole.

"Vy ste fakt blbci, už sem to taky slyšela!"

"CHA, a nemusej se bát policajtů, Nicol, to se maj, chlapi ušatý, že na ně nemůžou chlupatý, uAAAA, HA, HA, HAAA!"

"Každou noc sou nad barákama vidět světla!"

"To je jasný, pidimužové pořádaj DISKO!"

"CHA, a hraje jim k tomu skupina ILUMINÁTI."

"Minulej tejden už tam poslali armádu, samozřejmě tajně, ale určitě se NĚCO DĚJE."

"Něco se děje TADY a ty se staráš o takovýhle věci??!!"

"Co děláte, když nám dojde pití, prostě zavoláme, at' nám dovezou další."

Jasně. Ole nepochopil přesně ten problém.

"Už tam zmizely stovky lidí - vy ste ignoranti!!"

"Letěli na Měsíc na dovolenou, no a co."

"A co kruhy v obilí? Co tomu říkáte, vy dva neznabohové?"

"No, já si myslim, že to sou vožralí zemědělci, který si dokazujou, kdo v sobotu ráno cestou z pubu načrtne nejlepší obrazec, dyk je to jasný!"

"Jaký kruhy v obilí?" řekla Nelma.

"To je něco jako Made in England graffiti," odvážil se Ivan projevit svůj názor, ale nebyl moc slyšet, protože měl plnou hubu špaget.

"To jsou zprávy Zasvěcených kosmickým civilizacím."

Hádejte, kdo to řekl.

"Blbost, dyk ušouni by to mohli zrovna tak vypálit do skály, než složitě ohýbat právě obilí."

"Klasy jsou rovnoměrně rozloženy a radioaktivita je v oblasti jasně nadprůměrná."

"Traktory maj radioaktivní gumy a na nich speciální konstrukce na rovnoměrné ukládání klasů," řekl Ivan a koukal na Carol.

Ta nic neříkala.

"Chce někdo ještě špagety?"

"Jasně, já si ještě dám, co nejvíc, prosím tě!"

Z pokoje s počítačem se ozval zvuk. Znělo to, jako když se na obrazovce objeví hláška, že něco nejde.

"Skočím se tam podívat," řekla Nelma a odběhla.

"Vám není divný, že je tam počítač a klíčky od auta?" zeptal se Ivan melancholicky.

"Třeba sou od lodě a celej kancl je prostě někýho rybáře," řekl Ole.

"Jasně, a co ta pozvánka na schůzi? Mimochodem, kde vlastně je?"

"Si ji sebral ze země, máš ji v kapse."

Ivan začal prohledávat kapsy.

"Lidi, je tam upozornění, že schůze začíná za pět minut, chtěla sem to vypnout, ale je to zaheslovaný!"

"Už to mám...ch...pozvánka na schůzi...Challenge yourself začíná," Ivan kouknul Carol na hodinky, "přesně za pět minut, místo konání - Centrální místnost, ježkovy krvavý zuby, CO TO JE?!"

"Na zdi je - VÍTÁME VÁS!"

"DOMU, MAMI!!"

"Chceš zas hadr?"

"Nee!"

"Hele, tak přineste ten počítač sem, uvidíme, co to je, třeba je to nějaká hra, aspoň se nebudem nudit!"

"Nudit! Prožijeme aktivní týmyldyng! Pod'te, zapálíme to tady a pojedem pryč."

"Už seš trapnej, hej, Ole, přendej sem ten počítač. Nelmo, vem promítačku a namiř ji tamhle na zed'!"

Schůze začla přesně, sharp on time.

"Mano, cos to udělal? Mám triko celý od krve," řekl Fernando, když se doplouhal k bufetu.

V bufetu sedělo pár ostrovních obyvatel a v rohu zachmuřenej Arnaldo.

"Nikdy už si ze mě nedělej legraci!"

"Ale, dyk já sem si z tebe, bratře, žádnou legraci nedělal, proč bych to dělal??? Sem...no teda vlastně sem udělal vtip, že nemáš zrcadlo...no...tak promiň!"

"Cha, cha, he, he - seš vtipnej hochu, tak teda jo, беру to, taky mě to mrzí, jak sem tě říznul. Už sis tam dal desinfekci?"

"Ještě ne. HOLAAA, starej, přines dvě desinfekce!"

"Chcete vodu, nebo jen rum?"

"Vodu a rum. Ať žije námořník, co pravou nohu ztratil, ať žije táborník, co jeho plány zhatil!"

Ať žije blázen, co do vody sám skočil!

Ať žije Arnaldo, co na něho pak močil!

Ať žije Fernando, co na něj Arnaldo močil...

Přátelé přestali zpívat.

"Mano, to tak nebylo!"

"Bylo!"

"Nehádej se se mnou, močil sem na úplně druhym konci ostrova!"

"Ne."

"Si vtipnej, ale blbej, amigo Fernando."

"Zkus někdy používat mozek, jestli ho teda máš. "

Arnaldo se ze židle vymrštil jako úhoř. Vytáhl mačetu a dal ji tam, kde měl Fernando čerstvě zaschlou ránu.

"Ty mi chceš říct, že ho... mozek... nemám, že nemám mozek, tak to už je moc!"

"Au!"

Na zdi zářil program schůze. Špagety visely Ivanovi z držky.

- 1. Úvod*
- 2. Vzájemné představení účastníků jednání*
- 3. Nejžhavější problémy*
- 4. První týmová práce.*
- 5. Zhodnocení*
- 6. Problémy jen tak*
- 7. Druhá týmová práce*
- 8. Zhodnocení, WRAP UP!*
- 9. Týmové hry*
- 10. Vyhlášení vítězů týmové hry*
- 11. Zhodnocení týmových her*
- 12. Osobní volno*
- 13. Zhodnocení osobního volna*

"Tak dem na to. Představíme se, ne?"

"Nicol, ty do toho fakt pudeš?"

"Jasně, a ty taky, nemůžeš stát mimo. Kdo chvíli stál, stojí opodál, hehehe!"

"Ole, ty vole..."

"Ja sem Nicol, pracuju jako číšnice, mám dva milence a jedno nemanželský dítě, baví mě kickbox a pikantní jídla...diikkkyyy!"

Bylo zajímavý sledovat společnost. Pět typů bylo jasně rozdělených od nejnadšenějšího pro schůzování až po toho chudáka, kterej by nejradši ŠEL.

"Já sem Ole, manažer, bez dětí, člun a pivo mám rád.

"Carol, lidské zdroje, volný čas a...a dělám všechno, co mě v životě baví.

"Já..."

"Počkej, ještě bych chtěla říct, že si myslím, že lidi by měli vědět, co přesně v životě chtějí a..."

Chvilí bylo ticho.

"A..."

Některý lidi, když dlouho nenacházej tu pravou myšlenku, řeknou A. V tu chvíli ostatní, místo toho, aby okamžitě začli říkat svoje vlastní hovadiny, čekaj, že ještě něco bude.

Čekaj všichni a u stolu je ticho. Řečník se tváří jakoby nic a ve vzduchu visí jeho A. Nikdo nemůže dál, vpřed ani krok.

To se teď stalo taky. A, který vytvořila Carol, bylo obrovský, viselo nad stolem jak mrtvá želva.

"A věřím, že světu vládnou vyvolení, že světelné bytosti nás spasí a..."

Carol se napila piva a... pokračovala.

"Osvobodí ženy z jejich otrocké práce, ze sexuálního útlatku mužů a nastolí..."

"Na stoly, na stoly, budem chovat sobo..."

"DRŽ HUBU, MACHISTO!"

"Prostě věřím v lásku a dobro a...a...a mám vás ráda."

"I MĚ?"

Carol se úkosem podívala na Ivana.

"Tebe taky, ty mrvo!"

"Nechtěla si říct HRMO?"

"Nemůžu se na tebe zlobit, ty chudáčku."

"Proč?"

"..."

Chvilí bylo ticho.

"Já sem Nelma, dvacet pět, od patnácti tři roky v Belému, prostitutka, v osmnácti dvě děti, kreténskej manžel, rozvod, teď už tři roky majitelka baru, sedum potratů, dva roky vězení za krádež a ublížení na zdraví s následkem smrti..."

U stolu už neviselo A Carol, ale příběh Nelmy.

"No, a tak..."

"Povídej dál, Nelmo, proč si byla ve vězení?"

"Nechtějte vědět, co se děje v Belému, to je už fakt konec světa...během zlatý horečky v devadesátejch letech minulýho století přijely tisíce zlatokopů...pak začli chcípat na žlutou zimnici, ale pořád si chtěli užívat...už z nich ta nemoc šla CEJTIT, ale furt chtěli...pak mi jeden řek, že by chtěl šukat moji tříletou dceru...měla sem toho všeho až po krk, tak sem ho do toho jeho krku kousla, bohužel to už sem měla zpilovaný spodní zuby...vykrvácel," ukončila Nelma svoje PŘEDSTAVENÍ.

Chvilku bylo ticho.

Bylo vidět, že ostatní přemejšlej o tom, že jenom Nelma ví, co je to vzít život jinýmu člověku.

"Ivane, seš na řadě."

"Co..."

"Představ se, né!"

"Jo. A jo..."

"Tak dělej!"

"Hm, no, já sem...teda se menuju...a... DĚTE DO PRDELE!!"

"Musíš to říct, musíš se představit!"

"Nic nemusim!"

"Přece nebudeš kazit hru, Ivane, dělej."

"OK, sem Ivan, béžový technik..bez vlasů."

"To sedí," řekla Carol.

Představení měli za sebou.

"Tak co ty problémy - jak to vidíte, KOLEGOVÉ?"

"No, já bych řek, asi že to je ..."

"Chudáčku, určitě chceš říct ORGASMUS, ale já si myslím, že to je alkoholismus chlapů."

"Nee, sem chtěl říct..."

Ivan si uvědomil, že velkej problém, kterej by se dal nazvat VŠEDNÍ DEN, by asi žádnéj ze společnosti, snad kromě Nelmy, nepochopil.

"Tak snad asi - můj největší problém je, že sem ted'ka tady!"

"Jee, páaani, to je teda originální."

"Ja bych chtěl reagovat na ten alkoholismus chlapů a zmínil bych ženskéj feminismus, což je podle mě velkej problém," řek Ole a zašklebil se na Ivana.

"Machismus," kontrovala Carol.

Vypadalo to vyrovnaně a na vážkách seděla Nelma.

Vzala si plechovku, dala si ji do pusy a prudce zkousla. Pivo vypěnilo ven. Nelma zaklonila hlavu a dírama v boku plechovky si pouštěla pivo do krku.

"Nejožehavější problém je, že sme tady tři ženský a dva chlapi."

"Nelmo, to není přesně popsáný, zkus to popsat jedním slovem."

"Ok, tak bych řekla, že to je naše lehkomyšlnost."

"OK, takže to máme, zaprvé - orgasmus, za druhé - alkoholismus mužů."

"Počkej, a co alkoholismus žen?"

"To je něco jako zen buddhismus?"

"Ženský přece taky chlastaj...a navíc, šíleně NAKUPUJOU hovadiny, ježkovy duhový voči, sem zapomněl na nakupování žen!"

"Zen nakupování."

"Ženy nakupují jenom proto, aby uspokojili materiální potřeby mužů!"

"Hek," řekl Ivan a vyskočil. Když vcházel na záchod, bouchnul se do temene hlavy a pak už bylo slyšet jenom tlumený nadávání z hajzlu.

"To nemůžeš myslet vážně, Carol."

"Tak si přečtěte Nietzscheho nebo Bukowského, samá falická literatura."

"Sem čet jen Karla Maye," vrátil se Ivan z hajzlu. Na holý hlavě měl odřený koleno.

"Co to je?"

"No, nejznámější německej spisovatel, psal o nejznámějším indiánovi Vinetúovi."

"Nejznámější byl přece Sedící Býk."

"Jo, ale Vinetů byl v hierarchii eště nad nim, takže ho nikdo nezná."

"Takže Orgasmus, To, že sme tady, Alkoholismus, Feminismus, Machismus, Lehkomyšlnost...Co to nakupování?"

"Jasně, šoupni to tam."

"Kam?"

"Na seznam, ha, ha."

Z vedlejší místnosti se ozval zvuk. Nelma se zvedla a šla se podívat. Delší dobu se nevracela.

Ivan si mezitím na odřenou hlavu přilepil papírek, takže vypadal jak debil.

Debil je španělsky slabý. Vypadal jak Ivan Slabý.

"Píšou tam, že máme půl hodiny zpoždění a nemáme oblečený slušný oblečení... Někdo nás sleduje," řekla Nelma. JEN TAK!

"Pod'te si vzít ty šaty, co sou vedle."

Ivan se beze slova zvednul ze židle,odemknul dveře a odešel do tmy.

Společnost se začla nesmírně divit.

Ivan se prodíral džunglí. Jak to říkal Fernando? Peníze, hromada pitomostí...jasně, ale co z toho.

Nebylo vidět na krok. Nebylo vidět nebe ani moře. Do myšlenek se mu promíchávaly noční zvuky džungle.

V takový situaci se člověk nesmí zastavit, protože jak se zastaví a začne přemýšlet, začne sám sebe paralyzovat.

CO TO bylo, ty ZVUKY!! Někdo de za mnou, musím běžet!

Ale kde je to moře, dyk to nebylo tak daleko...dělej! Zvuky se ozývaly všude kolem...dělej, běž...neohlížej se...je to něco hrozného určitě...ale co budu dělat, až se dostanu na břeh...poplaveš...budeš plavat...co nejdál od tohodle místa...ale co ten stín, sežere tě to jako to pivo...ježku, no jo.

Ivan vyběh z lesa na pláž.

Kolem nohy se mu ovinulo křoví, který začal hystericky trhat a u toho padat.

Byla tma, ale hvězdy a měsíc svítily hodně jasně.

Zvuky utichly. I

Ivan stál na pláži sám.

Do prdele, přece nevlezu do vody plný příšer...jak to bylo...zmrzlina, peníze, sirky... POTŘEBUJU LOD, KURVA!! Jee, nojo, loď, kde je naše loď??

Z džungle se ozvaly zvuky.

Ivan se rozběh směrem, kde tušil loď.

Bohužel se rozběhnul přesně opačným směrem, než kde loď byla.

Běžel po pláži. Doběhnul ke skále a odpočíval. Několik metrů vedle něho se ve světle měsíce rýsoval obrys něčeho. Ivan šel blíž a zjistil, že to je hromada. Začal obcházet hromadu v domnění, že zjistí, z čeho je složená. Obrisy byly ale nezřetelný a tak se nedalo zjistit, co to je vlastně za hromadu.

Zachmuřil se.

Ježkovy zuby moudrosti, co to je?

Dál obcházel hromadu. V dálce bylo vidět světla sousedního ostrova, kde právě Fernando znovu začal krvácet.

Díval se na světla a najednou mu to došlo.

Osud mu do cesty zřejmě právě postavil hromadu PITOMOSTÍ.

Po tom zjištění se Ivan posadil na písek a koukal na to.

Hromada tam stála jakoby nic.

Ivan koukal na hromadu a hromada na něj.

"Fernando," zašeptal, "pomoc."

Světla sousedního ostrova

"Hele, neměli bychom ho jít hledat?"

"Se vrátí, v lese nemaj pivo."

"Tak problémy už máme. Ole, uprav si trochu ten uzel na kravatě."

"Ted' je musíme zhodnotit. Tak třeba vezmem hnedka jako první ten Orgasmus. Uděláme to tak, že ho každej nakreslí, a pak se uvidí, kterej je nejhezčí, tak ten to bude, teda jako že bude."

Společnost si rozdělila tužky.

"Já chci červenou, kde je červená?!"

"Červenou mám já, ti ji dám, až to dodělám, zatím můžeš kreslit zelenou."

"Jak mám kreslit zelenou orgasmus? Zelenej orgasmus, TO NEEXISTUJE! To je jak řákej rostlinnej organismus..."

"Já už to mám. Dělejte, tlačí nás čas..."

"Ja to nemám, ten orgasmus."

"Vem si tužku a dělej."

"Nee, já myslím, že ho nemám...jako, že nevím, co to je."

"Nedělej si legraci, Nelmo..."

"Fakt, vždycky sem o tom jen četla, ale nikdy sem to nezažila, tak jak to mám kreslit."

"Si něco vymysli."

"Hele, seru na vás."

"NELMO!!! Okamžitě nakreslíš orgasmus, nemůžeš kazit práci všech."

"Ne... Jak to mám asi udělat?!"

Nicol se zvedla dřív než Nelma. Stály proti sobě, dvě ženy, bohužel ta silnější měla navrch.

Nelma si sedla zpátky a vzala do ruky tužku a nakreslila černej kříž.

"Nelmo, takhle nevypadá orgasmus, okamžitě to předělej."

"Nepředělám."

"Dobře, teď to všem předvedeme a každéj svůj orgasmus obhájí !"

"Vás vůbec nezajímá, co se stalo s Ivanem, ale to, kdo má nejhezčí orgasmus. Se z vás poseru, idioti!"

"Nelmo!"

"Ja du do prdele, vy kreténi, hrajte si tady se svým orgasmem, ale já radši pudu ven, kde de o život, než abych s váma byla dál tady na týhle posraný schůzi, " řekla Nelma, vzala si plechovku a odešla.

Odešla tak rychle, že nikdo nestihnul nic udělat, ani Nicol.

"Tak, co teď?"

"Nic, pokračujem."

Nelma vlezla z mýtiny do džungle a otrásla se. Věděla- někde něco je, takže chlupy na celém těle měla vztyčený hrůzou. Každopádně to ale bylo lepší, než ta hovadina, která se odehrávala v baráku. Neskutečný, co si lidi na sebe dokážou vymyslet.

Chvilí se třásla strachy. V džungli se ozývaly jenom normální zvuky zvířat.

Napila se piva.

"Ach jo, že sem si nevzala aspoň tři plechovky sebou. Co teď, kam pudu...jak to říkala babička, že démoni...CO TO BYLO?"

Z lesa se ozvalo praskání větví, jako když někdo při chůzi zlomí větev.

Praskání se ozývalo najednou všude. Přibližovalo se to...Nelma koukla zpátky k mýtině. Otvírala oči, jak nejvíc to šlo.

Stíny se začly pohybovat - už viděla nezřetelně několik nezřetelných stínů, blížících se po mýtině k baráku. ACH...Nelma si začla myslet, že to bylo možná lepší na schůzi.

A nejsou to jen moje vlastní představy?

Zhluboka se nadechla. Zdálo se jí, že praskání zlomenejch větví přestalo. Stíny se pohybovaly, ale zdálo se, že sou pořád na jednom místě.

Vtom se dveře baráku otevřely a Nelma viděla Ole.

"NELMÓOOO, kde séeeeš?"

Měla chuť vylízt z křoví, vzít Ole za ramena a...

A bejt znova na tý SCHŮZI.

Zavřela oči.

"NELMÓOOOO!"

Otočila se do tmy a běžela tam, kde tušila pláž a loď. Odváže ji a odstrčí od břehu, moře si s ní už poradí.

Bohužel se vydala opačným směrem. Místo na pláž běžela teď Nelma ze všech sil směrem do centrální části ostrova.

Nelma běžela

*Podpálím to. Podpálím tu sračku a budu nad tím mávat
trikem...jak to bylo...SYSEL, SYSEL...ÓÓÓO, NÁAAŠ,
PÁAAAN...SYSEL...*

Vyndal zapalovač.

Na zapalovači byla fotka nahý ženy, která se právě svlíkla z červenýho spodního prádla.

Že bych byl machista, napadlo ho.

Ale dyk Mach byl kámoš Šebestový a dva machy lítaj letadla

a který kreténí vymejšlej tyhlety nový slova, navíc zapalovač sem dostal v hospodě u Buzků po zavíračce, tak co!!??

Sundal triko a začal podpalovat hromadu.

Až chytne, bude nad ní mávat tričkem v rytmu - sysel, oonášpán, sysel, sysel, Fernando...

Hromada nechtěla pořádně chytit. Zdálo se, že pitomosti nejsou suchý, ale čerstvý. Blbě hořely. Skore teda jako nehořely vůbec. Zvuky z džungle ho přinutily k horečnatý akci.

Co by tak mohlo hořet? Snad velbloudí trus, ale kde ho vzít. V hromadě nebyl.

Poslední pokus, jestli to teď nechytne, tak...

Z hromady vykukoval papír. Vyndal to. Ve světle měsíce byl vidět nápis - Modrá, nikoli zelená planeta.

Snad tahle kravina bude hořet.

Plamen začal olizovat pitomost a zdálo se, že i tenhle pokus skončí jako ty předchozí.

Už to chtěl odhodit, ale najednou blbost chytla. Rychle ji podložil pod hromadu. Bylo to jako chtít podpálit hromadu mokrého listí, ale najednou spodní kraviny začaly hořet.

Ve světle ohně už šlo zjistit, z čeho je vlastně hromada stvořená.

Knihy politiků dnešní doby všech druhů, časopisy pro muže, ženy a zahrádkáře, botky kaliopky, alba plný fotek, přenosná

televize a CD skupiny Modrý vítr, sádroví trpaslíci a červený umělohmotný mochomůrky, podnikatelský saka a diáře, zpovědi herců a zpěváků a jejich fotky, jejich umělé zuby a obličej, policejní žargon a vojácká foto hrdinů z války o Gulf, golfový hole a moderní slipy, obličej bejvalýho předsedy vlády a Alice Coopera, kdákající slepice na provázek, kecy bejvalýho předsedy vlády, posilovací stroje na hezké břicho, nože, co se samy brousí za výhodnou cenu, obličej a kecy ministrů vlády a řidičů jejich limuzín, fantasticky zlevněné domácí kino, šortky pro pejsky, štosy daňových formulářů a formulářů na výhodné půjčky, televizní reklamy na práci prášky, rozhlasové reklamy na okna, knihy o záhrobí a alternativní medicíně, UFO (přísahám, že tam leželo jedno ufo), pánský oblek od Bosse, dámské kabelky z kůže krokodýla, kožich z šedesáti činčil, xicht předsedy demokratické strany, ten chyt hned - už byl totiž opálenej, nákupní vozejk s obrovským nákupem z Carefouru, kniha filozofie bejvalýho ředitele General Electric, články od jeho obdivovatele, ředitele ČEZu, americká ústava, české právní řád, fotky brazilských politiků, který furt breče, a nejvic, když sou přistižený při korupci, fotky českých politiků... nechtěla chytnout akorát fotka bejvalýho ministra kultury, asi že to bylo všechno vakuovaný sádlo, moje kecy, všechny americké filmy s výjimkou...s pár výjimkami...a spousta dalších pitomostí, který byly založený uvnitř hromady.

Na jeho tváři se objevil úsměv.

Ačkoliv byla situace hodně nepřehledná, součástí té situace bylo i podpálení téhle hromady.

Ta představa byla krásná.

Oheň začal pomalu hromadu pohlcovat.

...odtučňovací kůra od Kořínkový, novinočasopisy Sorry, Blesk, Dnes, Žena a Vlasta, Manshealth, Cosmopolitan, ten hořel hůř,

protože je asi z nějaký úplně divný umělý hmoty, zápisy ze schůze, několik mladých ekonomů, ekonomie jako taková, finanční analýzy renomovaných mladých analytiků, kravaty a saka ředitele Národní galerie, spolu s celou jeho posranou galerií... Zase už to odhořelo a nebylo vidět pořádně, co je uvnitř, ale to už bylo fakt jedno.

Hromada začala nabírat dech. Pitomosti se kroutily a vítr, co šel od moře, oheň živil. Za chvíli musel ustoupit pár kroků, protože plameny šlehalo daleko.

A jak budu teď vysílat signály, když se nemůžu přiblížit na pět metrů?! SYSEL! Fernando!

Do praskání pitomostí se z lesa ozvalo praskání větví.

Otočil se směrem k lesu. Neviděl pořádně, protože oči měl plný slz z kouře. Co to tam...snažil se zaostřit.

Uviděl schoulenou černou postavu, jak se k němu blíží pomalými krůčky, vypadalo to, že malinko cupitá.

Začal couvat směrem k ohni. Postavička se přibližovala a přitom vydávala tichý bzučení.

Hrůza se mu usadila na zátylku.

Ustupoval, ale pak už to dál nešlo. Cejtil, že mu začíná hořet triko, ale furt to bylo lepší, než...

Na zemi ležel křesťanské politik. Vypadá nějakou záhadou z hromady, asi ho vyblila nějaká křesťanská síla.

Jak ustupoval, zakop o něj.

"Ježkovy umělý, porcelánový zuby, to se mi snad zdá!"

"Co do mě kopete, pane?!"

Jeho tělo se zpomaleně pokládalo do ohně...

"Jak, kurva, co do tebe kopu, ty...ježkovy naondulovaný vlasy, to seš ty, ktorej kdysi řek, že by svýho syna udal na policii, kdyby zjistil, že bere heroin! Aaaaaaaa..."

"To je demokracie," řek politik.

Jeho tělo už leželo v plamenech a poslední, co bylo na tomhle světě, byla myšlenka, že demokracie je teda asi na hovno.

Ole se smažil.

Druhá týmová práce byla nad jeho síly. Musel přemluvit ředitele cizí firmy, aby si od něj něco koupil.

Nicol hrála ředitele. Měla na sobě kostým a stylizovaný svršky.

Křičela na Ole, že si od něj nic nekoupí.

Ole se potil.

Co když si ode mě nic nekoupí!!!??

Budu pro smích králíkům!

"Vaše výrobky sou nepoužitelný, nic nevydržej, sou pro smích!"

Ole si to musel nechat projít hlavou.

"Hele, nevyserem se na to, dyk už máme dva členy týmu ztracený a..."

"Si zmalomyslně, to je přechodný, čelendžuj se trochu!"

"OK, takže já bych chtěl říct, že když si koupíte náš výrobek za sto dolarů, ušetříte dvě stě dolarů."

"Ole, neni to nějaký perpetuum mobile?" řekla Carol.

"Ne, to je normální marketingovej slogan."

"A zamyslel ses někdy nad tím, že to je pitomost?"

"No, neee, hmm... Fakt, proč by někdo teďka platil pět set, když existuje způsob, jak platit jen sto. No jo!"

"Ale musíš to navlíknout tak, že to vypadá, že zákazník ušetří čtyři sta, ale ve skutečnosti zaplatí šest set, a navíc jenom tobě, Ole."

"Aha."

"Tak, jak to bude, pane DODAVATELI?"

"Nicol, DI DO PRDELE!"

"VZPOURA!"

"Hovno."

"Carol, řekni něco!"

"Kosmíci nás spasí, jsou plni krásy."

"Aha," řek Ole.

"Musíš mě okamžitě přesvědčit, abych si koupila tvůj výrobek!"

"Aha," řek Ole.

"Prestaň furt říkat AHA a jednej!"

"S kým mám jednat?"

"Už toho můžeš nechat, už si to prodal."

"Aha."

"NEŘIKEJ FURT AHA!"

"Ne."

"Drž hubu!"

"Ni...áčku."

"Seš slaboch...že jo, Carol."

"OK, já vám tady na to seru."

"Počkej, ještě máme před sebou firemní teambuilding."

Ole se otočil k Nicol.

"Nicol, trvalo mi to, ale nakonec sem to pochopil. Ted' ještě navíc s tím firemním vejletem to do sebe zapadlo - ste se zblaznily."

" Teambuildingy sou magický."

"Asi jo," řek Ole a otevřel dveře. V zámku byly klíče.

To se nám to od tý doby dost zašmodrchalo, pomyslel si Ole a vykročil do tmy.

Nicol a Carol zůstaly na schůzi samy.

Ole šel směrem, kde tušil svoji lod'. Z džungle se ozývaly zvuky, ale to Ole starost nedělalo.

Hlavní bylo, jestli se mu podaří nahodit motor a taky jestli náhodou nenarazí někde na Ivana a Nelmu.

Prodíral se džunglí směrem k lodi.

Kolem se začlo ozývat praskání větví.

Co to tady maj za praskavý zvířata, dumal Ole a směřoval k pobřeží.

Konečně vyšel na pláž a dal se směrem k zaparkovaný lodi. Z lesa se pořád ozývalo praskání větví a hlasitý úpění.

Ole si to vykračoval po písku a šátral po kapsách.

KLÍČE!!

FUCK!!

Klíče ležely bohužel na schůzi.

Ole se otočil.

Z lesa vyšel chlap.

"Co to...?"

Ole se snažil zjistit, co to je za postavu, ale nebylo vidět nic, jen obrysy ve světle měsíce.

*"Sem netušil, že tady sou ještě jiný lidi. Čau, já sem Ole...,"
podával Ole přichozímu ruku.*

*Nezdálo se, že by přichozí na pozdrav reagoval. Prošel kolem
Ole, kterej stál s napřaženou rukou.*

Ole si všim, že dotyčnej jakoby plynul směrem k vodě.

Co ty seš zač, mamlasi, zašeptal pro sebe Ole.

Postava mizela ve vodě, za chvíli koukala jen hlava.

Ten musí bejt sjetej, se ani nesvlík!

Ozvalo se žbluňk a voda se zavřela.

Ole si zapálil cigáro a koukal na vodu.

Dobrý. Schválně, jestli vydrží i minutu, mu to změřim.

Sednul si, nastavil na hodinkách stopky a čekal.

Ty vole, ten musí mít plíce, dumal Ole po pěti minutách.

*Po deseti minutách vypnul stopky a přemejšlel. Jak může někdo
vydržet tak dlouho pod vodou???*

*Určitě si vzal sebou tyčku, sedí pod vodou, dejchá tyčkou a
směje se mi.*

Hajzl!

Ole se rozčilil!

"Dělej, vylez, ty tajtrliku!"

Nic.

"Vylez, dělej, ty MAKRELO!"

Nic.

Co když se utopil? Co když chtěl vydržet co nejdýl a pod vodou omdlel?

Ole se dlouho nerozhodoval. Sundal tričko a vlez do vody. Byla pořád teplá, ale tmavá.

Šátral ve vodě v domněnání, že narazí na někoho, kdo sedí pod vodou, dejchá tyčkou a směje se mu.

Nikde ale nikdo nebyl.

"Proč je ta voda najednou tak studená?"

Ole nevěděl, že za nim někdo stojí...

Nelma běžela ze všech sil.

Naštěstí viděla ve tmě a dokázala se pohybovat v džungli; všechny tyhle schopnosti ale prohlubovaly její smrtelnej omyl.

Nelma se blížila do centrální části ostrova.

Vyhýbala se stromům, co maj několikacentimetrový ostny, a dírák v zemi, kde by mohli bejt hadi.

Zoufalství se v ní začlo probouzet pomalu, pokoušela se ho zahnat ještě větším vypětím.

Ne, dokážu to, nechcípnu tady...

Slyšela, že za ní někdo někde je, že ji dechá za krk, ale když se ohlídl, nikdo tam nebyl. Jenom nezřetelný pohybující se tvary proplouvaly lesem.

To sou přeludy z té tmy, dodávala si odvahu Nelma.

Už věděla, že běží blbě, ale co z toho. V nejhorším prostě ten ostrov přeběhne napříč.

Běžela dál, cejtla, jak ji větve trhají šaty a vlasy, ale běžela dál. Skrz stromy uviděla světlo. HURÁ, PLÁŽ!!

Bohužel to nebyla pláž - byla to mýtin v džungli, podobná té, kde právě děsivým způsobem končila firemní schůze.

Barák byl podobně stavěnej, akorát to vypadalo, že tady už se dovnitř někdo dostal. Dveře visely z rámu a ve střeše byly i ve světle měsíce vidět velké díry.

Nelma došla k domu a vydechla - NEE, to je to místo, o kterým mi vyprávěla babička...

Nelma se schoulila před práh.

"Ach."

Dala si ruce na obličej a začala vzlykat. Do těla ji vjel strach.

Zvedla se a vešla dovnitř. Ucejtla okamžitě hněvu, starý plesnivý hadry a horký vlhko.

V domě bylo ticho. Nelma slyšela jen vrzání podlahy a úder vlastního srdce. Zdálo se jí, že domem proplouvají stíny stejně jako v lese.

"Mamiii."

Nelmě naskočila hrůza od zátylku až ke stehnům.

Mně teďka taky, jak to popisuju.

"Mamiii," úpěnlivej dětskej hlas byl nezřetelně slyšet z podkroví.

Nelma se schoulila znova na zem a roztrásla se. Z nosu jí začla týct krev.

"Maminko, pomoz mi."

Musela se zvednout, vždyť to bylo její dítě, její holčička.

Rozběhla se, zakopla a upadla na zem.

"Maminko, pomoc! "

Vyběhla po schodech do podkroví, už slyšela pláč a vzlykání.

Nelma vběhla do místnosti.

"Maminko, bojím se, pomoz mi."

V místnosti byla tma.

"Kdo to...kde si, nevidím tě!"

Nelma šátrala po zdi. Narazila na okno, opřela se do něj ze všech zbývajících sil.

Okno se vylomilo a do místnosti zasvítil měsíc.

Nelma se otočila.

Místnost teď byla osvětlená smutným světlem měsíce.

V rohu místnosti stála hlavou ke zdi holčička.

"Mami, pomoc."

Nelma natáhla ruku a v tý chvíli holčička otočila hlavu.

"Maminko," řekla a usmála se.

Nelma klesla hrůzou na kolena.

"Tak, jak to bude s tím teambuildingem?"

"Nevim, má to vůbec cenu tam jezdit?"

"Ty už seš, jak ty ostatní, musíme...musíme to dotáhnout do konce!"

"Tak jo. Takže hlavně abychom si nezapomněli firemní odznaky, čepice...a program vejletu. To je teambuilding, ne nákej vejlet s rodinou, kdy chlap se válí na pláži a ženská poskakuje kolem dětí!"

"Ehm, Carol, jasně."

"To je tak vždycky. Chlap si leží a ženská mu vaří...pak se s ním páří...ukájí jeho city, uklízí mu byty..."

"Carol..."

Hlas Carol začal znít trochu jinak.

"Muži sou hnusní a nevkusní...od tabáku žlutý zuby, děsně jim smrdí z huby."

"CAROL!!!"

Hlas Carol už byl hlasem někoho jiného, nákýho chlapa kolem čtyřiceti.

"Muži, stáhnout z nich kůži, smrdí jim nohy, nemají vlohy, ani vkus..."

"CAROL!!!" vykřikla Nicol.

"Zuby žlutý od tabáku, v hlavě mají plno máku."

Carol se oklepala.

"Co je, co křičíš? Tady vyprávíš děsný básně úplně cizim hlasem!"

"Jak to? To není možný, že by se něco pokazilo?"

"A nejhorsí je, že to děláš děsným mužským hlasem!"

"COŽE!"

"No..."

"Nevěřím ti, to nemůže bejt pravda...se mi chceš mstít za svoje prohýřený noci s chlapama, mně, která je čistá, na rozdíl od vás všech!"

"Ne, Carol, fakt si mluvila děsným mužským hlasem!"

Carol se vrhla na Nicol.

"Ty svině, co si to dovoluješ? Tohle mi už nikdy neříkej!"

Nicol inkasovala první ránu do břicha a druhou mezi oči.

Složila se na zem.

Viděla, jak sedí na balkóně a dívá se na obrovský šedivý město.

Dívala se na něj tak dlouho, až ji začlo bejt něco nepříjemný.

Co to, fuj...c... co to je za humus...ghhhek.

Nicol se probírala ze špatnýho snu do ještě horší reality.

Carol seděla na ní a líbala ji.

"Cahhooollnegrhhhl huf," chtěla říct Nicol.

Dosáhla toho, že ji Carol dala vší silou ránu popelníkem do hlavy.

*Město se nehejbal. Co se ale hejbal, byly kapky vody, který
stejkaly Nicol těsně před obličejem, jako kdyby tam bylo sklo,
ale žádný sklo tam nebylo.*

Kapky vody volně stejkaly po neexistujícím skle.

*Nicol natáhla ruku a kapka ji vlezla na ruku a tekla po ruce dolu
a tam zase spadla a tekla pomalu vzduchem dolu k zemi.*

Nicol nikdy nic takového neviděla.

Chytla další kapku.

Kapka stejkala po ruce stejně jako ta předchozí.

Nicol se usmívala, bylo to příjemný i docela hezký.

Kapka se zastavila Nicol na zápěstí.

*Nicol se podívala dolu a zjistila, že se ji voda začíná obtáčet
kolem kotníků.*

Začalo jí to bolet.

Zvedla hlavu.

*Byl to pohled, na kterej Nicol rozhodně nezapomene až do
konce svého života.*

"NEDĚLEJ si ze mě už nikdy legraci!"

*Fernando měl pocit, že ostrí mačety se mu pomalu prokousává
k hlasivkám.*

Zdalo se, že Arnaldo je odhodlanej.

"Arnaldo, prosíiiiiim," přešel Fernando do fistule, "přece mě nezabiješ jenom proto, že sem ti řek, že ho... Dyk sem nic neřek."

"TY už si z nikoho nikdy dělat legraci nebudeš, rozumíš!"

Arnaldo držel kamaráda za vlasy jako nákej arabskej terorista.

Fernando zavřel voci a čekal, až mu mačeta projde skrz krk do mozku.

Naposledy otevřel oči.

V dálce na moři uviděl světlo. Zdalo se, že tam někdo podpálil oheň.

"Arnaldo, koukej, gringos, dávaj nám znameni, něco se jim stalo!"

"Nech toho mano Fernando, chceš vyváznout z týhle situace, do který si se sám dostal, gringos si na pláži opejkaj buřty."

"O půlnoci! Ty by sis o půlnoci na TOM ostrově opejkal buřty, Arnaldo?!"

Arnaldo se zamyslel. Asi spíš ne.

Arnaldo, Fernando a mačeta

Pustil vlasy a zastrčil mačetu za opasek.

Fernando se svalil do písku.

"Sem si dělal legraci, mano, přece bych ti nic hroznýho neudělal," sklonil se zkoumavě Arnaldo ke kamarádovi.

Fernandovi tekla z rozřezanýho krku krev, ale vypadalo to, že se Arnaldo nedostal na tepnu.

Fernando se pomalu zvednul a namířil rukou směrem k moři.

Ve tmě bylo vidět oheň, zdálo se, že je pořádně velkéj.

"Arnaldo, něco se tam stalo, pod', vezmem lod' a pojedem jim na pomoc!"

"Si zešlel, na ten ostrov se jezdí právě za tímhle účelem! Sme je varovali, neměli tam jezdit.

"Puč mi tu mačetu, kamaráde."

"A proč?" koukal přiblíble Arnaldo na Fernanda.

"Rozříznu si nohavici a zaškrťm si trochu krk, abych nevykrvácel," řekl Fernando a setřel krev, která mu stejkala na tričko.

"Si ji teda puč, ale žádný vylomeniny, mám ještě jednu!" řekl Arnaldo významně.

Fernando vzal mačetu, rozříznul kalhoty a uříznul kus látky.

Začal si ho motat kolem krku.

"Arnaldo, kamaráde, moh bys mi to vzadu utáhnout?"

"Jasně," řekl Arnaldo a přistoupil zezadu k Fernandovi.

Fernando byl najednou na ostrově.

Šel pomalu k hromadě, která hořela obrovským plamenem.

Před hromadou někdo ležel.

Fernando přistoupil blíž.

"Aaa, dobrý den, já sem KP (křesťanský politik). Jak se máte?"

"No, de to," odpověděl Fernando neurčitě.

"Nevíte, kde sem? Já nevím, co mám dělat," řekl KP.

"To já taky nevím. A proč seš tady? "

"Nevím, asi nějaká diplomatická mise."

Tomu Fernando nerozuměl. Mise??

"Ale nevím, co mám dělat, ledaže bych...", " zadíval se zkoumavě KP na Fernanda.

"Veríte v Boha?!" vykřiknul hlasitě KP.

Fernando chtěl odpovědět popravdě, že neví, ale došel mu dech.

"Jaký máte názor na majetek církve?"

Fernando chtěl říct, že mu je církev i s majetkem šumafuk, ale docházel mu dech."

"Za drogy třikrát a smrt!"

Fernando upadnul znovu do písku.

Arnaldo se k němu sklonil.

"Neutáh sem to ňák moc, kamaráde? Chtěl sem tě pořádně zaškrtit!"

Fernando se postavil na všechny čtyři.

"Byl...grr...khta...m...ňákej...šílenej misionář!"

Arnaldo pokejval hlavou.

"No, tak to je teda průser. Jestli tam zemře, přídou vojáci a víš, co se stalo před dvaceti lety!"

Fernando pokejval hlavou.

"Určitě ho někdo vyslal, a když se nevrátí, přídou vojáci."

"Říkám ti, musíme tam jet, i kdybychom měli přivést aspoň toho misionáře a poslat ho domu vlakem!"

Arnaldo začal o všem konečně důkladně přemýšlet.

"Dobře, dáme ještě dva rumy a vyrazíme."

"Ne, musíme jet hned, čert ví, co se tam může stát!"

Arnaldo se otočil a odcházel k baru.

Fernando se plouhal za nim.

Sedli si zpátky do baru, odkud před chvílí vytáhnul Arnaldo Fernanda za vlasy ven.

"Dva rumy, starej."

Starej barman se přišoural pomalu ke stolu.

"Kdo je u tebe starej, mladíku?!"

"Ne, nic, dobrý. Přines dva rumy," mrknul spiklenecky na Fernanda Arnaldo, "Ty makrelo, johohohoho."

Barman se otočil.

"Chceš si ze mě dělat legraci?"

"No, docela jo." řekl bezelstně Arnaldo.

Fernando ho zatahal za košili.

"Arnaldo, neprovokuj ho, říká se, že něco ví."

"Co ví, cha, já toho taky vim a nic se o mně neříká."

"Ale von ví něco o tom ostrově," zachrchlal Fernando a utáhnul si hadr, co měl kolem krku. Krev prosakovala a kapky krve stejaly Fernandovi po těle, jako kdyby se pokydal kečupem a špagetama.

Barman se kolíbal s panákama bílého rumu. Panáky byly dvoudecový a na tácu krevety a citrón.

"Chlapci, pozornost podniku, že tady tak hezky a nejvíc utrácíte."

"Nádhera," koukal Fernando s Arnaldem na čerstvý krevety s citrónem a sklenice plný rumu.

"Zapomeňte na ten ostrov, radím vám dobře."

"Co víš, starej, řekni."

"Nic, nic už nevím," řek barman a šoural se zpátky k baru.

"Nech ho, už toho má za sebou moc. Radši vem sklenici a – "At' žije námořník, co pravou nohu ztratil."

Fernando se podíval přes rameno. Zdálo se mu, že se světlo v dálce zmenšilo. Nervózně se ošil a vzal sklenici.

"At' žije Fernando, co ho potom zmlátil," řek a obrátil dvoudecovku silného čirého, brazilského, sedmačtyřicetistupňového rumu do sebe.

Měl pocit, že část krku, kam se před chvílí prořezávala Arnaldova mačeta, ho pálí tak, jakoby mu rum vytejkal dirama v krku na prsa.

EHHH.

Arnaldo vzal sklenici, postavil se do pozoru a řekl:

"At' žije Arnaldo, co všechny ženy zklátil"- a otočil sklenici stejným způsobem.

EHHH.

Rozdělili si krevety, pokapali je citrónem a chvíli bylo ticho.

"Ty, Fernando, o čem sme to mluvili před chvílí?"

Fernanda přestal bolet krk.

"Že muzíme jet pomoc gringům."

"Ahaaaa...aaaa...proooč?"

Fernando přemejšlel.

"Je tam ten misionář!"

"AAA, už si zpomínám... Starej, dej nám sem ještě náskou energii."

Barman se zase pomalu šoural s obrovským sklenicema rumu kolem pultu.

"Přece nebo jedem na nebe zpecnou misi bez energije, že jo, no ne...Co říkáš, mano? "

Fernando koukal zase směrem, kde blikalo světlo v dálce. Světla už se rozčvrtila a chodila po celém nočním obzoru.

"Jasně, jasně..."

Na stole stála nová dávka.

Arnaldo vzal do hrstě krevety a i se skořápkama si jich pár nandal do pusy.

Vzal citrón a vyhodil ho do vzduchu.

Fernando viděl zpomaleně letět ke stropu jeden citrón, a když se začal vracet k zemi, byly citróny najednou tři.

Arnaldova mačeta se zaleskla ve světle starý petrolejky, co visela v rohu.

"AAHAAAAAAAAA," ozval se výkřik.

Fernando se podíval tam, kde měl sedět jeho přítel Arnaldo, ale tam nic neviděl. Podíval se teda kousek nahoru.

Ve vzduchu se Arnaldo vlnil jako nějaký azijskej magik.

Přestože tři citróny padaly k zemi různou rychlostí, Aziatovi se je jedním seknutím podařilo přesně rozpůlit.

Fernando se ani nezdržoval tím, že by se snažil presvědčit, jestli citróny přistanou na talíři.

Nějak bylo jasné, že to tak bude.

Zajímalo ho, jak se Arnaldo dostane ze vzduchu na zem.

Arnaldo se ještě chvíli vlnil a kolem něj lítaly citróny.

Pak se přestal vlnit a seknul sebou přesně mezi stůl a židle.

Fernando se nahnul přes stůl.

"To byla krásná ukázka bojovýho umění, mano!"

Arnaldo se nehejbal.

Fernando si sednul zpátky na své místo.

Gringos už sou určitě touhle dobou mrtví a my se tady bavíme azijským citrónovým bojem...

Znova se nahnul přes stůl. Arnaldo zachroptěl a otočil se na záda.

"Vstávej, mano," podával Fernando amigovi ruku.

Arnaldovi se podařilo vrátit zpátky na židli. Hlavu si ale musel držet oběma rukama, aby mu nespadla zpátky na zem.

Fernando k nemu přistrčil sklenici.

"Seber se, kamaráde, dáme další, do uříznutý námořníkovy nohy!"

Arnaldo si pustil hlavu a usmál se.

"Jedem, bratře, do umělý nohy námořníka, co si hrál doma na vodníka!"

Fernando se zarazil.

"Co je to vodník?"

"Nevim. ""*

"Počkej, dyk si to před chvílí řek."

"Ňák mi to přišlo na jazyyyyk."

**Poznámka autora: To je jasný, protože vodník se jinde než v Česku nevyskytuje - waterman, aquahombre, homen aqua - prostě existuje jen v českým, maximálně německým rybníku.*

Chvíli bylo ticho.

Přátelé potichu polykali hořící tekutinu hltanem do žaludku.

Rum zanechával příjemnej a silnej zážitek.

"Kamaráde, o čem že sme to mluvili, připadalo mi to důležitý."

Fernando se podíval na rej světel v noční tmě, který mu splývaly do podoby citrónu.

Citrón na něj mluvil a chvílema se měnil na Arnalda. Po chvíli se konečně zformoval do podoby samuraje. Fernandovi to

připadalo lepší, protože když někdo vypadá jako citrón, nikdy s nim není řeč.

"Deme, vstávej!"

Citrón se zvednul a kolíbal se k východu, kde se změnil na Arnalda.

Čerstvej mořskej vzduch je probral k životu. Vydali se na cestu k Arnaldově rybářský lodi.

Bylo příjemně teplo.

Přátelé se obloukem dostali k lodi.

Stará rybářská loď stála zaparkovaná kousek od baru a vlny sportovně žblunkaly okolo ní.

Arnaldo skočil na loď.

Trefil se teda skoro. Spad do vody a tam se začal máchat.

Fernando na to koukal.

"My sme teda záchrannej team - já skoro s uřízlou hlavou a partner, co se netrefí na pět metrů širokou zád loď.

Arnaldo se domáchal ke břehu a tam usnul. Vlnky sportovně omejvaly mrtvole tělo.

Fernando si utáhnul hadr kolem krku a skočil.

Když dopad na palubu, ujely mu nohy, a jak se snažil situaci ovládnout, jenom to celý zhoršil.

Přelít přes palubu a na konci narazil temenem do kabiny kapitána.

Stál znova před hromadou, která už pomalu dohořivala.

Uviděl KP, jak se motá po pláži, jako kdyby pořádně nevěděl, co dělat.

Fernando se chtěl schovat za hromadu, ale KP ho zahlíd. Jejejejejeje.

"Za cokoliv třikrát - smrt!!" křičel KP, jak běžel k ustaranému Fernandovi. Fernandovi se zdálo, že místo svobody k němu běží nějaká tyranie.

"Majiteli církve, nemáte něco k jídlo, už mi de trochu hlava kolem."

"Ja nic nemám," sáhnul si Fernando na hlavu.

"Máte duši. A ta vaše duše," naklonil KP svoji dětskou hlavu k Fernandovi, "patří mně!"

"Ježkovy křivý zuby, vy mi chcete sníst duši?"

"Když je hlad."

Fernando se probral a sáhnul si na temeno. Ucejtil krev a roztrženou kůži.

"Za chvíli budu krvácet z celého těla."

Podařilo se mu postavit a naklonit se přes zábradlí. Uviděl Arnalda, jak leží půlkou těla ve vodě.

Fernando si uvědomil, že začal příliv.

"ARNALDO!!!!" vykřik.

Nezdálo se, že by Arnaldo reagoval.

Fernando se rozhlídnul. Čím by asi tak moh kamaráda dostat na palubu.

Uviděl rybářský náradí. Vzpomněl si, že když byli naposledy lovit na otevřeném moři, podařilo se jim na palubu dostat stopadesátikilovýho mečouna.

Fernando přitáh stoličku a prut s ocelovým lanem.

Sednul si a zapálil si doutník.

"Ted' mu to všechno vrátim, ulovim ho jako rybu."

Fernando mrsknul lanem a trefil místo mrtvoly okolní křoví.

CO TO?!

Začal škubat ocelovým lanem a háček se nějakou záhadou odsek z křoví.

Fernando to namotal zpátky a naklonil se přes zábradlí.

Mrtvole už z vody koukala jenom horní část trupu.

"Musim ho chytit za kalhoty, jinak se oblečení roztrhne a všechno bude k ničemu.

Fernando namířil a hodil.

Háček se zasek mrtvole za krkem.

Fernando začal navíjet ocelový lano.

Háček se zaseknul za kůži a tělo se začlo pomalu posouvat do vody.

Problém.

Jasně, nejdřív je potřeba ho dostat do vody a potom ho rychle vytáhnout!

Fernando navíjel a tělo kamaráda zmizelo ve vodě.

Arnaldo si říkal, že musel bejt pěkně vožralej, když si ani nepamatuje, jak se na ostrov dostal.

Aspoň si pamatuju, že musíme zachránit misionáře.

Arnaldo vyšel z lesa na pláž. Něco ho děsně táhlo do vody.

Prošel kolem nějakýho člověka, co mu byl povědomej, a vstoupil do ní.

Byla krásně teplá. Ponořil se pod vodu a splynul s ní.

Fernando hekal jak opravdickej sportovní rybář.

Kamarádovo tělo se pomalu vynořovalo. Hák byl zaseklej za kůži za krkem, takže za chvíli to vypadalo, že si Fernando táhne k sobě na palubu oběšence.

Oběšenec se na ocelovym lanu kynklal ve větru a taky podle toho, jak s nim Fernando škubal.

Vypadalo to démonicky.

Když se tělo dostalo na úroveň paluby, Fernando z posledních sil trhnul náčinim a kamarád Mrtvola sebou praštil na palubu.

Letěl po palubě jako ryba a zastavil se o budku kapitána.

Fernando se svalil do sedačky.

Ryba ležela bez hnutí.

Fernando potáhnul z doutníku a díval se na rybu.

A kdo teď vlastně odváže naší záchrannou loď?

Zvednul se z rybářský stoličky a zamířil k zádi.

Na molo to bylo asi půl metru.

To skočím!!

Když se odrážel od paluby, uklouzly mu nohy.

Skok měl krásně promyšlenej, akorát nepočítal s tím, že mu nohy ujedou bokem. Výsledek byl, že obličejem se sice na molo dostal, zbytkem těla ale bohužel ne.

Zapad mezi molo a loď.

Pod molem byla tma a zima. Fernanda začal pálit krk a hlava.

Na nebi byly hvězdy a měsíc. Voda byla špinavá a studená.

Situace byla...na hovno.

Arnaldo se probral.

Jaj, něco mě svědí za krkem.

Arnaldo nahmatl hák a vytáh ho z kůže. Vůbec ho to nebolelo, protože měl krk i zbytek těla umrtvenej rumem.

"FERNANDO!!" vzpomněl si.

"POMOC, POMOC," uslyšel odněkud z vody.

VODNÍK..., vyděsil se Arnaldo. To je jasný, to je vodník, teď de po mě, sežere mě zaživa.

Arnaldo nevěděl, že vodníci nežerou lidi, jenom si čistěj červený botky a opatrujou hrnky s dušema, kerý vzali bůhvíde.

"POMOcccccc..., chrchly..."

Arnaldovi naskočila husí kůže. Přilepil se zády k budce kapitána a ani nedutal.

"Chrchll...chrchll..."

Ten vodník na mě něco hraje, říkal si Arnaldo.

"Phomhoooc...Arnaldo...pgkr..."

"Jak to, že mě zná?"

Nahnul se přes zábradlí.

Uviděl něco, co se plácalo ve vodě a vztahovalo k němu ruce.

"NEEEE!" propadnul panice Arnaldo a běžel se schovat do budky kapitána. Tam se rozklepal jako kapr.

Fernando mezitím bojoval o život. Ztrácel krev z krku a hlavy a tělo se mu chladilo ve vodě.

Podařilo se mu zachytit o kormidlo.

Musím něco udělat sakra! Když tam ten misionář chcípne, přijdou vojáci - a nikdo nechce, aby přišli vojáci!

To by bylo určitě nejhorší, co by mohlo tuhle vesnici potkat!

Fernando se vyhoupnul na kormidlo, hodil nohu přes nohu a přemejšlel.

Vypadal trochu jako Volšoveček.

Hlavu si podepřel levou rukou o bradu.

Arnaldo se konečně přestal klepat.

Vydechnul a vykročil ke kormidlu. Podařilo se mu nastartovat loď.

Odněkud z vody se ozval výkřik.

Arnaldo se znova rozklepal.

Nicol si nemohla utřít nudli ani vodu z rukou.

Chvíli přemýšlela proč a pak zjistila, že má ruce a nohy pevně přivázaný k židli, na který seděla.

Zvedla hlavu a tam stála Carol.

Nebyla to už ale Carol, tak jak ji znala.

Měla sundanou paruku a sukni. Tričko bylo taky dole, takže prsa byly to jediný, co v současný chvíli z Carol dělalo ženu.

Nicol tomu nemohla uvěřit.

Dva metry od ní si Karel brousil nůž.

"Co se děje, PROČ MÁM SVÁZANÝ RUCE?!"

Karel nic neřikal a dál si brousil nůž.

Nicol sebou začla škubat, jak to vždycky dělaj lidi ve filmech. Po určitý době přestanou - ale tohle přece není film!

Karel vstal.

"Nicol, miluju tě..."

"Fuuj, jechch, nešahej na mě!"

"Vždycky sem tě milovala, ale ty sis všímala víc jinejch chlapů než mě."

"Carol, prosím tě, nech toho a vodvaž mě."

"Takže ty mě nemiluješ?!"

"Carol, nechápeš...nemá to cenu, nech toho, to je fakt nesmysl, odvaž mě!"

"Takže tohle, TOHLE všechno bylo zbytečný?" udělal Karel pohyb jako Radovan Brzobohatý v Třiceti případech majora

Zemana.

"Ale co...přece...proč!?"

"Sem tě chtěla vždycky milovat... Chápeš to? Chápeš, co je to čistá láska, ne takzvaná láska pod vlivem mužského pudu, ale opravdová, pravá láska, mezi dvěma bytostmi, které spolu souzní?"

"Carol, VODVAŽ MĚ!"

"Odvaž se sama, Nicol" přiblížil Karel svůj vobličej, na kterém už bylo vidět rašící vousy, Nicol ke rtům.

"Odvaž se, jako si se vždycky dokázala vodvázat s jinejma chlapama, jak si s nima vždycky dokázala odejít ke konci večera... VODVAŽ SE!!"

"Carol, nech toho..."

Chvilí bylo ticho. V tom tichu Nicol došlo, že situace je vážná.

Karel vstal a vytáhnul z kapsy papír.

Rozbalil ho a řekl.

"Za každou větu, kterou posoudíš jako pravdu, si uříznu jeden prst, za každou větu, která bude plná falše, ti uříznu kus toho, co z tebe přebývá, co z tebe dělá ženu!"

Nicol si uvědomila, že má děsně vodstátý uši. Snad ze mě nedělaj ženu?" napadlo ji.

"Tenhle cár SRAČEK napsal někdo kdysi do knihy a já - já s tím nemůžu žít!"

Tak chcípni, krávo, napadlo Nicol.

"Co si o tom myslíš, Nicol?" zeptal se Karel.

"Že to je zajímavá hra," pokusila se Nicol o úsměv, "trochu mi to připomíná KANASTU!"

"Vidíš..."

"Co?"

"Nee, nic..."

"Takže začínáme?"

"Jo, třeba."

"Co chtějí NĚKTERÉ ženy?"

Samozřejmě, že chtějí černovlasého urostlého krasavce, který umí okouzlit svým zářivým pohledem, je vtipný, vysoký a dobře oblečený.

Vlasy by měl mít pokud možno vlnité a delší jako prokletý francouzský básník nebo kratší jako Bruce Willis."

"Souhlasíš s tím Nicol?"

Nicol přemejšlela. Nebylo to úplně přesný, ale něco pravdy na tom bylo. Navíc, přece si nenechá uříznout uši!!

"No...jo!" vytáhla Nicol první trumf.

Karel se zachmuřil, ale musel. Řek to přece.

Vzal nůž a začal si řezat palec na levý ruce. Nešlo mu to. Nicol se chtěla zasmát, že má tupej nůž, ale pak si uvědomila, že by ho/ji mohla nasrat.

Karel přitlačil a kost praskla. Z ruky začla stříkat trapně krev jak z filmu od Tarantina.

Karel šáhnul do batohu a vytáh injekci, kterou si pravou rukou zarazil do předlokti levý ruky.

Chvilí bylo ticho.

"Pokračujem."

Karel vzal papír a začal znova číst.

"Některé ženy chtějí tuhle kreaturu doma, mít s ní děti, spokojený život, zlatého retrievra a hodně peněz.

Některé ženy ovšem po chvíli zjistí, že jejich krásný muž chodí brilantně a elegantě oblečen do práce, zatímco doma nosí vytahany trenky a po sexu prdí.

Pokud je na ně krasavec ještě k tomu všemu hodný, začne ženy po chvíli nudit nebo prudit.

Některé ženy chtějí zábavu, chodit na koncerty a do divadla, sedět na barových stoličkách a oslňovat jiné muže svojí krásou.

Misto toho se trápí doma a čekají, kdy se jejich princ vrátí ze své odpovědné práce."

"Tak co, Nicol, co teď? HA!" vyhrknul Karel a držel si krvácející ruku.

"No, já si myslím, že je to jako předtim - spíš si teda myslím, že asi jo."

"Hm," zachmuřil se Karel a vzal nůž.

"Pokračujem!"

"Pokud některé ženy nenatrefí na prince, ale na někoho, kdo vypadá jako většina mužů, stará se o rodinu, dokáže opravit odpad na hajzlu a plynový sporák, chodí rád

nakupovat a stará se hezky o děti a samozřejmě nosí domu peníze, takový chudák začne některé ženy po určité době nudit. Radši se zamilují do souseda, manželova kamaráda nebo kamarádky a manželovi, kterej se snaží, aby se měli všichni hezky, jednou za tejden vykouří péro a zbytek tejdne ho nechá sexuálně frustrovanýho onanovat u Internetu.

Některé ženy také chtějí zajímavé osobnosti, zpěváky, letce

a spisovatele. Chtějí prožít veselý a aktiní život, ale po určité době chtějí, aby se dotyčný změnil v domácího typu a začal chodit v zástěře. Každý den mu předhazují, že jeho kamarád Houska chodí s dětmi na procházky a večer zpívá dětem a manželce před spaním ukolébavku.

Když se jim podaří dosáhnout svého, začne je magor, kterej se

takovým způsobem nechal zkopat do koule, nudit. Radši si najdou někoho zajímavějšího.

"Co ted'?" prosebně zaskuhral Karel.

"No, počkej, Carol, musím si to promyslet," začla Nicol mlžit.

V uších ji začlo svědit, potřebovala by se podrbat.

"No, musím říct, že už sem to viděla..."

"Chceš říct, že to je taky pravda?"

"NO, ehm..."

Karel vzal znova nůž.

Nicol napadlo, že když to takhle bude dál, možná se Karel sám tak zohaví, že už ji nebude moct nic udělat.

"Některé ženy také chtějí být štíhlé, ale místo toho, aby šly běhatkolem rybníka, začnou na základě ženských časopisů žrát hmotu, která chutná jako vápno.

Některé ženy chtějí velkou rodinu a štěstí, a když to mají, sou z toho na prášky.

Jediný, co chtěj některý ženy, je manžel, a když ho nakonec maj, rozvedou se s nim, protože je buď začne nudit a nebo je začne mlátit."

Tohle už se zdálo trochu moc.

Karel na Nicol vyzývavě koukal.

Nicol nesnesitelně svědily uši. Nemohla myslet na nic jinýho než na svědění, a tak třásla hlavou. Ani si nevšimla, že se Karel zase řeže.

"Některé ženy chtějí nakupovat. Chtějí mít nakoupeno co nejvíc věcí.

Některé ženy by možná chtěly, aby se v obrovských obchodních domech místo vozíků nakupovalo s nákladákama. Když se manžel zeptá, kam se poděla jeho vejplata, dostane odpověď, že bylo potřeba koupit kvěťák a dvě minerálky.

Některé ženy chtějí mít dvacet orgasmů za hodinu, takže si pořídí vibrátor Coelhinho a užívají si sex s plastickým králíkem.

Manžela nechaj klidně onanovat u Internetu."

"Tak co, Nicol, co říkáš tomuhle?"

Nicol už neposlouchala. Dala by cokoliv za podrbání v uchu.

Možná i život. Království za koně. Život za podrbání v uchu.

Třásla hlavou tak, že Karel si to zase vyložil špatně.

Hra se pro něj nevyvíjela dobře, za chvíli mu dojdou prsty...

"Některé ženy, když zjistí, že manžel onanuje u Internetu, okamžitě se s ním rozvedou.

Jako důvod uvedou sexuální frustraci z manželovy úchyly.

Některé ženy chtějí násilnej sex. Vzušuje je.

Když je manžel v posteli zmlátí, udaj ho na policii.

Některé ženy chtějí tančit, ale styl tance, který ovládá manžel, je nebaví.

Všichni tančí líp než manžel.

Některé ženy si proto najdou jiného muže, který ovládá tanec, je vtipný a milý společník.

Manžela nechaj tancovat u Internetu.

Některé ženy se chtějí seznamovat. Manžela už znaj.

Některé ženy chtějí, aby jim muži věřili, i když lžou. Muži, kteří věří všemu, co jim ženy řeknou, si za to můžou sami. A co muži. Co chtějí muži??!!

Asi fakt jen ten SEX."

"HA, NICOL! A co teď!?"

"POŠKRÁBEJ mě, PROSIM TĚ, V UCHU!!!" křičela už Nicol.

Karel se k ní naklonil, ale pak se se znova zaklonil. Usmál se.

"UŠI, UŠI!!! Děsně to svědíl!" křičela Nicol a šhubala sebou.

"Uši - že bych ti uříznul uši? Třeba by tě pak přestaly svědit," řekl Karel.

Nicol se jeho slova dostala do hlavy i přes začínající šílenství. JO! UŘÍZNOUT!!!

Karel se pořád usmíval.

"Víš co, Nicol, uřízni si je sama," řekl Karel, vzal nůž do ruky, na který měl prsty, a zarazil ho do stolu.

Zvednul se a beze slov vyšel z domu.

"AAaaaaa, NEEEEEE!!!" Nicol se podařilo se na židli svalit na zem. V uších ji chodili mravenci se slimákama.

Karel za sebou zabouchnul dveře a křik Nicol utichnul.

"Musím najít tu druhou ženskou," zasmál se podivně Karel, natáhnul sukni a nandal paruku.

Před náma byla zase Carol.

Ole se otočil.

Chlap se na něj díval z vejšky a měl nepřírozeně nakloněněj krk.

"Fuj, to sem se lek!" řek Ole.

Chlap se začal pomalu zvedat z vody.

"Ty vole, mimozemšťan! Carol měla pravdu," řek Ole a hrábnul do kapsy pro cigáro, protože mu čvaňhák vypad z držky.

"Nemáš sirky, ZHVĚZDNÝCHSVĚTŮPŘILETĚLSIKNÁM ?"

Žádná odpověď. Jenom tělo se zvedalo do vzduchu. Ole měl pocit, že vidí jak ÝTÝMU visí z huby jazyk.

Nahmát zapalovač, zapálil si cigáro a sledoval představení.

Chlap mizel ve tmě.

Ole si promnul voči. Nepomohlo nic. Chlap tam furt byl, akorát mu padla hlava na prsa.

Vyfouknul dlouhej kouř. Tak to je ten nejneuvěřitelnější příběh, jakej sem kdy zažil!

Postava sebou najednou škubla a zmizela.

Ole se podíval nad sebe a tam zrovna padala hvězda.

Vzpomněl si, že si všichni musíme v takový situaci něco přát.

Kurva, kde je ta loď," vzpomněl si Ole a vydal se ke břehu.

Vylez na břeh a vyrazil po pobřeží. Jeho cestu rušily jenom výkřiky z lesa a lámání větví.

Ole si toho nevšímal a po chvíli to zmizelo, aniž by si toho všimnul.

Konečně se dostal k místu, kde byla zaparkovaná lod'. Zdálo se, že na lodi je všechno v pořádku.

Ole vlez do vody, ale po dvou metrech se zarazil. Voda mu sahala do půlky lýtek.

Co to říkal Ivan? Že mu pivo sežral chlap v polobotkách?!

Pomalou vycouval z vody.

Lod' stála zaparkovaná asi dvacet metrů od břehu. Všude byl klid a vlnky sportovně žblunkaly kolem břehu.

Ole to nechtěl v závěru posrat.

Jeho zpáteční letenka byla vzdálená dvacet metrů v mělký vodě. Odhadoval hloubku v místě zakotvení tak něco přes metr.

Jestli v tý vodě něco je, určitě ho to přepadne v druhý části cesty k lodi.

Zapálil si cigáro a zastrčil krabičku do kapsy.

Šla tam lehce.

Ole ji vytáh zpátky a koukal.

V krabičce Marlboro, krásně červený, s výhružnejma symbolama smrti, byla jedna cigareta.

Ole na to ohromeně zíral. COŽE, došly mi CÍIGA...

Před chvílí si myslel, že má spoustu času na vyřešení problémů, ale teď se mu časovej úsek, tvořenej z jedný strany ladným odjezdem lodí a z druhý strany tím, kdy mu dojdou cigára, zásadně zmenšil.

"FUCK," řek Ole a vlez do vody.

Nemyslel na nic, jen jak se dostat ke kormidlu.

Byl už v druhý části CESTY.

Brodil se vodou a nadával. FUCK. SHIT. FUCK.

Za lodí se vozvalo šplouchnutí.

"FUCK!" Zařval Ole a zabral. Byl už po prsa ve vodě, ale pořád kousek od lodi.

Něco se mu otřelo vo nohu.

"FUCK! FUCK YOU SON OF THE BITCH, FUCK! FUCK! CHALLENGE YOURSELF AND DIE!" rozkřiknul se spravedlivě Ole.

Šplouchání přestalo.

Zastrčil krabičku do kapsy

Ole se zachytil za kovový zábradlí lodi a vyšvihnul se na palubu.

"FUCK," zašeptal," takže ty zmrdi v saku, co žerou pivo i s obalem, se bojei sprostějch slov..."

CHA! No tak to je v POHODĚ," vykřik a vlez za volant. Otevřel plastíkovéj kryt pod volantem a zkušeným pohybem vytáhnul dráty

Voda u lodi se trochu zavařila.

"FUUUUCK."

Voda se ještě chvíli vařila, ale po chvíli zavládlo ticho.

Ole nastartoval lod', vytáhnul kotvu a odrazil od břehu.

Vobjedu ostrov, snad cestou narazím na Ivana nebo Nelmu.

Za záhybem skály viděl Ole slabou záři.

Debil Ivan si tam opejká buřty, zatímco já se tady trápím s lodí.

Ole zabral za páku a člun se rozjel.

Holčička se pořád usmívala.

"Maminko, pojd' ke mně."

Ve světnici bylo světlo asi jko když dáš na kameře Night shot plus.

Nelma se krčila v rohu misnosti a drkotala zubama.

"Maminko, přečti mi pohádku, chce se mi spáat."

Ve světle měsíce se zaleskly zuby holčičky, zpilovaný do špičky.

"Maminko, přečti mi pohádku, nebo ti budu muset něco zlého udělat."

Nelma se pokusila zvednout ze země. Dveře v místnosti zavržaly, jako kdyby někdo přišel a odešel.

Nelma se podívala směrem, kde stálo dítě.

Bohužel neodešel nikdo.

"Co ode mě chceš? Proč se mi tohle děje?"

"Tu pohádku, maminko," odpověděla už nedůtklivě holčička z rohu místnosti.

"A jakou pohádku?"

"Třeba tu o holčičce zakleté do opuštěného domu, tu sem měla vždycky nejradši, bála sem se, ale tak příjemně...pak sem se vždycky přitulila k tobě, maminko, a spokojeně sem usnula."

Nelma se pokoušela vzpomenout. Dělal ji to problémy, protože to bylo už hodně let, co vyprávěla naposled.

"Maminko, jestli nezačneš hned vyprávět, budu ti muset ublížit."

Vítr znovu vrznul dveřma a v celém domě to zapraskalo.

Zvenku bylo slyšet šumění lesa a výkřiky ptáků.

"Eh, no, byla jedna holčička, co žila s maminkou ve velkém městě.

To město mělo spoustu velkých domů, zahrad a parků, kde žili lidé a kde se proháněli psi.

Město mělo ale také domy a parky, kde nikdo nebyl. Lidé se do těch míst buď neodvažovali, protože místa měla špatnou pověst a provázely je pověsti končící špatně, anebo se do nich odvažovali s pocitem, že musej zas rychle vypadnout.

Stálí obyvatelé byli většinou bezdomovci, narkomani, bezprizorné děti, prostě existence, které můžou ztratit jedině svůj život, který nemá stejně žádnou cenu."

Nelma se podívala do rohu. Holčička se schoulila jakoby celá do sebe. Nelma si všimla, že má hodně propadlý tvář.

"Místa byla svědkem častých přepadení a náhlých úmrtí. Policejní auta přijížděla velkou rychlostí, naložila těla a zase velkou rychlostí s nahlas puštěnou sirénou ujížděla z dosahu toho všeho. Vyšetřování neprobíhalo, parkrát se objevily zničehonic policejní vozy a zase zmizely.

Dost často se stávalo, že těla, přikrytá dekou, ležela dlouho potom, co je opustila duše.

Říkalo se, že POŘÁD SPÍ, tak dlouho, dokud se už smrad nedal vydržet.

Holčička tato místa sledovala z povzdálí. Zajímalo ji to.

Měla v hlavě už dlouho usazenou otázku.

Je možné, že se někdy v takových místech objeví štěstí?

Proto se taky pohádka jmenuje O holčičce, která hledala ŠTĚSTÍ."

Nelma se podívala do rohu. Holčička měla vyvalený oči a pusou otevřenou. V šeru se blejskaly špičatý zuby a pohybující se stíny větví vytvářely atmosféru šíleného stínového mysteriózního divadýlka.

"Proč si přestala, maminko?" řekla tvrdě.

"Jednoho dne, když byla sama doma, si vzala dalekohled.

Viděla temné postavy, plouhající se ve stínu stromů, a děti igelitovými pytlíky na hlavách.

Psi byli jako chodící kostry psů..

Holčička měla pocit, že cítí puch toho místa, puch lidské špíny a špíny města.

Když se odvážím na kraj, možná se mi povede z dálky nějaké štěstí zahlédnout, říkala si.

Vzala si svoje sváteční šaty a vyběhla z domu. Okolo chodili lidé, kteří byly na první pohled plni štěstí.

Holčička nechápala, jak je možné, že dvě místa tak blízko od sebe jsou tak odlišná.

Prošla dva bloky domů a ucítila chlad. Slunce přitom svítilo pořád stejně, ale z místa, kam mířila, šla i v tom poledním slunci zima.

Ta místa vyzařovala takovou hrůzu a hlad a bídu, že holčičce se mimoděk začalo chtít plakat.

Na rozhraní dvou světů se zastavila a ohlédla.

Ve světle letního slunce viděla elegantně oblečené ženy, jak zamyšleně kráčí po ulici, usměvavé muže s mobilními telefony, výlohy plné masa a parfémů, moderní auta stojící na křižovatkách a stíny snažící se s nataženou rukou získat pro sebe kus toho bohatství.

Na chvíli se zamyslela. A nebude se maminka zlobit, když mě nenajde doma?

Zvedla hlavu a otočila se směrem, odkud šla zima.

Na rozhraní těch světů byl bar, kam už ale usměvaví muži s mobilními telefony nedošli. I kdyby tam došli, rozhodně by se tam museli cítit špatně.

Kusy lidí seděly v baru nebo ležely před ním.

Kouřily levný cigára a pily to nejlevnější pivo, který se v zemi dalo koupit. K dispozici byl i technické líh pro stíny těsně před smrtí.

Jak holčička překročila hranici dvou světů, všechny pohyby a zvuky se zpomalily. Její sváteční šaty pomalu vlály ve větru a hlavy stínů, sedících u baru, se za procházejícím stvořením z jiného světa otáčely ještě pomaleji.

Holčička prošla kolem baru a zamířila směrem, kde viděla dalekohledem pohybující se psy.

Znovu s ní zatřásla zima, a tak si zapla bílý sváteční svetřík a přidala do kroku.

Ale pořád ji to zpomalovalo, nemohla s tím nic dělat, čas tady prostě běžel pomaleji."

Mířila k baráku, co předtím viděla dalekohledem. Cestou musela překročit několik věcí zabalených do dek. Tušila, že pod příkrývkou někdo je, a měla velký strach to překročit, ale byla rozhodnutá."

Nelma se odmíčela. Měla děsně vyschlo v krku. Podívala se do rohu místnosti.

Už to nevypadalo na holčičku, ale na stín, kterému z rozkousanejších rtů kapala krev.

Nelma se na to koukala a hrůzou, která ji opanovala, se ji začlo chtít zvracet.

"TAK MATKO, POKRAČUJ, VŽDYCKY si pokračovala!!!"

"Holčička už úplně zmizela v jiném světě. Z rychle vykračujících mužů a žen, plných štěstí, si nikdo nevšimnul, že z jejich světa odešla malá holčička, která se už zpátky nikdy nevrátí.

Šli dál za svým štěstím a to štěstí se jim pomocí nejmodernější techniky dokonale dařilo udržet.

Stíny, které s nataženou rukou ležely v jejich cestě, ty stíny lidé plní štěstí nechápali. Vždyt každý je sám za sebe zodpovědný a to, k jakému štěstí nebo neštěstí se v životě dopracuje, je čistě věc jeho osobního nasazení.

Lidem plným štěstí vadilo, že jiní, neúspěšní lidé smrdí.

Proto si nikdo z nich nevšimnul malé holčičky, která pomalu vstoupila do stínu jiného světa, a tmavá mlha, která dva světy oddělovala, se jenom lehce zavlnila.

Holčička se dostala k domu, před kterým se pohybovaly mrtvoly psů.

" Haló, je tu někdo?"

Strčila do dveří, které visely z pantů, a cesta do domu se otevřela.

Ještě jednou se ohlédla a měla pocit, že v dálce se ji podařilo zahlédnout záblesk světla a štěstí.

Otočila hlavu zpátky směrem k domu a vešla dovnitř.

Možná tady někde kousek štěstí bude, vždyť všude, kde sem zatím byla, aspoň kousek byl!

Dům byl evidentně opuštěný, ale ne vybydlený. Vypadalo to, že původní obyvatelé měli naspěch, když odcházeli, protože v jedné koupelně holčička objevila zubní kartáček se zbytky pasty a v jedné ložnici v prvním patře oblečení pokryté prachem a rozházené po celé místnosti.

Na druhou stranu všechno v domě SOUHLASILO. Nebyly tam vytrhané parkety, ani lidské výkaly, přikryté cihlou vyraženou ze zdi.

Dům byl opuštěný, ale ne ZNEUŽITÝ.

Možná, že se domy dokážou bránit, napadlo ji.

V druhém patře narazila na dětský pokoj. Na podlaze ležely panenky a plyšové medvědi, překrytí hustou vrstvou prachu.

Vrstva byla tak hustá, že to vypadalo, že domem nikdy neproudí vzduch. Holčička zatajila dech.

A poprvé to ucítila.

Ne smrad nebo závan větru.

Holčička konečně pocítila strach. Konečně ji tělo začlo signalizovat, že něco není v pořádku.

Vzala do ruky jednoho plyšového medvěda.

Vždyť medvídek se usmívá, to znamená, že nějaké štěstí tu přece jen někde je nebo aspoň BYLO.

Holčička si vzpomněla na maminku. Co asi teď dělá, snad mě nehledá?

Začlo se ji po mamince stýskat.

Sedla si na zem mezi rozházené hračky a potichu se rozplakala."

Kdyby to byl film, kamera by teď projela tmavým domem a poslední záběr týhle scény by ukázal starej dům, kolem kterýho v šedivym šeru kroužej vrány.

"VÍŠ, JAK MI JE?" uslyšela Nelma křik.

"Nemohla nic říct a ani nechtěla nic vidět. V domě to zase zapraskalo.

Holčička si utřela slzy a vstala.

Pudu domu za maminkou, dá mi najíst a přečte mi pohádku.

Vyšla ze dveří dětského pokoje a běžela po schodech dolů.

Měla pocit, že dveře v horním patře se otvírají.

Všimla si, že křečovitě drží plyšového medvěda – držela ho, jakoby to byla její poslední záchrana, jediný kousek štěstí, který na své cestě našla.

Seběhla ze schodiště a dorazila k místu, kudy do domu vešla.

Místo dveří tam ale byla betonová zeď.

Holčička se bezradně otočila a přitiskla k sobě plyšové zbytky dětství.

V domě to zaskřípalo a zdálo se jí, že schodiště praská, protože po něm někdo jde dolů. To se ji ale mohlo zdát stejně jako pohybuující se obrysy nábytku v domě."

Hrůza se v holčičce naplno probudila.

V domě to znova zapraskalo."

Nelma ucejtila, že ji za hrudní kostí něco začalo tlačit.

Carol se prodírala džunglí směrem k pláži, kde tušila zaparkovaněj člun.

Jasně, že se všichni budou chtít dostat ke člunu, tam Nelmu dostane a uřeže ji uši.

Děsně ji překázela paruka, tak se nakonec rozhodla ji zahodit. Okolní křoví se taky nedalo projít jen tak, a tak se lesem prodírala démonická postava ženy, který na krku seděla fousatá, nakrátko ostříhaná hlava chlapa.

Džííí, zapomněla sem tam batoh!

Přece TO tam nenechám!

Otočila se a běžela zpátky.

Když už si začla myslet, že běží špatně, ocitla se na mýtině, uprostřed který se rýsovaly obrysy domu.

Carol se zastavila.

Co když se Nicol přece jen podařilo vysvobodit se z pout a teď tam čeká, pološílená a vyčerpaná, a jediný, co chce, je někoho zabít.

Carol obezřetně přistoupila ke dveřím. Cejtila, že ji srdce začalo tlouct rychleji.

Jedním trhnutím dveře otevřela.

Čekala, že uvidí na zemi mrtvolu Nicol s obličejem zkřiveným prožitým šílenstvím a smrtí.

V místnosti se svítilo.

Carol mžourala dovnitř.

V místnosti nikdo nebyl. Žárovka u stropu byla jediná věc, která tam žila.

Z vedlejšího pokoje se najednou ozval zvuk.

Carol sebou trhla.

Pomalu se přiblížila ke dveřím a strčila do nich.

Nahlédla dovnitř.

Nicol seděla zády ke dveřím. Ruce měla pořád spoutaný za opěradlem židle.

Obrazovka vydávala světlo, jako když dáš na kameře Night shot plus. Přes obrazovku se táhnul nápis:

Challenge Yourself!

Vstupní dveře se zabouchly a Karlovi naskočil na zátylku mráz.

Pomalou se blížil zezadu k Nicol. Musí přece zjistit, jestli je mrtvá, anebo jen polomrtvá!

Žárovka v místnosti začala blikat, takže chvílema byla scéna ozařovaná jenom obrazovkou monitoru.

Carol už byla na úrovni postavy sedící na židli.

Postava se nehejbala, vypadalo to, že tam sedí náká mrtvola.

Karel se sklonil.

Žárovka v místnosti zhasla.

To, co Karel uviděl, mu nejdřív vzalo z plic vzduch. Jak se snažil lapat po dechu, upadnul na záda a ze všech sil třesl oči směrem na postavu, jejíž obličej byl teď zepředu osvětlovaný světlem monitoru.

Karel měl pocit, že červený nápis Challenge yourself se teď odráží na... Ježkovy zkurvený zuby, na čem se to odráží!!

Karel se po zadku odšoupal do rohu a drkotl zubama.

Umělý prsa se mu na těle vlnila.

Počítač znova vydal zvuk a nápis na obrazovce se změnil.

Scéna se sedícím tělem a Carol, která se krčila v rohu místnosti, vypadala jak něco fakt děsného od Pasoliniho.

Na obrazovce se objevila znova prezentace v Powerpointu:

Challenge yourself!

Překonejte sebe samého! Najděte své limity a překonejte je! Myslete pozitivně! Mějte rád svého nadřízeného! Každý den se do práce voňte vůní, kterou mají všichni rádi.

Pracujte přesčas. Kupte si trenky od Bosse. Kupte si všechno od Bosse.

Váš orgasmus je jenom vaše věc!

Prezentace těhle hovadin byla jediná věc, která se v místnosti měnila. Všechny tyhle kecy se mrtvole odrážely od...od toho, co měla z druhé strany mozkovny.

Karlovi se podařilo chytit dech.

Nemoh se ale odlepit z rohu místnosti.

Sáhnul si na obličej.

Neucejtil ale ani strniště, ani vystouplou bradu.

Karel se rozbřečel.

Ole řídil lod' směrem, kde viděl světla.

Rychle naložim Ivana i s buřtama a zpátky na ostrov přítulnejch rybářů, určitě tam maj cigára.

Viděl, že světlo vydává dohořívající hromada pitomostí. Ole skenoval pobřeží, kde uvidí Ivana, ale najednou uviděl něco, co mu hned začlo připomínat Gluma.

Glum navíc chodil pozpátku a něco si zpíval. Ole si všimnul, že se mu kravata tahá po zemi.

Došlo mu, že zase něco není v pořádku.

Rychle rozpojil dráty pod volantem a ztočil ho doprava.

Rozhodně nestál vo setkání s Glumem, už tak toho bylo na něj moc.

Sledoval, co se děje na břehu.

Glum chodil furt pozpátku a vždycky šel směrem k dohořívající hromadě.

Tam se zastavil, otočil se a plouhal se zase k lesu.

Ole na to koukal a podvědomě strčil ruku do kapsy.

"Kurva!"

Ježku, jak to teď vyřeším, chci pryč! Pryč z tohohle ostrova...ať si debilové hrajou na orgasmus, ale já chci pryč!

A co Ivan!?

No jo, ale kde je...možná by to moh vědět Glum, ale...

Ole se kouknul k lesu.

Glum se už zase vracel.

Měl končetiny úplně jak v tom filmu, akorát byl v obleku a kravata se mu furt tahala po zemi.

Ole měl dojem, že slyší, jak si Glum zpívá.

AAAAACHHH JO...

Tak se ho zeptám!

Ole znova spojil dráty a dojel ke břehu.

Hromada

Tam se zastavil, otočil se a plouhal se zase k lesu.

Ole na to koukal a podvědomě strčil ruku do kapsy.

"Kurva!"

Ježku, jak to teď vyřeším, chci pryč! Pryč z tohodle ostrova...ať si debilové hrajou na orgasmus, ale já chci pryč!

A co Ivan!?

No jo, ale kde je...možná by to moh vědět Glum, ale...

Ole se kouknul k lesu.

Glum se už zase vracel.

Měl končetiny úplně jak v tom filmu, akorát byl v obleku a kravata se mu furt tahala po zemi.

Ole měl dojem, že slyší, jak si Glum zpívá.

AAAAACHHH JO...

Tak se ho zeptám!

Ole znova spojil dráty a dojel ke břehu.

Glum zrovna lez pozpátku směrem k hromadě.

Ole si s hrůzou všimnul, že v hromadě leží ohořelá lidská lebka.

JEŽ...

"Hej, Glume, neviděls tu máho kamaráda Ivana?"

Glum nereagoval, lez pozpátku k hromadě a pořád si zpíval.

"HEJ, GLUME! KURVA!"

Glum se zastavil a zved hlavu.

"Kdo mě volá??"

"Kurva, Glume...!"

Glum konečně zjistil, že se zvuk ozývá z moře.

Otočil se teda, ale jak byl zblblej, tak lez pozadu k lesu.

Ole vyskočil z lodi a šel na břeh.

FUCK, SHIT, Fuck...a brodil se na břeh.

Konečně se tam dostal.

Hromada vydávala dost silnej žár, Ole se teda nemoh přesvědčit, co to je za lebku, ta v tom ohni.

"Hej, Glume, neviděls můjho kamaráda?"

"Precious...my precious...and they took it from me...MY PRECIOUS!" vycenil Glum zuby.

Ole se lek a skočil zpátky do vody.

Běžel zpátky k lodi.

Za sebou slyšel:

"Vrat' nám MILÁŠKA!"

"Ježku, já se poseru... to snad není možný... JAU! ...FUCK, SHIT, CUNT...vai tomar no CU...conha de tu madre..."

Ole v tý hrozný situaci napadaly dokonce španělský nadávky.

Vyšvihnul se na lod' a zapojil dráty.

"SERU NA VÁS, na všechny."

Viděl, jak se Glum plácá ve vodě.

"Chcípni taky, ty kreslená kreaturo!"

"Miláška...glll...glo...glu...", říkal Glum. Asi od tý doby, co se stal politikem, netrénoval plavání.

Ole otočil volant a přidal plyn.

"FUCK this trip!"

Sáhnul do kapsy a tam nic nebylo.

"FUCK."

Přidal plyn a ohlídnul se. Viděl zkomírající světlo a vzdalující se ostrov.

FUCK, snad se Ivan dostane zpátky a ženský si zavolaj rybáře, to je v pohodě.

Lod' jela hezky rychle a Ole už si představoval, jak si dá první cigáro v baru na vedlejším ostrově.

Najednou motor zachrchlal a chcípnul.

Ole nic neřek a řídil dál.

Odmítal věřit tomu, že mu chcíp motor.

Když takhle chcípne motor, tak existuje určitá chvilka napětí.

Totíž ta, když se zkouší motor znova startovat. A v určitejch situacích může bejt tahle chvilka napětí TAK napínává, až se to nedá vydržet.

Proto Ole kormidloval lod' dál až do doby, kdy se sama zastavila.

To neni možný!

To neni možný!

"TO NENI MOŽNÝ," zaúpěl Ole a vztáhnul ruce k nebi.

Nic zajímavýho se nestalo.

Ole se pokřížoval, přestože nebyl ani praktikující, ani věřící křesťan. Stejně to dělaj ale všichni nevěřící o Vánocích, když dou jednou za rok do kostela.

Vzal za táhlo motoru. Znova se pokřížoval.

Škubnul.

Motor naskočil a spokojeně bručel.

Ole si setřel pot z čela.

Vlez k volantu a přidal plyn.

Světla ostrova se pomalu schovávala. Ole si všimnul malejch světýlek před sebou.

Ucejtil krásnej přiteplalej pocit těsně vlevo od hrudní kosti.

Motor zachrčel a chcípнул.

Ole se vohlíd.

Motor byl mrtvej.

Ole skočil k táhlu. Ze všech sil škubnul. Špagát mu zůstal v ruce.

Díval se na držátko na konci provazu.

Stál za volantem a držel v ruce startovací šňůru.

Koukal před sebe do tmy na blikající světýlka v dálce.

Světýlka najednou zmizela.

Ole se lek, že zas mimozemšťani.

Nebyli to ale mimozemšťani.

Ze tmy se před Olem zničehonic objevila rybářská loď.

"Hurá, haló!" křičel Ole.

Na lodi nesvítilo žádné světlo, vypadalo to, že jede sama.

"Bludnej mimozemšťan," zamumlal Ole.

"HEEEj!"

Lod', ozářená jen světlem měsíce byla zhruba deset metrů od Oleho jetu.

V kabině kapitána si Arnaldo pomyslel, že ten úpornej vodník začal měnit hlasy, aby ho zmát.

Ole koukal na lod', která ho mýjela rychlostí 20 uzlů.

"POMÓC!"

Jasně, vodníku, to víš, že jo, na to ti skočím, to si můžeš bejt jistej!

Ole už nevěděl, co má dělat, a smutně se ohlížel za projíždějící lodí.

Zdálo se mu, že vzadu na kormidle někdo sedí.

Ole si promnul oči.

Když je otevřel, postava tam furt byla.

Tam sedí jak řákej vodník, napadlo Ole.

"Heeeej!"

Vodník nic.

Lod' pomalu mizela.

Za chvíli měl Ole pocit, že se mu to zdálo, že to byl přelud, vyvolanej stresem ze situace.

Vzadu na kormidle někdo sedí

Sehnul se k motoru a zkousel zjistit, kde je páčka, od který se mu utrhnul provaz.

Konečně ji našel a přivázal provaz zpátky.

Znova se pokřižoval a škubnul

Motor naskočil a spokojeně bručel.

Ole si sednul na podlahu a otřel pot.

Zařadil rychlost a lod' se rozjela.

Za chvíli byl u břehů ostrova, kde Nicol kousnul had.

Olemu se najednou zdálo, že to je nejmíň půl roku co vyrazili ve veselý náladě směrem za zábavou.

Sem jedinej, kdo to přežil, napadlo najednou Ole.

Pitomost, zaplašil Ole chmury, zaparkoval lod' a skočil na břeh.

Sto metrů před sebou viděl putyku, v který se před půl rokem Nicol objímala s rybářema.

V hospodě nikdo kromě barmana nebyl.

Barman uklízel pod stolem citróny.

Kdo tady moh tak naprasit citrónama, prošlo Olemu hlavou a sednul si ke stolu u dveří.

Všimnul si černýho pavouka, kterej visel u stropu.

"Hej, barmane, jedno chlazený a krabičku Marlboro Red, jasně, ty nejsilnější, pravý cigára, ne ty Light sračky."

Barman už měl všechny citróny uklizený, vzal igelitovej pytlík a šoural se k baru.

Vyhodil citróny a natáhnul se pro cigára.

"Poslední, máš štěstí."

"Díky," řek Ole a zapálil si. Příjemnej pocit ŠTĚSTÍ mu zachvátil tělo.

Život byl už zase v pořádku, hezkej.

"Kde máš kámoše a ty holky?" zeptal se zničehonic barman.

Ole se poškrábal na zátylku. Jak už byl spokojenej, začal mít výčitky, že svoje kamarády opustil.

"No, odešli někam do lesa, přespěj tam a ráno je vyzvednu..."

Barman se na Ole zkoumavě zadíval.

"Jo, víš...nevim, něco se tam stalo..."

Barman se naklonil blíž k Olemu.

Ole viděl stáří barmana těsně u svý držky.

"Jestli tvý kamarádi nejsou už všichni mrtví, do zejtrka určitě budou!"

Ole se mimoděk zaklonil. Ze starýho barmana šla kombinace zimy a puchu tlejícího listí.

Oklepal se.

"Kecy, chceš mě vyděsit?!"

"To si piš, že chci," řek barman a šel zpátky k baru.

Ole se znova oklepal.

Tenhle vejlet nám byl čert dlužnej...za všechno může ten vůl Ivan, kdyby furt něco neřešil, žádnou lod' bychom neměli a nikam bychom neje - "

"Kvůli vám sem ted' přídou vojáci!" řek najednou barman.

"Slyšel sem, že na ostrově je misionář. Jestli tam chcípne, určitě přídou."

"Žiadnej misionár tam neni, jen Glum."

"Glum?"

"Jo, Glum, vypoulený voči, veselej vobličej..."

Děda za barem leštil sklenice a měl zamračeney výraz.

"Glum, to tu eště nebylo...hmm...Glum."

"Jak, to tu eště nebylo, ty něco víš starej, že jo?"

Ole si zhluboka natáhnul silnej tabákovéj kouř do plic.

Měl zase silnej pocit štěstí a výborný nálady a k tomu silnou dobrou chuť tabáku v puse.

MARLBORO!

"Přines mi pivo, starej."

"Je tu poslední Heineken, dáš si ho?"

"Jo, sem s nim."

Ole se napil a znova potáhnul. Cejtil, že už mu nic nechybí, byl tak silně spokojenej, že se usmíval.

Díval se na krásnou kombinaci červený a černý na krabičce cigaret a zelený a červený na etiketě lahve.

Život je krásnej, napadlo Ole.

Napil se piva.

Život je eště krásnější!

"Měl by ses tam vrátit a zkusit je najít, pomoct jim."

Ole se znova díval zblízka chlápovi do tváře. Dobrej pocit byl tentam.

"Nee, zejtra, co tam budu ted' lozit v noci po lese?!"

"Zejtra už tam nemusíš jezdit."

"Kecy."

"Dneska tam ještě může bejt někdo živej, zejtra..."

Ole přemejšlel. Docela se mu už chtělo spát. Přece nepojede zase ZPÁTKY!!

"To po mně nemůže NIKDO chtít."

Ole si vzpomněl na stres z pobytu na schůzi.

"Já už sem svý řek," řek děda a kolíbal se zpátky za pult, kde začal zase leštit sklenice.

Poznámka autora: To je zajímavý, že ve filmech, dokonce i v hospodě, kam chodí Homer Simpson, tak všude barmani leštěj sklenice.

Na druhou stranu já sem nikdy žádnýho barmana leštit sklenice neviděl.

Ole přemejšlel.

"FUCK!" řek a zved se.

Sáhnul do kapsy a hodil na bar pár bankovek.

Barman dál leštil sklenice.

"Já teda du," řek významně Ole.

Odpovědi se nedočkal a tak vylez z baru a zavřel dveře.

Krásná teplá noc...moh sem si dát ještě jedno a jet na břeh spát, takhle...že bych se na ně vykašlal!?

Ole vlez do člunu a nastartoval. Vyjel z přístavu na moře a vážil svoje rozhodnutí jet zpátky nebo ne.

Rozhodnutí jako tohle se nedělá lehce. Je to stejný jako povinnost každého surfaře jít pomoci kámošovi, kterýho napadne žralok.

Lehce se to řekne, ale ve chvíli, kdy pětimetrová ryba drží kámoše z díry od granátu za nohy, je nejpřirozenější lidská reakce zbrklej plácavej útěk ke břehu.

Ole dokonce vypnul motor a přemejšlel.

"Seru," řekl a otočil volantem směrem, kde v dálce problikávalo světlo.

Dal do pusy marlborku a rovnal si myšlenky v hlavě.

Tak zaprvé je potřeba vyřídit Gluma.

Olemu se najednou zjevil zřetelnej plán jak to udělat.

Za druhý - najít Ivana.

To bude těžší, ale ostrov není tak velkej, aby se nedal za půl hodiny objet, určitě někde sedí na břehu a píše ty své NOVELY.

A co ženský? No, když už de o takovouhle záchrannou misi, projdem s Ivanem ostrov napříč až k baráku, kde proběhla schůze a snad cestou na někoho narazíme.

ALE...co to bylo za tu loď?? Přelud, to je jasný.

Během těchhle příprav Olemu uběhla cesta tak rychle, jak bys řekl třeba ŠVEC...teda takhle rychle neee, ale dost rychle.

Pozn. autora: Švec byl podplukovník na vojenském katedře ČVUT, jedinej z těch zmrdlů lampasáků, co byl lidskej.

Asi to byl navíc ještě estébák, že byl tak v pohodě. Říkal nám, že si můžu v pohodě mastit tykadla.

Nikdy sem tykadla neměl, takže mi chvíli trvalo pochopit, jak to Švec myslel.

Ole už viděl žhavý uhlíky ohně a Gluma, jak se plazí k lesu.

Zatřás hlavou a rozpojil dráty.

Člun se zastavil. Olemu se zdálo, že to je déjà-vu.

"Glume."

Glum už se fakt jen plazil. Kravatu už měl tak uprasenou, že moderní proužky na ní ani nebyly vidět.

"Kdo...mě...glová?"

"Kurva, GLUMEEE, slyšíš?"

"Milášek...ukradli mi majetek církve...miláška..."

"Já se poseru...Glume, kurva!"

"Kdo mě gvolá?"

Ole vylez na břeh. Nemusel ani sprostě křičet. Počkal, až se Glum doplazí k němu.

"Hej, kreaturo, neviděls mýho kamaráda? Vysokej, holohlavej, blbý kecy?"

Glum otočil hlavu a vycenil zuby.

Ole měl co dělat, aby neskočil zpátky do vody.

"Toho sem viděl."

"A kde je??" dychtivě vyhrknul Ole.

"Miláška...dej, vrať Miláška...tam, kam patří!"

Ole otráveně zakroutil hlavou.

"DEJ!" vykřiknul Glum a vztyčil se.

Ole se lek a skočil do vody.

Vzpomněl si ale na svoje rozhodnutí a otočil hlavu.

Glum stál na dvou a vlasy, co mu začínaj na temeni hlavy, mu padaly do očí.

Ole se vrátil na břeh.

Stál teď asi dva metry od Gluma.

"Řekni, co mám v pravý kapse, a je tvůj!" řekl Ole.

Glum měl pocit, že to je déjà-vu. Že už to někdy proběhlo, ale nedovedl si ve své kreslený hlavě uvědomit, kde to bylo.

"Mhmm, mhhmm, mhh," zahučel Glum.

"Tak dělej!"

"Milášek, je tam milášek...grrrrr."

Ole měl všechno dopředu promyšlený.

"Vedle jak ta jedle, tajtrlíku. Mám tam krabičku Marlboro," řekl a vytáhnul červenobílou krabičku; vyndal si cigaretu, zkušeným pohybem ji zapálil a strčil Glumovi před překvapenej obličej obrovskej černej nápis, že kouření způsobuje impotenci.

"No to..., " řekl Smeagol - Glum.

"Jasně, a teď naval informaci, kde je můj kamarád!"

"Miláš...!"

"Jasně, MILÁŠ, ale..."

Glum se vrhnul na Ole. Ole to nečekal a pozadu spadnul do vody.

Cejtil, jak se na něj potvora vrhla. Neviděl pořádně skrz vodu.

Glum chrčel a svíral Olemu krk.

Ole byl najednou v baráku, kde dřív probíhala schůze.

Na stropě jako dřív svítila žárovka, a ani jinak nic nepřipomínalo, že by se tu odehrálo drama.

Z vedlejší místnosti se ozval zvuk. Ole se otočil a otevřel dveře.

Challenge yourself, blikalo na obrazovce počítače.

"Fuck yourself," řekl Ole, přiskočil k Nicol a začal ji rozvazovat ruce spoutaný za opěradlem židle, ale nešlo mu to.

"MILŠKA, dej sem ho, ty bezbož..."

Olemu se povedlo nadechnout.

Do huby mu vlezla Glumova zaprasená kravata.

Snažil se ji vyplivnout, ale lezla mu dál do krku jako had.

Ole rezignoval. Po tom všem, co během tohohle dne zažil, ho udusí politik svojí kravatou.

Olemu to najednou připadlo veselý.

Pokusil se dostat nad hladinu, ale Glum ho tvrdě držel na dně.

Ole se rozhodl k poslední zoufalý křeči.

Švihem zvednul horní polovinu těla z vody a obtočil Glumovi kravatu kolem krku.

Glum rozevřel sanice a jedním kousnutím se ze smyčky uvolnil.

Ole už viděl jen děsnej ksicht a pokoušel se v paměti vystrchat nějaký modlitbičky.

Špice mačety se mu zastavila u nosu. Cejtil, že Smeagolův stisk ochabnul.

"Konečně sem ho dostal," řekl Arnaldo a prudkým pohybem vytrhnul mačetu Vodníkovi z hlavy.

Měl štěstí, že šlo o politika.

Arnaldo tak neměl svoji zbraň aspoň zamazanou od mozku.

Holčička seděla u betonový zdi a plakala. Přes slzy a smutek nevnímala zvuky z domu.

Někdy se tak možná tělo samo chrání.

Co budu dělat?

Kdybych aspoň měla sebou hračku, medvídka, v kterém zbyl kousek štěstí.

Holčička pomalu otevřela oči a utřela slzy.

Zvuky v domě zesílily a podlaha zapraskala. Nemohla se hnout, byla tak smutná. Dům se ji vlnil před očima.

Maminko!

Dveře jednoho pokoje v přízemí se otevřely a zavřely. Asi průvan.

Maminko!!!

Je možné, že by mě maminka opustila? Nechala mě - co?

Určitě ne umřít. Vždyť takhle se přece neumírá! Při umírání je to přece jiné, zvoní zvony a je všechno zvláštní!

NE TAKHLE! TAK JEDNODUŠE!

Takhle blbě!

Holčička se vztyčila. Ve šeru končícího dne zasvítily oči, které už nebyly ani dětské ani úplně přesně lidské.

Stvoření se pomalu vydalo ke schodům. Dům se před krácejícíbytosť otevíral a zdravil ji jako někoho, kdo přišel existovat a sdílet jeden prostor.

Dům to určitě věděl, že konečně, po dlouhé době, nebude jen sám se sebou.

V pokoji, kde si holčička kdysi dávno hrála s medvídkem, se bytost zastavila. Dlouze se na hračku zadívala. Zdálo se, že se snaží na hračce něco najít.

Hodila hlavou, vzala medvídka za hlavu a prudkým pohybem hlavu oddělila od těla.

Z bezhlavého těla hračky začla vytékat krev.

ŠTĚSTÍ!

Tak konečně - takhle vypadá štěstí?

Utržená hlava pomalu padala na zem.

S duněním dopadla a zůstala ležet. Doširoka otevřené vyděšené oči hračky civěly do stropu.

Půjdu se projít, řekla si a vyrazila po schodišti vzhůru."

Karel si utřel usoplenej nos. Když se po dlouhý době odhodlal znovu se podívat mrvole do tváře, uviděl to znova.

Karel se díval sám sobě do obličeje. Tam, kde měla mít Nicol tetování, začínaly vousy Karlova obličeje, jeho oči vyděšeně

těkaly ze strany na stranu a na spoutaných rukách mu vylezaly žíly.

Nicol se dívala zblízka Karlovi do ksichtu. Karel viděl v očích Nicol jasný známky šílenství.

"Tak co, Carol...seš v pohodě? Jak ti je, když je to teď prohozený?"

"Nicol, prosimtě...jak to...?"

"Nepřerušuj mě, za každý přerušení, za cokoliv, co se mi nebude líbit, ti uřížnu kus obličej. "

Karel sklonil hlavu.

JAK TO, jak se mi to mohlo stát? A proč sem se sem vůbec vracel, já kretén!

Pokoušel se vysvobodit ruce spoutaný za opěradlem židle, zatímco Nicol se zamyšleně dívala na obrazovku počítače.

CHALLENGE YOURSELF.

Pohrávala si s nožem.

Otočila se.

"Carol, co si myslíš o tý schůzi...líbila se ti?"

"No, ehmm...jo, docela jo."

"Já sem tomu taky dřív věřila, ale teď už se mi to nelíbí. Víš co to znamená, Carol?"

"No...CO?"

"Musim ti něco uříznout..."

"Neee, prosim tě Nicol, dyť už sem si sama uřezala skoro celou ruku!"

Nicol kopla do židle a Karel se octnul na zádech.

Nicol se rozkročila a stoupla si nad Karla.

Bylo to jako scéna z filmu Bitter Moon.

"Nicol."

"Co?"

"Nevíš, kde je můj batoh?"

"Chi...", uchechtla se Nicol.

"Pořebuju něco..."

"Chi," řekla Nicol, "co tam vlastně taháš?! Sem v životě neviděla nikoho s takovým batohem...chi."

"To ti neřeknu, to nikdy nikomu neřeknu!"

"Chi," řekla Nicol a pomalu odešla do rohu místnosti.

Otevřela skříň a vyndala batoh.

"NEEE!" vykřiknul Karel.

"Okej, tak já se teď místo řezání tvýho xichtu začnu hrabat ve tvym tajemství, oukej, Carol?"

"TY ZRŮDO!"

Karel škubal řemínkama a provazama.

Vyndala batoh

Nicol vzala ostrším nahoru jeden řemínek na batohu a pomalu ho přeřízla.

"Tak co to tam teda vlastně máš...vždycky mě to zajímalo."

Carol se zvedla. Sebrala na to všechny síly!

Vypadala jak někdo, kdo stojí a na zádech má přivázanou židli.

Rozběhla se směrem k Nicol. Vypadala jak obrovské hlemýždě akorát místo baráku na zádech židli.

Nicol uhnula a hlemýždě narazil hlavou do zdi. Barák se otrás a hlemýždě spadl na zem.

Hlemýždě teď vypadal jak šnek, co si na záda přivázal židli.

"To bylo zbytečný, Carol."

Nicol vzala šneka za židli a posadila ho tváří k obrazovce.

"Můžeš tady dál schůzovat!"

"Nicol..."

"Co?"

"To NEMŮŽEŠ udělat!"

Nicol se zamracila a naklonila se tak, že se jejich rty skoro dotýkaly.

"Víš co Carol...EXPRES YOURSELF!! Přečti si to. Kup si rtěnku za pět tisíc nebo kožich z tygra. Přečti si, jak si najdeš G bod!"

Nicol se zvedla, vzala batoh a zabouchla za sebou dveře.

Mrtvolu Gluma sportovně omejšovaly vlny. Vlasy rostoucí z temene dělaly Glumovi kolem hlavy divnou svatozář.

Arnaldo podal Ole ruku

"Díky," řekl Ole a zvedl se z vody.

Na krku ještě cejtil Glumovy kostnaté ruce a v krku jeho kravatu.

"Fuj, to bylo tak, tak!"

"Sem věděl, že udělá chybu," naklonil se spiklenecky Arnaldo k Ole.

"Kdo? A jak si to moh vědět? A kde ses tady vůbec vzal?"

"Sem přijel na pomoc!"

"Sám?"

"No, měl sem ještě kamaráda, ale ten zmizel..."

Ole si konečně všimnul rybářský lodi, zaparkovaný na začátku zátoky.

"SEM TĚ VIDĚL, hurá, nejsem blázen!" vykřik Ole.

"Kde, člověče...?"

"Na moři přece...si jel a na zádi někdo nebo něco sedělo."

"VODNÍK! Právě sem ho zabil!"

"To si zabil Gluma, vodník vypadá úplně jinak!"

Arnaldovi spadla čelist.

Ole pokračoval.

"Co mi říkal kdysi muj známej, Ivan, kterýho tady hledám, tak vodník má zelenej kabát a červený botky, sedí na stromě a honí si tam péro!"

"COŽE? Co to je za úchyla!?" vykřiknul Arnaldo.

"Žádněj úchyl, normálně prej to žije v lagunách v tý Republice Tcheca!"

"Snad je to teda jen sladkovodní...ale kdo mě to pronásledoval celou noc teda?!"

"To nevím," řek Ole, "třeba tě nikdo nepronásledoval, třeba to byla jen tvoje fantazie."

Zdálo se, že Ole chodí blízko kolem tajemství tohohle ostrova, aniž by o tom věděl.

"Sem slyšel, jak na mě z vody volá!"

"No a co, dyk to moh bejt zrovna ten tvůj kamarád..."

"Ne, to byl vodník. Můj kamarád Fernando spadnul do vody a už sem ho neviděl!"

"Vidíš, třeba na tebe z tý vody volal!"

Arnaldovi se rozjely vzpomínky.

"Pomooooc, pomooooc!"

"To vis, že jo..."

Arnaldo si sednul a dal hlavu do dlaní.

"Seber se, není čas. Pomoz mi najít mý kamarády a jedem pryč, je to tady na tom ostrově na HOVNO!"

Arnaldo si držel hlavu v dlaních, zdálo se, že mu mezi prsty prosakují slzy.

Ole se vydal k hromadě. Vzal dva klacky, který čouhaly z ohně a po chvíli se mu podařilo zachytit lebku a vyhodit ji ven z ohně. Chvíli mu to trvalo, protože mu u toho překážely zbytky umělohmotnejch kravat politiků a kecy bejvalýho předsedy vlády, který byly z ňáký nehořlavý tmavý robotický hmoty.

Lebka se odkutálela z hromady pitomostí a zůstala ležet na písku s otevřenou hubou.

Ve světle, který vrhala hromada, se Ole zdálo, že v hubě lebky se něco blejská.

Vzal ji do ruky a prohlížel. Přední zuby evidentně držely na zlatý konstrukci, to bylo to, co se blejskalo.

Ole hodil lebku zpátky a nadech se.

"Tak, když už seš tady..."

Arnaldo už zas seděl s hlavou v dlaních.

"Hej, pod' mi pomoci pohřbít Gluma a pak vyrazíme hledat!"

Ole ani nečekal na pomoc a vlez do vody. Vytáhnul tělo s rozpolcenou hlavou.

Kravatu měl Glum zamotanou do zbytku hlavy. Ole se začlo dělat trochu špatně při představě, že to měl před malou chvílí v držce.

"Hodím to do hromady, ne?"

Arnaldo neodpovídal.

Ole vzal lehký tělo, na kterým sako viselo jak kůže člověka, co zhubne sto kilo, a hodil ji do hromady pitomostí. Hezky tam zapadlo, vypadalo to, že tam patří.

"Ehh," oplácal si Ole ruce, "tak to bychom měli."

Mrtvole vypadla z kapsy Bible. Nehořela.

Ole na to koukal, ale protože byl nevěřící, tak na to sral, vyndal marlborku a zapálil si.

Koukal na Bibli.

Hlavou mu prošlo, že to nikdy nečet...akorát mu jednou někdo říkal, že starozákonní Bůh byl pěkněj sadista, jako důkaz víry totiž požadoval lidský oběti, a pak těm chudákům řek, že to nemyslel doopravdy, ale že to byla taková zkouška.

Ole se natáh a vzal Bibli do ruky.

Koženej obal byl rozpáleněj, takže ji hned upustil na zem.

Ole knihu bezmyšlenkovitě prolistoval a zjistil, že to teda fakt není žádná detektivka.

Strčil knihu do kapsy a otočil se k Arnaldovi.

Arnaldo furt seděl s hlavou v dlaních.

"Zvedej se! Dem hledat!"

"Muj přítel Fernando...SEM HO ZRADIL!! Nechal sem ho utopit!"

"Umí plavat, ne?"

"Právě že ne, spousta lidí, co žije u moře, neumí plavat."

"Arnaldo!" ozvalo se najednou.

Arnaldo se vztyčil.

"Slyšels?!"

"No jo, někdo vykřik Arnaldo."

" TO JE TEN PRAVEJ VODNÍK!"

Arnaldo vzal do ruky mačetu a rozběh se směrem, odkud zazněl výkřik.

Ole se rozběh za ním.

Přiběhli k místu, kde byla zaparkovaná loď.

Za lodí se někdo máchal ve vodě.

"Vidíš ho?"

Ole zaostřil.

"Jo, vidim, jak se někdo topí!"

"Ne," začal šeptat Arnaldo, "to je on, ten vodník...chce mě přilákat a sežrat."

"Počkej, počkej, co mi říkal Ivan, tak vodníci své oběti nežerou. Vyndavaj z nich duši a ty duše si schovávaj do takovejch starejch hrníčků!"

Arnaldo si pomyslel, že de teda vo kombinaci úchyla a fetišisty.

"Arnaldo! POMOC!"

Arnaldo sevřel mačetu. Ole ho chyt za rameno.

"Nech toho. VIM úplně jasně, že žádnéj vodník neprežije ve slaný vodě."

Arnaldo se k němu otočil.

"Vodník je sladkovodní, chápeš to? Ta sůl by ho zahubila dřív, než bys řek ŠVEC!"

"Švec byl podplukovník na vojenský katedře," zamumlal Arnaldo.

"Cože?!"

"Co?" oklepal se Arnaldo.

"Si říkal nesmysly!"

"Hm."

"Pomóooc!"

Ole se nerozmejšlel.

"FUCK!"

Brodil se k lodi.

Když byl na úrovni přídě, zdálo se mu, že se mu něco otřelo o nohy.

"FUCK," vykřiknul. "Fuck and fuck yourself, die in the shit of your mother, you dickhead...ya dammfuck...caralho...son of the bitch...filho da puta..."

Ole už byl skoro u topícího se vodníka.

Kolem lodi se vařila voda.

Vai tomar no CU...caralho, filho da mae.

Ole držel podvodní bytosti v úctyhodným kruhu. Blbý bylo, že mu začly docházet nadávky.

"Porrraa...ehhh...", Ole už držel Fernanda za rameno.

Voda se vařila hodně blízko.

Ole si uvědomil, že před tím, než vlez do vody, zapomněl vyhodit cigára, takže budou všechny rozmočený. Měl trochu pocit, že začíná prohrávat, ale byl odhodlanej bojovat dál.

V takovejch chvílích člověku přispěchaj na pomoc vzpomínky uložený tak hluboko, že v normálním životě by to nešlo vyndat.

Vzpomněl si na svoje první setkání s Ivanem.

Když v pět ráno táhli domu z baru, Ivan se ho snažil naučit základní český nadávky.

"DI DO PRDEELE!" vykřik Ole.

Kruh kolem se uvolnil.

Ole vzal Fernanda za ruku a táhnul ho ke břehu. Cestou myslel na další český nadávky.

"KURVA!"

Kruh kolem Oleho se roztáhnul.

"HOVNO!"

Kruh kolem Ole zmizel. Jenom bublinky naznačovaly, že na dně něco pořád je.

Ole si vzpomněl na knockoutový slovo. Ale jako dobrej taktik ho nevyplejtval. Táhnul Fernanda ven z vody.

Kolem se začala zase vařit voda a zdálo se, že tentokrát dojde k závěrečnému střetu.

Ole už byl pár metrů od břehu.

Najednou Fernando vykřikl a zmizel ve vodě.

Ole skočil zpátky a snažil se nahmatat tělo.

Podařilo se mu chytit ruku. Něco táhlo Fernanda pryč a Ole cejtíl, jak se v jeho přímý blízkosti voda vaří.

"MÁTIJEBE!!!," vydechnul Ole jedním dechem skoro do vody. Ve vodě zavládl klid.

Ole se pomalu zvednul a obhlížel bojiště.

Měl pocit, že vidí něco jako těla v bílých košilích, jak břichem vzhůru odplouvají pryč.

Vzal Fernanda za rameno a táhnul ho na břeh. Už ho nic v jeho počínání nerušilo a Fernando, jak to šlo, se táhnul za ním.

Konečně se doplazili ke břehu a Fernando se svalil na zem.

Arnaldo zvedl mačetu.

"NEEE!" vykřikl Ole.

"Co?"

"Podívej se, co děláš, to není žádnéj vodník!!"

Fernando slintal Arnaldovi na botu.

Arnaldo sklonil mačetu a sehnul se dolu.

Chvilí se díval a pak začal potichu vzlykat.

"Sakra, nebreč, Arnaldo, seber se," řekl Ole a pomalu vzal Arnaldovi z ruky mačetu.

Arnaldo se svalil na kolena, hlavu měl opřenou o Fernandovu hlavu a vzlykal.

Ole na to koukal a přišlo mu to trapný.

Zvedl se a šel k ohni.

Hromada už byla dohořelá tak, že by se v ní daly opejkat brambory.

Ole si všimnul lebky.

Byla už úplně černá.

Ole vzal dva klacky a vyhodil lebku z ohně jak nějaký míč.

Vyndal z kapsy rozmočený cigára a narovnal je do mozkovny. Pak vzal zase klacky a umístil lebku zpátky do ohně.

Ole věděl, že se mu cigára rychle vysušej, jediný, co ho mátlo, bylo, že nevěděl, proč je na pláži obrovská vyhořelá hromada a v ní lebka.

Z lesa vyběhla malá postavička.

Vydávala děsný plíživý bzučení, vypadala jako Björk.

Blížila se k Ole.

Ole na to se zájmem koukal.

To je právě výborný zjištění, jak sou lidi jiný! Co jedny vyděsí, jiný pobaví.

Postavička se blížila.

Ole ji věnoval pozornost asi jako nějakému fotbalovému reprezentantovi, kterej nastřelí břevno.

Blížila se a dělala obličej.

Ole se na to koukal.

Co to je za trpaslici?

"Co chceš?"

Odpovědi se nedočkal.

Trpaslice si sedla na bobek k hromadě a začla se v ní přehrabovat.

"Hlavně nech mý cigára!"

Bjůrk odhrnula lebku a zajela rukou do ještě žhavý hromady. Chvíli tam lovila a nakonec něco vyndala a dala si to do igelitky, která se ji z ničeho nic objevila v ruce.

Ole pozorně sledoval, jestli se něco neděje s jeho sušákem na cigára.

Trpaslice furt šátrala a plnila igelitku, lebky si vůbec nevšíkala. V koutku huby se ji objevila slina.

Ole otočil hlavu a uviděl dva kamarády, jak se vzájemně objímaj a u toho brečej. Zakroutil hlavou.

Situace byla zase rozházená. Nešlo ji pořádně složit.

Lidi se chovali divně, byli divný, a navíc se Ole nemoh pořádně soustředit, protože neměl cigára.

FUCK!

Spokojená Bjůrk pomalu odcházela s igelitkou narvanou věcma pryč, zpátky do lesa.

Ole skočil k ohni a vyndal lebku. Cigára byly perfektně vysušený, Ole si hned jedno zapálil a obhlídnul situaci.

To množství situací k řešení najednou začlo Ole srát.

"Vstávejte, idioti...idiotský!"

Chyt Arnalda za krk a snažil se ho postavit.

Nešlo to, přátelé byli do sebe zakleslí jak u někýho sexu.

Olemu se najednou začlo zdát, že se Arnaldo začíná pomalu pohybovat tam a zase zpátky.

TAK TO SNAD NE!!

Poslední, co Ole slyšel, když se velkou rychlostí ubíral k lesu, byly Fernandovy vzdechy.

Tak to už nestačí, že svět je plnej teplejch kovbojů, ale navíc na mě sou tady naražený TEPLÝ RYBÁŘI!!

Mezi korunama stromů probleskovaly hvězdy a občas se zdálky ozval tlumenej vykřik.

"Ptáci zasraný," říkal si Ole, když se prodíral džunglí směrem, kde tušil barák.

Několikrát upadnul, když zakopnul o popínavý rostliny, plazící se po zemi, jednou se rukou opřel o strom, kterej se proti podobný situaci bránil dvoucentimetrovejma ostnama.

Ale šel dál.

Říkal si, že už se ta partie musí dohrát do konce.

Konečně začlo mezi stromama probleskovat světlo měsíce. Bylo zvláštně zelenobílý, jako když dáš na kameře Night shot plus.

"MATKO!!!!"

Zrůda se tyčila nad Nelmou jak znamení posledního soudu a špičatý zuby ji lezly z držky.

Nelma se odvážíla podívat jen jednou a hned ji napadlo, že by její holčička přece jen potřebovala rovnátka...

"Matko, čti! Pokračuj, VŽDYCKY si pokračovala," ozývalo se domem.

Nelma se choulila v rohu a před ní se skoro ke stropu tyčila postava malé holčičky ve svátečním oblečení.

"Ale ty už si vždycky SPALA!"

V místnosti bylo ticho. V domě nic nepraskalo ani neplakalo.

Nelma vstala.

Jak vstala, stvoření se rychlým pohybem kamery octlo zase v rohu, tváří ke zdi, jako v Blairwitch.

Nelma hleděla směrem do rohu.

Dítě si s nečím pohrávalo.

Nelma neměla dost sil na to, aby šla a normálně se podívala. Holčička si hrála a potichu se u toho smála. Nelmě zase začal běhat mráz po zádech.

Holčička měla šaty umazaný od krve.

Tmavý fleky se táhly přes malý záda a punčošky byly celý postříkaný.

"Maminko!"

Nelma se dívala dítěti na zátylek.

Utlý krk se rýsoval ve světle kamery a pod bílou kůží byla malinko vidět tepající krční žíla.

"Chi," ozývalo se z rohu a Nelma viděla holčičku, jak si pořád s něčím hraje.

"Nehraj si, máš spát!"

"CHi!"

Nelma se odvážila postoupit směrem k děcku.

Musí to přece udělat!

Nelma už stála těsně za dítětem, který si pořád s něčím pohrávalo a potichu se uchechtávalo.

Sevřela jemně dětské hrdlo a holčička se přestala smát.

Z ruky ji vypadla hračka.

Nelma se dívala před sebe a sevřela hrdlo ještě pevněji.

"Vždycky sem nesnášela, když sem musela číst večer pohádky," řekla a oči se ji zaleskly.

Bezvhládné dětské tělo se bezmocně svalilo tam, kam před chvílí dopadla hračka.

Nelma tělo otočila na záda.

Překvapené oči holčičky zíraly do stropu a krev tekoucí z pusy dokreslovala červenou barvou jinak zelenošedou postavu.

V Nelmě ten pohled spustil vodopád smutku a neštěstí, co prošel celým tělem a usadil se v mozku.

Stála nad malým tělem, který teď proti obrovský Nelmě vypadalo jako hračka.

Nelma hračku zvedla.

Chtěla bych si zase hrát.

"Musím ti učesat vlásky a vyměnit oblečení. Možná řeknu mamince, aby mi koupila toho poníka, co má tak krásnou hřívu," řekla Nelma.

Ole vlez na mýtinu a hned zjistil, že to není dobrý. Byl sice u baráku, ale ten barák byl trochu jiný než ten ve kterém před půl rokem probíhala schůze.

Okna byly vymlácené a dveře visely na zrezivělejších pantech.

Ole vydechnul.

"Se poseru, kde to sem?"

Sednul si na zem a koukal na barák.

Vytáhnul z kapsy marlborku a zapálil si, z hluboka natáhnul a příjemnej pocit ho uklidnil.

Stavěj tady domy jak ve filmu, pomyslel si Ole a znova potáhnul.

Tenhle je jak z RUSKÝHO nebo spíš ze strašidelnýho americkýho.

Prošel kolem vyraženejších pantů.

V domě se hejbal snad jedině průvan.

Vylez do prvního patra.

Koutkem oka zaregistroval pohyb.

Když se zpomaleně otáčel směrem, odkud pohyb přišel, napadlo ho, že se trochu ochladilo. Hodil cigáro na zem.

V místnosti to vypadalo jako předtím, snad jen že tam byl navíc Ole a Nelma stála v rohu u zdi sama.

"Nelmo! Sláva, konečně sem našel aspoň někoho."

Nezdálo se, že by Nelma vnímala, že do místnosti někdo přišel.

Stála a rukou, na který Ole s hrůzou uviděl červený fleky, hladila zelenošedou zeď.

"Nelmo!"

Otočila se a Ole zíral zblízka do prázdných očí uprostřed kdysi čokoládově hnědého, teď šedivozeleného obličej.

"Kde sou moje hračky?"

"Jaký hračky? Pod', vypadnem vodsud'."

Nelma se otočila a začala zase láskyplně hladit zed'.

Sáhnul zas do kapsy a už trochu unaveně z toho řešení množství zapeklitých situací vytáhnul z červenočerné krabičky cigaretu a zapálil si. Všimnul si, že cigaret v krabičce výrazně ubylo.

Ale néeee, už zase! FURT VŠECHNO DOKOLA!

"Nelmo, pod', mám VŠECHNY tvoje hračky," řekl, vzal Nelmu kolem ramen a pomalu odcházeli.

"Hlavně toho koníka!"

"Jasně, mám všechno!"

Dům na rozloučenou zavrzal, a když se Ole v místě, kde se mýtina měnila v džungli, ohlídnul za sebe, zdálo se mu, že se jeho obrysy vlní.

Karlovi se CHALLENGE YOURSELF zadíralo do mozku.

Nemoh se hejbat, zavřel oči a viděl Nicol, jak se přehrabuje v jeho batohu.

CHALLENGE, CHALLENGE, CHALLENGE YOURSELF!!!

Karlovi začlo bít srdce trochu arytmiicky.

Chtěl si zatlačit na hrudní kost, ale ruce byly svázaný.

Zavřel oči a uviděl Nicol, jak sedí v lese a přehrabuje se v jeho věcech a u toho se nahlas směje.

Prudká nenadálá bolest za hrudní kostí ho překvapila.

Chtěl si sáhnout na zápěstí, jestli mu srdce ještě bije, ale nemoh se pohnout.

Co je to vlastně CHALLENGE YOURSELF, byla asi poslední Carol - Karlova myšlenka, než jeho srdce přestalo bít.

Nicol běžela džunglí směrem k pláži.

Batoh ji škrtil kolem krku a pálily ji ruce pořezaný na zápěstí.

Zastavila se a vyvlíkla se z popruhu obrovského batohu.

Co tam ta Carol má?!

At' tam má, co tam má, je to děsně těžký.

Kopla do batohu.

Určitě nějaký pitomosti.

Nicol rozepla batoh. Zalovila rukou v obsahu. Nedalo se dobře rozeznat, co to tam je, jediný, co bylo pevný, mělo tuhej podlouhlej tvar.

Nicol zatáhla.

Věc se pomalu vynořovala ze tmy batohu do tmy tropický noci.

CO TO JE?!

Nicol držela věc ve vzduchu.

Postavila to na pařez.

Vítr trochu poodhrnul koruny stromů, takže záblesky měsíčního světla teď dopadaly na věc, kterou Nicol vytáhla z batohu.

Z pařezu na Nicol potměšile zíral sádrovej trpaslík.

"Ježíž!" lekla se Nicol.

Proč sebou někdo tahá na vejlety sádrový traslíky?!

Představila si Carol, jak se plouhá po ostrově s batohem plným sádrovejch trpaslíků, a při tý představě se musela pousmát.

Carol ji fakt připadala jako šnek.

Dívala se na batoh. Přesto, že z něj byl před chvílí vytaženej děsnej sádrovej trpasl, vůbec se nezmenšil.

Už se jí ani nechtělo vytahovat další obsah. Mohlo by se možná stát, že by vytáhla něco ještě horšího!

Nechala batoh, kde byl, i s trpajzlíkem. Měla pocit, že vidí, jak se trpas přišerně šklebí.

"Fuck yourself," řekla Nicol trpaslíkovi na rozloučenou a rozběhla se.

Ole už byl na pláži a přemejšlel, jak dostane apatickou Nelmu na palubu člunu, kterej stál přesně tam, kam ho před soubojem s křesťanským politikem Glumem zaparkoval.

Lod' teplejch rybářů nebyla nikde vidět, vypadalo to, že toho rybáři dosáhli a odjeli.

"OLE!!!!"

Ole se lek a vypadla mu marlborka z držky.

"Nicol!"

"Ole," křičela Nicol a běžela po pláži směrem k Ole.

Na východě se rozlilo slunce a Ole se s radostí díval, jak Nicol běží k němu. Měl pocit, že už to všechno viděl v americkym filmu.

Nicol zakopla a upadla.

Néee, pomyslel si Ole, had už ne.

Nicol se zvedla a běžela dál.

Doběhla k Ole.

Ole roztáhnul náruč a na tváři se mu objevil láskyplnej výraz.

Nicol se usmála a kickboxovym pohybem složila Ole na zem.

"TY HLUPÁKU!!" vykřikla a hezkej obličej se ji změnil v nenávistnou masku Smrti.

"Cos to tady narařičil? A ten tvůj kamarád! Má štěstí, že tady neni! Bych mu ukopla tu jeho držku!!"

Kdyby se Nicol podívala, o co to zakopla, nemusela možná ani tolik křičet.

Ole to překvapilo, takže nereagoval a ležel na zemi.

Jak mu ale začal zase mozek fungovat, vjel do něj vztek. Po tom všem, co sem zažil, po tom, co sem se vrátil, abych je zachránil, tak po tom všem dostanu PĚSTÍ!!?

Vstal a přiblížil se k Nicol.

Nicol stála ve střehu, zaujímala bojový postavení s pravou přední nohou mírně vykročenou.

Ole si dal ruce do kapes.

"Víš, co mám v kapse, Nicol?"

Nicol ta otázka překvapila.

"No, nevím - asi cigára, Marlboroky, ne?"

Ole se díval zpod přivřenejch víček.

"Ne."

Ole stál a díval se pořád stejně.

"Tak co tam máš?" Nicol se zvědavě předklonila a uvolnila postoj.

Přesně na to Ole čekal.

Rána prošla poleveným krytem rukou a zasáhla Nicol přesně mezi oči.

Nicol se svalila na zem.

"Máte toho koníka?" zeptala se Nelma.

"Do prdele s koníkem!" rozkřiknul se Ole.

Nelma začala fňukat.

Arnaldo se díval na Fernanda, jak se obléká do obleku.

Zakroutil hlavou

"Proč to děláš, mano?"

"Přece tady bylo napsaný, že si máme oblíct tohle oblečení a jít šplhat na skálu!"

"A ty si snad myslíš, že tudy vede cesta k úspěchu?" zamumlal Arnaldo a vzal nedůvěřivě do ruky oblek, kterej visel na stojanu zaraženým do písku.

Slunce pomalu vycházelo a moře v zátocě jemně šplouchalo, jak malé vlnky sportovně narážely do balvanů u břehu.

Fernando už byl oblečený a díval se na Arnalda, jak se špinavě souká do obleku, kterej mu byl evidentně malej.

"Počkej, upravím ti límec."

"Děkuju, mano, ale kam si dám mačetu?"

"Mačetu nebudeš potřebovat. Tady na tom papíře stojí, že to je všechno jenom takovej ZÁKLAD pro utužení kolektivu!"

"COŽE, základ?!" Arnaldo se začal svlíkat z hadrů od Bosse.

"Počkéej," zastavil ho Fernando, "klíid."

Taky se tady píše, že když zvládneme tuhle disciplínu, dostaneme každej sto dolarů!"

"Za sto dolarů tady budem ze sebe dělat idioty?"

"Arnaldo, mano, některý lidi to dělaj eště za míř!"

"Fakt?"

"Fakt!"

To, že to některý lidi dělaj za MNOHEM víc, si nechal Fernando radši pro sebe.

"Ty vo tom něco víš?"

"No, něco jo. Prej KDESI takhle oblečený choděj všichni a celej den. Dokonce se jim to prej líbí. DOKONCE na to prej letěj ženský. Věřil bys tomu?!"

"Mhmh," zamumlal Arnaldo a začal si utahovat neumělej uzal na kravatě, kterej si v návalu zvláštního odporu už skoro rozvázal.

Měli štěstí, že kravaty visely na ramínku už s uzlami. Jak se váže kravata nepotřebuje přeci žádný člověk pracující na zdravém vzduchu celý život vědět, jenom snad na svatbu a pohřeb, a na pohřbu už to zatáhne někdo jiný.

Přátelé konečně stáli pod skalní stěnou, připraveni k výstupu.

Fernandovi byly malý polobotky. Byly ale krásně lesklý.

Arnaldo měl zase sako děsně napjatý na zádech, a navíc působila pitoreskně jeho mačeta, která vykukovala spoza šosu a kymácela se mu za zadkem jako ocas.

"A cože to máme teďka dělat?"

Fernando se kouknul do papíru.

"Tady stojí, tady píšou, že po INTENZIVNÍM stretchingu – nevíš co to je, mano?"

"Co, co je?" zeptal se Arnaldo myšlenkami někde jinde.

"Stretching!" skoro vykřiknul Fernando.

"CO? CO TO JE?!"

"Nevím, se PRÁVĚ PTÁM!"

"Ježíš, já nevím, co je to stretching. Na tom něco závisí, nebo co?"

"Tady píšou, že až PO tom stretchingu máme INTENZIVNÍ tempem vystoupat na skálu!"

Arnaldo se podíval vzhůru a zaclonil si rukou oči proti vycházejícímu slunci.

"To nevystoupám," prohlásil směrem ke kolmé stěně.

"NĚEE po té skále, to dá rozum...vedle je chodník...ale nejdřív ten stretching...co to může být?"

"Musí to bejt něco z angličtiny!"

"A co?!"

"TO SOU OTÁZKY!"

"Neni to druh sexu?"

Fernando se upřeně zadíval na Arnalda, kterej civěl s mírně otevřenou pusou a nadějným výrazem kejval hlavou, jako by si chtěl vynutit přitakání.

Unaveně vzdechnul.

"Ne, to určitě neni druh sexu, je to nějaký roztahování nebo co, moc už si z tý angličtiny nepamatuju...ale turistiky vždycky říkaj, že "will stretch my legs" - a pak roztáhnou nohy."

"Vidiš, vidiš," světácky poklepal Arnaldo Fernandovi mačetou na hlavu.

Fernando si sáhnul na krk.

"Chceš mi snad, mano, naznačit, že si tady ted' lehnem a budem intenzivně roztahovat nohy?!"

"No, hm, to je blbost, že jo."

"To teda jo."

"Tak se na stretching vysereme."

"Ale co když nás někdo pozoruje?"

Přátelé se rozhlídli kolem. Nikde nic. Jen vlnky a šumění lesa.

"Serem na to. Poběžíme rychle ke skále!" zašeptal Arnaldovi do ucha Fernando.

Arnaldo pokejval hlavou.

Přátelé se zničehonic rozeběhli.

Arnaldo vypadal vtipně. Mačeta se mu blejskala na zadku v ranním slunci jako čerstvě ulovená ryba.

Lezli po pěšině, která se klikatila vzhůru uprostřed džungle. Mezi stromy prosvítalo slunce a vegetace prořídla. Za chvíli byli na vrcholu.

Foukal větřík a slunce svítilo už docela vysoko.

Došli ke skalní stěně. Arnaldovi se začlo dělat špatně, takže ho Fernando musel podepřít.

Do skály byly zatlučený dvě skoby a červený horolezecký provazy mizely v propasti.

"Tak to ne," rezolutně prohlásil Arnaldo.

"Počkej, musíme ten úkol splnit...je to důležitý...a sto dolarů!" významně nadzvednul obočí Fernando.

"Dělá se mi z vejšek špatně," prohlásil Arnaldo.

"To vydržiš, podívej, dvojité jistění!"

Fernando vzal popruhy a soukal se do nich. Za chvíli vypadal jak kosmonaut v saku. Vypadal jako někdo z filmu o mužích v saku, bojujících za lepší život.

Nebo jako někdo z reklamy na pojištění, který můžete v klidu uzavřít těsně před smrtí po pádu z mrakodrapu.

Arnaldo se pomalu nasoukal do horolezeckejch popruhů.

Vypadal ještě o dost hůř, protože se mu na zádech kymácela obrovská mačeta.

Ve filmu by hned divák dostal strach, že si Arnaldo na mačetu sedne. Vypadal, že na ni úplně zapomněl.

"Kdo bude první?"

"No přece ty!"

"Néee, já ti dám přednost, mano."

"Neee, to je dobrý, já tě budu seshora jistit!"

Přátelé se podívali rovně do očí.

"Ne, slaníme to paralelně."

Přátelé se znovu podívali do očí. Stáli tam a pod obraz by se dala dát Osudová. Potom beze slova odešli k lanům, zahákli slaňovací náčiní a postavili se zády do propasti.

Kravaty jim ve větríku vlály.

Saka se černala v záři slunce. Skála byla ještě mokrá, ale jak na ní svítilo slunce, voda se vypařovala, což vyvolávalo dojem, že hoří.

Bod překonání strachu a svěření života kovový skobě o průměru jednoho centimetru vyšel líp Fernandovi. Bez toho aby se díval dolu, vykročil pozadu a posouval lano podél boku. Když už byl kolmo ke stěně, podíval se dolů. Dvě stě metrů pod ním skálu sportovně omejšovaly vlny.

Povolil, posunul se o pár metrů níž a vychutnával příjemný pocit spojený s blízkostí a zároveň s oblbnutím smrti. Tělo posílalo adrenalin přesně tam, kam patří.

"Arnaldo, skákej!"

"Mano, nemůžu...nemůžu se dívat dolu, mám strach!"

"Se nedívej," odpovídal v euforii Fernando a houpal se ve vzduchu na laně, co má centimetr v průměru.

"No jo, ale když mě to děsně zajímá. "

Arnaldo pomalu couval a už byl na hraně skály. Chybělo pár desítek centimetrů.

Arnaldo se svěřil železku velkému jako klíč od auta. Držel se sice krečovitě rukou, ale to by mu bylo proti gravitaci stejně málo platný.

Najednou visel v prostoru.

"HUHUUUUUUUU!"

"Heheeeeeee" odpovídal Fernando, kterej byl o deset metrů níž a už se pomalu dostal z převisu, takže se nohama dotýkal stěny.

Arnaldo povolil lano a rychlým skluzem se dostal na úroveň kamaráda.

"To je krása, že jo."

"Haaa, ha, haaa."

"Kde je náš ostrov, mano?"

"Asi takleeee...hu, huuuuu."

Arnaldo se zadíval směrem, kam Fernando mávnul rukou.

Zaostřil oči rozostřený strachem ze smrti.

Uviděl ostrov a loď zaparkovaný vedle ostrovního bufáče. Zdálo se mu, že dokonce vidí lidi, jak se před bufáčem koupou a opíjej.

Zhruba v polovině cesty mezi oběma ostrovy uviděl Arnaldo jedoucí loď, od který šly bílý pruhy vln šikmo po vodní hladině.

Vypadalo to, že někdo otevírá moře na zip. Vypadalo to, jako když někdo rozepíná zip u džínů krásný černovlasý holce.

Arnaldovi se při ty představě začlo chtít na záchod.

"Fernando, jak se z toho chčije?"

"Hu, huuuuu, huuuuuu," odpověděl Fernando.

Arnaldo začal zkoumat výstroj. Chcát se mu už chtělo tak, že ho začlo bolet břicho přepásaný popruhama. Popustil lano a začal klesat dolu. Nešlo to dost rychle.

Arnaldo zastavil a začal si rozepínat kalhoty.

Nešlo mu to.

"Jak je to tam...sakra, hrc, prc...daný?!"

"Huuuuuuu," uslyšel odněkud zezhora, kam už neviděl, protože obrázky mu překrývala oblaka páry.

Arnaldo si vzpomněl na mačetu.

"Přece se tady nezohavím!"

Přeříznul popruh, kterej mu zabraňoval v rozepnutí zipu.

Lana se kolem Arnaldova těla zavlnila jako děsně rychlý hadi a osvobodila tělo, který dál pokračovalo volným pádem.

Arnaldo otevřel oci.

Seděl na stromě, kterej vyrůstal na břehu laguny, a ponurý ticho přerušovalo jenom kvákání žab.

Podíval se dolu a uviděl jasně červený boty se zipem po stranách.

Zvednul ruku s mačetou.

Ve světle měsíce se nezalesklo ostří mačety, ale ušmudlaná stará fajfka.

A to bylo PEKLO.

Ole už naložil bezvládnou Nicol do člunu a chvíli se dohadoval s Nelmou, která odmítala nastoupit, dokud ji Ole neukáže koníka.

Pomalů se dostával do stresu, protože si uvědomoval, že se mu zásoba marlborek zmenšuje a průtahy ohledně dětských hraček můžou mít nakonec vliv na konečný výsledek všeho.

Zároveň se Nicol mohla každou chvíli probrat, což by znamenalo další komplikace.

"Nelmo, podívej, vidíš ten člun - ten koník je na tom člunu!"

"Nevěřím VÁM, chci ho vidět, chci ho MÍT. TED!"

Ole se přiblížil k Nelmě. Nelma zvedla hlavu a zasyčela. Upilovaný zuby byla jediná bílá věc na její jinak šedočerné tváři.

Ole vytáhl cigáro a zapálil si. Přemejšlel.

"Nelmo, řeknu ti pravdu."

Výraz Nelmy se nezměnil.

"Žádnýho koníka nemám," vyfoukl Ole kouř.

Nelma sklonila hlavu, klesla na kolena a začala potichu vzlykat.

Na to přesně Ole čekal.

Trefil ji kolenem přesně do spánku. Nelma se svalila na zem.

Přehodil si ji přes rameno a naložil na člun. Když vytahoval kotvu, všimnul si, že se na dně se něco zablejskalo.

Sáhnul do člunu pro podběrák a za chvíli blejskavou věc vylovil.

Sáhnul do sítě a v ruce mu krásně zasvítla červená hvězda Heinekeny na světle zeleném pozadí.

Plechovka ležela na dně nejmíň tři metry hluboko, kde už je voda studená, takže si Ole uvědomil, že pivo bude výborně vychlazený.

"Au," ozvalo se z lodi.

Nelma se probrala a držela se za hlavu.

Ole si k ní sednul.

"Promiň, musel sem tě sem ňák dostat."

Nelma nechápavě zírala kolem.

Něco ho napadlo.

"Dáš si pivo, Nelmo?"

Odpověď nepřicházela.

Zakroutil hlavou, nechal plechovku Nelmě v ruce, zvednul se a nastartoval motor.

Nelma potichu naříkala.

Ole přidal plyn a srovnal směr. Naposled se ohlídnul za ostrovem, kde nic zvláštního neuviděl. Ucejtíl ale něčí dech na zátylku.

Nicol mu šeptala do ucha.

Ole se roztřásl ruce na volant. Nicol mu musela šeptat něco tak hrozného, že to poprvé vyvolalo v kapitánovi hrůzu a strach o život, nebo spíš strach o rychlou smrt.

Člun se zastavil.

Ole stejkal pot po tváři a cejtíl i potůčky, který stejkal po zádech a po vnitřních partiích nohou.

Nicol už ho držela svalnatým předloktím za krk a pořád mu šeptala něco do ucha, vypadalo to, že skoro neotvírá pusku ale jen posílá myšlenky.

Ole se zdál úplně paralyzovanej. Podlomila se mu kolena a klesnul na dno člunu tak, že se hlavou bouchnul o volant.

Díval se vydešeně na podlahu.

"Kde je Ivan?!" řekla Nelma.

Ole si uvědomil, že před chvílí i přes závoje hrůzy, který kolem jeho hlavy zamotala Nicol, uslyšel cvaknutí víčka.

"Tak kde je Ivan?!"

Nicol hodila hlavou.

"Kde to sem?!" řekla. "Jee – ahoj, Ole! To sem ráda, že tě zase vidím!"

Ole nechápavě zíral na holky.

"Čau, Nicol, chceš se napít?"

"Jasně!"

"To je fakt, kde je Ivan... Jéee, a co naše schůze a jak to, že sme zase na lodi?"

Ole se jen divil a nechával hrůzu pomalu odcházet. Měl pocit, jako by se černý závoje volně vznášely pryč od jeho hlavy a směřovaly zpátky k ostrovu.

Nelma si vzala zpátky od Nicol plechovku a zhluboka se napila.

"Dobře vychlazený pivo, co ten Ivan..."

Ole vytáhnul krabičku a nahmatal poslední cigáro.

Nemůžu jim říct, že je na ostrově, nemůžu. NE! Už se tam nevrátím... NEMŮŽU se tam ZASE vrátit!

To už bych nepřežil

Nemůžu jim říct PRAVDU, přemejšlel zoufale Ole a zapálil si poslední cigáro. V kapse nahmatal Bibli a vzpomněl si na Boha, jak si dělal legraci z lidí, když chtěl zjistit, jestli Ho milujou.

Taky si to přece Bůh tenkrát vymyslel, tak co bych si já teďka nemohl výmyslem zachránit život!

"Zatímco ste spaly," začal pomalu a sledoval výraz Nelmy a Nicol, který bezstarostně pil pivo, jakoby se během noci nic zvláštního nestalo, "tak Ivan s Carol se do sebe zamilovali a ..."
Ole sledoval, jestli se na tvářích žen neobjeví náznak nedůvěry - nic neviděl, tak pokračoval: "... a odešli do lesa trávit intimní chvíle. Ivan mi řek, že se někdy zpátky vrátěj, ať se nestarám."

"Kecááááš!" řekla Nelma, "Carol byla poslední typ, kterej by se Ivanovi moh líbit...stejně mi připadala divná."

"Mně se to taky moc nezdá," řekla Nicol a zkoumavě se zadívala na Ole.

"Fakt! Vzali ten obrovkej batoh, Ivan si ho hodil na záda a odešli někam...přece je nebudem rušit!"

"Co tam v tom batohu asi tak měla?"

"Asi stan a propanbutanovej vaříč na antikoncepční čaj!"

"Blbost, spíš tam měla sexuální pomůcky a knihu o východních náboženstvích."

Ole nic neříkal a pozorně sledoval, jak se Nicol s Nelmou hádají o obsahu batohu.

"Tak, já bych...pomalu...jako...JEL!"

Začal se potit.

Byl konec.

Věděl to. Věděl, že další návrat na ostrov už nepřežije a že konec bude pomalejš, zběsilejš a bolestivejš.

Za skálou se objevila rybářská loď.

Ole, Nelma i Nicol se dívali na loď mířící k nim velkou rychlostí.

Minula zaparkovanej člun o pár metrů.

Na přídi stál Fernando a upřeně zíral do dálky před sebou.

Ole se zdálo, že vidí v očích rybáře slzy. Fernando vypadal strašně. Vypadal hůř, než Johny Depp v jeho poslední super roli.

Kravata ve větříku vlála a zakrvácený hadr překrýval rozřezaný krk. Křečovitě se držel zábradlí na přídi a nevypadalo to, že je při smyslech.

Smutek na jeho obličeji byl viditelný i na velkou vzdálenost.

"Hej, rybáři!" vykřikla Nicol a zamávala.

Lod' mizela v dálce.

"Kdo to je na kormidle!?!?" vyjekla Nelma.

Ole zaostřil.

Arnaldova mrtvola byla přibitá na zádi nad kormidlem tak, že to vypadalo, že na kormidle někdo sedí.

Velkej hřeb držel tělo uprostřed hrudníku.

Ole se mimoděk dotknul knihy v kapse.

Potom sáhnul do krabičky a tam nic nebylo.

Rybářská lod' nabírala rychlejší kurs na otevřený moře.

"Viděli ste to?!"

Všimnul si, že Nicol zvrací.

Nelma seděla s otevřenou pusou.

"Kdybyste věděly, co sem doted'ka už zažil, NECHOVALY BYSTE SE takhle!" vykřiknul Ole. Nastartoval, namířil směrem k pevnině a zařadil nejvyšší rychlost.

"FUCK YOURSELF!" vykřiknul směrem k ostrovu, zvednul pěst a zahrozil.

Mlčky dorazili k přístavu, kde před zhruba čtyřiaadvaceti hodinama zmizela Olemu loď.

Poznámka autora: Je to neuvěřitelný, že to je víc než rok, kdy sem o tom psal. Ale vidím to jako dnes.

Dokázal bych to napsat znova, ale asi by to nebylo vono. Holky by byly vo rok starší a já sem taky vlastně vo rok starší. Byl to jeden rok, kterej se stlačil na jeden den, a tváře těch, co to přežili, se určitě změnily tak, že by někdo moh říct, že to sou úplně jiný lidi.

Za ten rok sem prožil ty nejlepší a zároveň nejsmutnější chvíle života.

Ale nechám je na ostrově, na tom zkurvenym ostrově Challenge Yourself, kterej je všude, a kdo ho nevidí, je součástí systému, kterej říděj lidi, který místo toho, aby řekli, že je něco v prdeli, tak řeknou, že to je VYZVA!

Oleho loď je vytažená z vody a holky pomalu odcházej po molu zpátky, Nicol do posilovny a Nelma do baru. Ole si koupí v prvním stánku krabičku marlborek, jednu zapálí a chvíli bude přemýšlet, co se to vlastně stalo.

Ví, že svýho kámoše Ivana už nikdy neuvidí. Ví, že ani Carol už asi nepřijde, ale to je mu jedno.

Koupí si plechovku, vrátí se na molo a zdlouha se napije.

Roztřesený ruce se dávaj pomalu dohromady.

Na konci mola se objeví Nelma.

Přijde k Ole a sedne si vedle něj.

Ole ji podá plechovku.

Nelma ho obejmě.

Nelma cejtí, že se něco stalo, ale neví, co.

Slzy ji najednou vyjedou z očí a tečou po tváři a po tričku. Ole potáhne a pomalu vypouští kouř, drží Nelmu kolem ramen a hladí ji po tváři.

"Nelmo, co se to vlastně stalo!?"

"Nevim...asi...nevim."

"Taky nevím," řekne Ole a vyfoukne kouř.

"Myslíš, že budou Ivan s Carol šťastní?"

Ole se otočí směrem k horizontu moře, kde se rýsuje silueta ostrova.

"Nevím, nejsem si úplně jistej..."

"Proc neřekneš, že si myslíš, že NE! Proč furt všichni neříkaj to, co si myslej, ale to, co čtou v časopisech?!"

"Tak jo, myslím si, že Ivan s Carol sou mrtví!"

Nelma nic neřekne a slzy ji už tečou proudem.

Slunce už stojí vysoko na severu a nad betonovejma střechama domů v přístavu se tetelí vzduch.

Ole se znova napije.

"Myslim, že sme to přežili a teďka musíme podle toho začít žít. Nemůžem to jen tak nechat bejt. Přece to nemůže vyjít všechno nazmar, přece se nevrátíme do svejch kanclů, hospod, autobusovejch zastávek a manželskejch postelí, znova do toho Systému, jakoby se nic nestalo!"

"Dej mi napít."

Ole podá Nelmě plechovku.

Nelma hodí hlavou a ve světle poledního slunce se zablejsknou bílý zuby a dlouhý černý vlasy.

Vrátí Ole plechovku a otře si oči.

Ole si ji veme zpátky a dopije.

Podívá se na Nelmu a usměje se.

Nelma se podívá na Ole a usměje se taky.

Pokud se vám kniha líbila, můžete si ji koupit zasláním SMS ve tvaru:

PLATBA CHALLENGE na číslo: **9033320**

*Cena SMS je **20 CZK** vč. DPH.*

Funguje jen z ČR.

Záleží na vás, jestli mi tu dvacku pošlete, ale já věřím, že ano.

Další knihy jsou k dostání v [Knihkupectví Derer](#).

IVAN DERER

Challenge yourself

Vydal Ivan Derer

Vydání 1., Praha 2007

Autorka kreseb a grafiky obálky: Jolana Kahounová - Ruchařová

Technická příprava: Ivan Derer

Korektury: Lucie Maršálková

Tisk VS Praha – Pankrác

Email: postmaster@ivanderer.com

Web: <http://ivanderer.com>

Blog: derer.blog.respekt.ihned.cz

SONGY:

[Challenger](#)

[Camisa negra](#)

[Charlie](#)

[Little love](#)

Mexico city

Challenge yourself

Had to kill her

Honey

Road

